Charles Bukowski

CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN ORAȘ

ȘI ALTE POVESTIRI

Traducere din limba engleză
DOMNICA DRUMEA
CARMEN CIORA

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BUKOVSKI, CHARLES
Cea mai frumoasă femeie din oraş şi alte povestiri / Charles Bukowski; trad.: Domnica Drumea; Carmen Ciora.- Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-679-3

I. Drumea, Domnica (trad.)
II. Ciora, Carmen

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

CHARLES BUKOVSKI
The most beautiful woman in town
© 1967, 1968, 1969, 1970, 1972, 1983, Charles Bukowski

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-679-3

CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN ORAŞ

Cass era cea mai mică şi cea mai frumoasă dintre 5 surori. Cass era cea mai frumoasă fată din oraş. Indiancă, cu un corp suplu şi ciudat, ca de şarpe, fierbinte şi cu ochi pe potrivă. Cass era lavă topită. Un duh înghesuit într-o formă prea mică. Părul ei lung, negru şi mătăsos se unduia şi se mişca în ritmul corpului. Era sau foarte veselă sau foarte tristă. Pentru Cass, nu exista o stare de mijloc. Unii spuneau că e nebună. Doar proştii spuneau aşa. Proştii n-aveau cum s-o înţeleagă pe Cass. Pentru bărbaţi, ea era pur şi simplu o maşină de făcut sex şi nu le păsa dacă era sau nu nebună. Iar Cass dansa şi flirta, se săruta cu bărbaţii, dar, întotdeauna, cu una sau două excepţii, când venea vorba să o facă, nu ştiu cum reuşea, dar se furişa şi scăpa de ei.

Surorile ei o acuzau că îşi iroseşte frumuseţea, că nu-şi foloseşte destul mintea, dar Cass avea şi minte şi suflet; picta, dansa, cânta, modela *chestii* din lut, iar atunci când cineva îţi rănea inima sau trupul, Cass suferea sincer alături de tine. Mintea ei era pur şi simplu altfel; mintea eipur şi simplu nu era practică. Surorile ei erau geloase fiindcă vrăjea bărbaţii şi se enervau când îşi dădeau seama că nu profita la maximum de ei. Avea obiceiul de a se purta drăguţ cu cei urâţi; aşa-zişii bărbaţi frumoşi o indignau – „Nu-s buni de nimic", spunea, „nişte blegi. Se bazează doar pe urechiuşele lor micuţe şi pe nările lor perfecte... Numai aparenţă şi nimic pe dinăuntru..." Temperamentul ei friza nebunia; din cauza felului ei de a fi, unii o luau drept nebună.

Tatăl ei murise din pricina băuturii, iar mama ei fugise de acasă şi îşi abandonase fiicele. Fetele s-au dus la o rudă care le-a dat la mănăstire. A fost un loc neprimitor, mai ales pentru Cass. Se bătea cu toate fetele de

acolo, care n-o înghiţeau deloc. Avea semne de lamă de cuţit pe tot braţul stâng de când se apărase în două încăierări. Mai avea şi o cicatrice permanentă pe obrazul stâng, care însă, în loc să-i ştirbească frumuseţea, i-o punea şi mai mult în valoare.

Am întâlnit-o în West End Bar, la câteva seri după ce ieşise de la mănăstire. Fiind cea mai mică dintre surori, îi dăduseră drumul ultima. A intrat şi s-a aşezat pur şi simplu lângă mine. Eram probabil cel mai urât bărbat din oraş şi poate că ăsta a fost motivul.

– Ceva de băut? am întrebat-o.

– Sigur, de ce nu?

Nu cred că a fost ceva neobişnuit în conversaţia noastră din seara aia, a urmat pur şi simplu direcţia pe care i-a dat-o Cass. Mă alesese pe mine şi asta era. Nici o constrângere. Primul pahar i-a plăcut şi a repetat comanda de multe ori. Nu părea să aibă vârsta admisă, dar ar fi servit-o oricum. Poate că avea un buletin fals, habar n-am. Oricum, de fiecare dată când se întorcea de la toaletă şi se aşeza lângă mine, simţeam un fel de mândrie. Nu era numai cea mai frumoasă femeie din oraş, ci şi una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzusem vreodată. Am prins-o de mijloc şi am sărutat-o.

– Crezi că sunt drăguţă? m-a întrebat.

– Da, sigur, dar mai e şi altceva... e mai mult decât cum arăţi...

– Oamenii mă acuză mereu că sunt drăguţă. Chiar crezi că sunt drăguţă?

– Nu drăguţă e cuvântul, drăguţă e puţin spus.

Şi-a vârât mâna în poşetă. Credeam că îşi caută batista. A scos un ac lung de pălărie.

Înainte să o pot opri, şi a înfipt acul ăla lung în nas, printr-o parte, chiar deasupra nărilor. M-am simţit dezgustat şi înspăimântat.

S-a uitat la mine şi a râs.

– Ce zici acum, mai sunt drăguţă? Zi, omule!

Am tras acul afară şi am încercat să opresc sângerarea cu batista. Câţiva oameni, inclusiv barmanul, văzuseră scena. Barmanul a venit la noi:

– Uite care-i treaba, i-a zis lui Cass, să mai faci asta o dată şi te dau afară. N-avem nevoie de scenele tale aici.

– Du-te naibii! i-a întors-o ea.

– Fă bine şi ţine-o trează, m-a prevenit barmanul.

– N-o să păţească nimic, i-am răspuns.

– E nasul meu, a zis Cass, fac ce vreau cu el.

– Nu, am spus, mă doare când faci chestia asta.

– Vrei să zici că te doare când îmi bag un ac în nas?

– Da, mă doare. Serios.

– Bine, n-o să mai fac. Hai, fii vesel.

M-a sărutat, aproape strâmbându-se cu batista la nas. Când barul s-a închis, ne-am dus la mine acasă. Aveam nişte bere şi am stat de vorbă. Atunci mi s-a părut o persoană plină de bunătate şi înţelegere. Se oferea gratis fără să ştie. În acelaşi timp se pierdea în deliruri şi incoerenţe. Schizo. O schizo frumoasă şi spirituală. Probabil că vreun bărbat, cineva, o va distruge definitiv. Am sperat că n-o să fiu eu acela.

Ne-am vârât în pat şi, după ce am stins lumina, Cass m-a întrebat:

– Când vrei, acum sau dimineaţă?

– Dimineaţă, i-am răspuns şi m-am întors cu spatele.

M-am trezit de dimineaţă, am făcut două cafele şi i-am adus una la pat.

Cass a râs.

– Eşti primul bărbat care s-a întors cu spatele la mine noaptea.

– Nu-i nimic, am spus, nici nu trebuie s-o facem.

– Acum vreau eu. Stai să mă înviorez puţin.

S-a dus la baie şi a ieşit repede, arătând într-adevăr minunat, cu părul ei lung şi negru strălucind, cu ochii şi buzele strălucind, strălucind toată... Şi-a scos încet trupul la iveală, ca pe un lucru de preţ. S-a întins sub cearşaf.

– Vino-ncoace, iubăreţule.

M-am strecurat lângă ea.

Săruta pierdută, dar fără să se grăbească. Mi-am trecut mâinile peste corpul ei şi prin părul ei. M-am urcat pe ea. Era fierbinte şi strâmtă. Am început să mă mişc încet, voiam să dureze mai mult. Mă privea drept în ochi.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

– La ce dracu` mai contează? mi-a răspuns ea.

Am râs şi am continuat. După aceea s-a îmbrăcat şi am dus-o cu maşina înapoi la bar, dar nu-mi ieşea din minte. Nu munceam nicăieri şi am dormit până la 2 după-amiaza, apoi m-am trezit şi am citit ziarul. Eram în cadă când a intrat cu o frunză mare – o frunză de brusture.

– Ştiam că o să te găsesc în cadă, mi-a zis, aşa că ţi-am adus ceva ca să ţi-o acoperi, sălbaticule.

A aruncat frunza peste mine în cadă.

– De unde ştiai că o să fiu în baie?

– Ştiam, pur şi simplu.

Aproape de fiecare dată când venea, Cass mă găsea în cadă. Nu venea la aceeaşi oră şi lipsea rareori, şi întotdeauna venea cu o frunză de brusture. După care făceam dragoste.

O dată sau de două ori m-a sunat noaptea şi a trebuit să o scot de la arest fiindcă se îmbătase şi se luase la bătaie.

– Rahaţii ăştia cu ochi, spunea, au impresia că dacă îţi cumpără câteva pahare, asta le dă dreptul să ajungă şi în chiloţii tăi.

– Odată ce accepţi un pahar, îţi creezi singură probleme.

– Credeam că eu îi interesez, nu corpul meu.

– Pe mine mă interesezi şi tu şi corpul tău. Deşi mă îndoiesc că bărbaţii văd dincolo de corpul tău.

Am lipsit din oraş 6 luni, am frecat menta, m-am întors. N-o uitasem nici o clipă pe Cass, dar am avut un fel de ceartă şi am simţit că oricum trebuia să mă car. Când m-am întors, mi-am închipuit că plecase şi ea, dar stăteam cam de 30 de minute în West End Bar când a intrat şi s-a aşezat lângă mine.

– Aşa deci, javră, văd că ai venit înapoi.

I-am comandat ceva de băut. Apoi m-am uitat la ea. Purta o rochie pe gât. N-o mai văzusem niciodată într-o rochie din aia. Iar sub fiecare ochi erau implântate 2 ace cu gămălie de sticlă. Nu vedeai decât gămăliile de sticlă, dar acele erau înfipte adânc în faţa ei.

– Dracu` să te ia, iar încerci să-ţi distrugi frumuseţea, nu?

– Aşa se poartă, prostule.

– Eşti nebună.

– Mi-ai lipsit, mi-a zis.

– Ai pe altcineva?

– Nu, n-am pe nimeni. În afară de tine. Da` o fac pe bani. Costă zece dolari. Da` pentru tine e gratis.

– Scoate-ţi acele alea.

– Nu, aşa se poartă.

– Mă întristează foarte tare.

– Pe bune?

– Sigur că pe bune.

Cass şi-a scos încet acele şi le-a băgat în poştetă.

– De ce îţi mutilezi frumuseţea? am întrebat. De ce nu te împaci pur şi simplu cu ideea?

– Pentru că oamenii îşi imaginează că e tot ce am. Frumuseţea nu e nimic, frumuseţea se duce. Nici nu ştii ce noroc ai că eşti urât, pentru că dacă oamenii te plac, atunci ştii că te plac din alt motiv.

– Bine, am zis, ce noroc am.

– Nu vreau să spun că eşti urât. Oamenii doar au impresia că eşti urât. De fapt, ai o faţă fascinantă.

– Mulţam.

Am mai luat ceva de băut.

– Şi ce faci? m-a întrebat.

– Nimic. Nu mă pot lipi de nimic. Nu-mi place nimic.

– Nici mie. Dacă ai fi femeie, ai putea să te prostituezi.

– Nu cred că aş vrea să am relaţii intime cu atâţia străini. E obositor.

– Aşa e, e obositor, totul e obositor.

Am plecat împreună. Oamenii încă se uitau la Cass pe stradă. Era încă o femeie frumoasă, poate mai frumoasă ca niciodată.

Ne-am dus la mine şi am deschis o sticlă de vin şi am stat de vorbă. Între noi, discuţia decurgea întotdeauna uşor. O vreme vorbea ea şi eu ascultam, apoi vorbeam eu. Conversaţia noastră aluneca pur şi simplu, fără să se poticnească. Aveam impresia că descopeream secrete împreună. Când descopeream vreunul grozav, Cass râdea în felul acela – în care numai ea putea să o facă. O bucurie învăpăiată. În timp ce vorbeam, ne sărutam şi ne apropiam tot mai mult unul de altul. Ne-am înfierbântat şi am hotărât să mergem în pat. Acela a fost momentul în care Cass şi-a scos rochia şi am văzut-o – cicatricea urâtă de pe gât. Era mare şi groasă.

– Ce dracu`, femeie, am zis din pat, ce-ai făcut?

– Am încercat cu o sticlă spartă într-o noapte. Nu-ţi mai place de mine? Acum mai sunt frumoasă?

Am trântit-o pe pat şi am sărutat-o. M-a împins râzând:

– Unii îmi plătesc ăia zece dolari, da` după ce mă dezbrac nu mai vor. Şi eu rămân cu banii. E foarte distractiv.

– Da, am zis, nu mai pot de râs... Cass, afurisito, te iubesc... nu te mai distruge; eşti cea mai plină de viaţă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Ne-am sărutat din nou. Cass plângea înfundat. Îi simţeam lacrimile. Părul ăla lung şi negru stătea în spatele meu ca un steag al morţii. Ne-am luat în braţe şi am făcut dragoste încet şi trist şi minunat.

Dimineaţa Cass s-a trezit şi a pregătit micul dejun. Părea calmă şi fericită. Cânta. Stăteam în pat şi mă bucuram de fericirea ei. Într-un final a venit la mine şi m-a scuturat:

– Scoală, scârbă! Dă-ţi cu nişte apă rece pe faţă şi pe chestie şi vino să te înfrupţi!

În ziua aia am dus-o cu maşina la plajă. Era zi de lucru şi vara încă nu venise, aşa că locurile erau încântător de pustii. Vagabonzii zdrenţăroşi de pe plajă dormeau pe pajiştile de deasupra nisipului. Alţii stăteau pe băncile de piatră, împărţind o biată sticlă. Pescăruşii se învârteau în aer, indiferenţi, şi totuşi agitaţi. Doamne trecute de 70 şi 80 de ani stăteau pe bănci şi discutau cum să vândă proprietăţile lăsate în urmă, demult, de către soţii lor pe care viteza şi stupiditatea supravieţuirii îi omorâseră cu mult timp în urmă. Una peste alta, era pace în aer şi ne-am plimbat şi ne-am întins pe pajişte şi n-am vorbit mult. Pur şi simplu, ne simţeam bine împreună. Am cumpărat două sendvişuri, nişte chipsuri şi ceva de băut, şi ne-am aşezat pe nisip să mâncăm. Apoi am luat-o pe Cass în braţe şi am dormit împreună în jur de o oră. Într-un fel, era mai bine decât să facem dragoste. Era o curgere împreună fără tensiune. După ce ne-am trezit, ne-am întors acasă la mine şi eu am pregătit cina. După cină, i-am propus lui Cass să locuim împreună. A rămas într-o lungă aşteptare, uitându-se la mine, apoi mi-a răspuns fără grabă:

– Nu.

Am dus-o cu maşina înapoi la bar, i-am cumpărat ceva de băut şi am plecat. A doua zi mi-am găsit o slujbă de ambalator într-o fabrică şi restul săptămânii m-am dus la muncă. Eram prea obosit ca să ies, dar în acea seară de vineri m-am dus la West End Bar. Am stat şi am aşteptat-o pe Cass. Orele treceau. După ce m-am îmbătat bine, barmanul mi-a zis:

– Îmi pare rău pentru prietena ta.

– Ce e, ce s-a întâplat? am întrebat.

– Îmi pare rău. N-ai ştiut?

– Nu.

– S-a sinucis. Au îngropat-o ieri.

– Au îngropat-o? am întrebat. Mi se părea că avea să intre pe uşă dintr-o clipă în alta. Cum era posibil să fie moartă?

– Surorile ei au îngropat-o.

– S-a sinucis? Poţi să-mi spui şi mie cum?

– Şi-a tăiat gâtul.

– A, înţeleg. Mai dă-mi una.

Am băut până la ora închiderii. Cass, cea mai frumoasă dintre cele 5 surori, cea mai frumoasă din oraş. Am reuşit să conduc până acasă, gândindu-mă întruna că ar fi trebuit să *insist* să rămână cu mine, în loc să accept acel „nu". Îmi arătase clar că ţinuse la mine. Pur şi simplu fusesem prea delăsător, prea leneş, prea nepăsător. Îmi meritam moartea şi o meritam pe a ei. Eram un câine. Nu, ce vină aveau câinii? M-am ridicat din pat, am găsit o sticlă de vin şi am tras o duşcă zdravănă. Cass, cea mai frumoasă fată din oraş, murise la 20 de ani.

Afară erau unii care claxonau. Erau foarte gălăgioşi şi insistenţi. Am pus sticla jos şi am zbierat:

– DU-TE DRACULUI, DOBITOC ÎMPUŢIT, TACI ODATĂ!

Noaptea se întindea în faţa mea şi nu puteam face nimic.

KID STARDUST ÎŞI IA O BERE

iar mă părăsise norocul şi eram prea nervos din cauza băuturii; cu o privire furibundă, slăbit; prea deprimat ca să-mi găsesc obişnuita mea portiţă de scăpare, o slujbă călduţă de agent de vânzări sau de magazioner, aşa că m-am dus la abator şi am intrat într-un birou.

nu cumva ne-am mai văzut? m-a întrebat tipul.

nu, l-am minţit eu.

Mai fusesem acolo cu 2 sau 3 ani înainte, trecusem prin toată hârţogăraia, examene medicale şi aşa mai departe, şi mă conduseseră pe scări, cu 4 etaje mai jos, şi se făcea tot mai frig pe măsură ce coboram şi podeaua lucea de sânge, podele verzi, pereţi verzi. mi se explicase în ce consta slujba mea – trebuia să apăs pe un buton şi printr-o gaură din perete se auzea un sunet ca atunci când fundaşii se calcă în picioare sau ca de elefanţi căzând în şir, şi iat-o – mortăciunea, plină de sânge, şi tipul îmi explicase, uite, o iei şi o arunci în vagon şi apeşi iar pe buton şi vine alta, apoi tipul se cărase. îmi scosesem halatul, casca de oţel, cizmele (cu 3 numere mai mici), urcasem scările şi mă făcusem nevăzut. acum iată-mă iarăşi aici, iarăşi terminat.

pari un pic cam în vârstă pentru slujba asta.

vreau să mă întăresc. am nevoie de o muncă dură, vreau să muncesc din greu, l-am minţit eu.

sigur te descurci?

sunt numai muşchi. am luptat mult în ring. m-am bătut cu cei mai tari.

zău?

zău.

hm, se vede pe fața ta. probabil că au fost lupte sângeroase.

nu contează fața mea. aveam mâini iuți. încă mai am. a trebuit să o încasez de câteva ori, ca să o fac să arate bine.

mă uit la box. nu-mi aduc aminte să fi auzit de tine.

am luptat sub un alt nume, Kid Stardust.

Kid Stardust? nu-mi aduc aminte de nici un Kid Stardust.

am luptat în America de Sud, în Africa, în Europa, în insule. am luptat în orașele mici. din cauza asta sunt toate spațiile goale în cererile mele de angajare – nu-mi place să scriu boxer fiindcă oamenii își imaginează că fac mișto de ei sau că îi mint. așa că nu scriu nimic și gata.

bine, atunci vino mâine-dimineață la 9.30 pentru examenul medical și o să te punem la treabă. zici că vrei o muncă dură?

păi, dacă aveți și altceva...

nu, pe moment nu avem. arăți în jur de 50 de ani. mă întreb dacă fac ceea ce trebuie. nu ne place să ne pierdem vremea cu oricine.

eu nu sunt oricine – eu sunt Kid Stardust.

bine, kid[1], râse el, o să te punem la TREABĂ!

nu mi-a plăcut cum a zis-o.

2 zile mai târziu intram pe poartă în baraca de lemn, unde i-am arătat unui tip în vârstă biletelul cu numele meu: Henry Charles Bukowski Jr., și acesta m-a trimis pe platforma de încărcare – unde trebuia să îl caut pe Thurman. m-am dus acolo. pe o bancă de lemn stăteau înșirați câțiva bărbați, care s-au uitat la mine de parcă aș fi fost homo sau handicapat.

le-am aruncat ceea ce mi-am închipuit a fi o privire plină de dispreț și, cu cea mai bună mutră a mea de golan de cartier, le-am zis pe un ton tărăgănat:

unde-i Thurman? tre` să vorbesc cu el.

cineva mi l-a arătat cu degetul.

Thurman?

da?

lucrez pentru tine.

chiar?

îhî

---

1 Joc de cuvinte – kid (engl.) „puști"

s-a uitat la mine.

unde-s cizmele?

care cizme?

n-am primit, i-am răspuns.

şi-a vârât mâna sub banchetă şi mi-a întins o pereche. nişte cizme vechi, aspre şi tari. le-am încălţat. aceeaşi poveste: cu 3 numere mai mici. degetele îmi erau înghesuite şi îndoite.

apoi mi-a dat un halat pătat cu sânge şi o cască de oţel. am rămas acolo în picioare până a luat un foc, sau, cum spun englezii, până şi-a aprins o ţigară. a azvârlit chibritul cu un gest calm şi bărbătesc.

vino.

erau numai negri şi când am trecut pe lângă ei s-au uitat la mine de parcă ar fi fost Black Muslims[1] aveam aproape 1,80, dar erau cu toţii mai înalţi decât mine, sau cel puţin de 2 sau de 3 ori mai zdraveni.

Charley! a zbierat Thurman.

Charley, mi-am zis. Charley, ca şi mine. e mişto.

deja transpiram sub casca de oţel.

pune-l la MUNCĂ!!

doamne, dumnezeule, o, doamne dumnezeule. unde sunt nopţile frumoase şi liniştite? de ce nu i se întâmplă asta lui Walter Winchell[2] care crede în stilul de viaţă american? nu eram eu oare unul dintre cei mai străluciţi studenţi la antropologie? ce s-a întâmplat cu mine?

Charley m-a luat şi m-a aşezat în faţa unui container gol, lung cât o jumătate de stradă care aştepta pe platformă.

stai aici.

apoi câţiva dintre acei Black Muslims au venit în fugă împingând nişte roabe date cu vopsea albă scorojită şi plină de băşici, de parcă era amestecată cu găinaţ. în fiecare roabă erau grămezi de şunci care pluteau în sânge, un sânge diluat şi apos. nu, de fapt nu pluteau, ci stăteau în sânge, ca plumbul, ca gloanţele, ca moartea.

unul dintre băieţi a sărit în containerul din spatele meu, iar celălalt a început să-mi arunce şuncile şi eu le prindeam şi le aruncam tipului care

---

[1] Black Muslims (engl.) este o expresie frecvent folosită în Statele Unite ale Americii pentru a-i desemna pe membrii mişcării separatiste „Naţionalismul negru"

[2] Celebru jurnalist american

stătea în spatele meu, care se întorcea şi le arunca în fundul containerului. şuncile veneau tot mai REPEDE şi se făceau tot mai grele. de îndată ce aruncam una şi mă întoceam, imediat alta era deja în drum spre mine prin aer. ştiam că voiau să mă termine. curând transpiram groaznic, ca şi cum toate robinetele s-ar fi deschis, spatele mă durea, încheieturile mă dureau, braţele mă dureau, toate mă dureau şi mă luptam cu ultima fărâmă de energie pe care o mai aveam în mine. de-abia mai vedeam în faţă, de-abia mai aveam putere să prind şunca şi să o arunc, încă una şi încă una. eram mânjit de sânge din cap până-n picioare şi prindeam întruna BUF halca aia moartă, moale şi grea în braţe, şunca aia care aducea cu un fund de femeie, dar sunt prea epuizat ca să vorbesc şi să le spun, hei, CE DRACU` e cu voi, băieţi? şuncile vin întruna şi capul mi se învârte şi parcă aş fi bătut în cuie, ca un om pe cruce cu o cască de oţel pe cap, şi ei continuă să aducă roabe pline cu şunci şunci şunci şi într-un sfârşit se golesc toate, şi eu stau acolo clătinându-mă şi sorbind lumina galbenă electrică. se făcuse noapte în iad. ei bine, întotdeauna mi-a plăcut munca de noapte.

haide!

m-au dus în altă încăpere. sus, printr-o deschizătură largă în perete, am văzut o jumătate de viţel, sau poate că era unul întreg, da, erau viţei întregi, imaginaţi-vă, animale cu patru picioare, şi unul dintre ei ieşi prin gaură agăţat de un cârlig, tocmai îl omorâseră, şi se opri chiar deasupra mea, atârnând în cârlig.

tocmai l-au omorât, mi-am zis, au omorât creatura, cum pot deosebi un om de un viţel? de unde ştiu că nu sunt şi eu un viţel?

AŞA – LEAGĂNĂ-L!

să-l legăn?

da – DANSEAZĂ CU EL!

ce?

of, doamne! GEORGE, vino aici!

George s-a aşezat sub viţelul mort. l-a prins strâns cu mâinile. UNU. a fugit înainte. DOI. a fugit înapoi. TREI. a fugit mult înainte. viţelul stătea aproape paralel cu pământul. cineva a apăsat pe un buton şi viţelul a fost al lui George. pentru măcelăriile lumii. pentru gospodinele lumii, bârfitoare, ţâfnoase şi odihnite, care, la ora 2 după-amiaza, în halatele lor de bucătărie, trag din ţigările cu urme de ruj, fără să simtă mai nimic.

m-au aşezat sub următorul viţel.

UNU.

DOI.

TREI.

şi a fost al meu. oasele lui moarte pe oasele mele vii, carnea lui moartă pe carnea mea vie, despicat pe mijloc, şi m-am gândit la operele lui Wagner, m-am gândit la berea rece, m-am gândit la o găurică sexi stând în faţa mea, pe o canapea, picior peste picior, iar eu ţin un pahar cu băutură în mână şi, vorbind languros, îmi fac loc încet şi sigur spre mintea golită a trupului ei, când Charley a zbierat: ATÂRNĂ-L ÎN CONTAINER!

m-am îndreptat spre container. de ruşinea înfrângerii, pe care o învăţasem de copil în curtea şcolii, ştiam că nu trebuia să scap viţelul pe jos fiindcă asta ar fi demonstrat că sunt un laş, nu un bărbat, şi că prin urmare nu meritam decât strâmbături şi râsete şi bătăi; în America trebuia să fii un învingător, nu exista altă soluţie, trebuia să înveţi să te lupţi pentru nimic, fără să întrebi, şi în plus, dacă scăpam viţelul, era posibil să trebuiască să-l ridic. pe lângă asta, avea să se murdărească. nu vreau să se murdărească, sau – mai bine zis – lor nu le va plăcea să se murdărească.

l-am dus în container.

AGAŢĂ-L!

cârligul care atârna din tavan era urât ca un deget fără unghie. *ai lăsat* spinarea viţelului să alunece înapoi şi *ai ridicat* partea din faţă, *ai înfipt* iar partea de sus în cârlig, încă o dată şi încă o dată, dar cârligul nu *voia* să intre. LA DRACU`!!! era tot numai zgârciuri şi grăsime, tare ca naiba.

HAI ODATĂ! HAI ODATĂ!

mi-am adunat ultimele puteri şi cârligul a intrat, o privelişte minunată, un miracol, cârligul ăla intrând în sfârşit în carne, viţelul ăla atârnat acolo, eliberându-mi umărul, atârnat acolo pentru ţaţele din bucătării şi măcelării.

HAI, MIŞCĂ!

un negru de 130 de kilograme, insolent, dur, glacial, cu o privire de criminal, a intrat înăuntru, şi-a atârnat bucata de carne cu un zgomot sec şi s-a uitat în jos spre mine.

aicea oamenii stă la coadă!

am înţeles, prietene.

am trecut în fața lui. mă aştepta încă un viţel. de fiecare dată când încărcam unul, eram sigur că era ultimul pe care mai eram în stare să-l car, dar îmi spuneam întruna:

încă unul
numai unul
şi după aia
îmi dau
demisia.
în
mă-sa.

aşteptau să îmi dau demisia, le vedeam privirile şi zâmbetele atunci când credeau că nu mă uit. nu voiam să le dau satisfacţie. m-am dus să iau încă un viţel. o ultimă lovitură de jucător de mare clasă, care va sta pe tuşă de-acum încolo – m-am îndreptat spre bucata de carne.

au mai trecut 2 ore şi apoi cineva a strigat PAUZĂ.

reuşisem. zece minute de odihnă, puţină cafea şi n-or să mă facă să-mi dau demisia. mergând în urma lor, m-am îndreptat către un chioşc unde tocmai deschiseseră. vedeam cum se ridica în noapte aburul cafelei; vedeam gogoşile, ţigările, prăjiturelele şi sendvişurile în lumina becurilor.

HEI, TU!

era Charley. Charley, ca şi mine.

da, Charley?

înainte de pauză, urcă în camionul ăla şi mută-l lângă hala 18.

am reuşit să deschid uşa şi să intru în cabină. avea un scaun moale de piele, în care mă simţeam atât de bine, încât mi-am dat seama că dacă nu mă abţineam aveam să adorm. nu eram şofer de camion. m-am uitat în jos şi am văzut nişte chestii care semănau cu vreo şase schimbătoare de viteze, frâne, pedale şi aşa mai departe. am răsucit cheia în contact şi am reuşit să pornesc motorul. m-am jucat cu pedalele şi schimbătoarele de viteză până când camionul a luat-o din loc şi am traversat curtea până lângă hala 18, gândindu-mă tot timpul – până mă întorc, chioşcul o să dispară. asta ar fi fost o tragedie pentru mine, serios. am parcat camionul, am oprit motorul

şi am rămas acolo un minut, bucurându-mă de moliciunea acelui scaun de piele. apoi am deschis portiera şi am ieşit. am călcat pe lângă treaptă sau, mă rog, ce ar fi trebuit să se afle acolo şi am căzut grămadă la pământ ca un om împuşcat, în halatul meu însângerat şi cu casca mea de crist. nu m-a durut, n-am simţit nimic. m-am ridicat la timp ca să văd chioşcul ambulant ieşind pe poartă şi pornind în josul străzii. i-am văzut pe băieţi cum se întorc spre platformă râzând şi aprinzându-şi ţigările.

mi-am scos cizmele, halatul, casca şi am pornit spre ghereta de lemn de la intrare. am aruncat halatul, casca şi cizmele peste tejghea. tipul ăla bătrân s-a uitat la mine:

ce faci? laşi o slujbă aşa de BUNĂ?

spune-le să-mi trimită cecul prin poştă pentru cele 2 ore sau spune-le să şi-l bage în fund, mă piş pe el!

am ieşit. am traversat strada, am intrat într-un bar mexican şi am băut o bere şi apoi am luat un autobuz până acasă. Băieţii americani mi-o trăseseră din nou.

VIAŢA ÎNTR-UN BORDEL DIN TEXAS

Am coborât din autobuz şi-am intrat în locul ăsta din Texas, fiindcă mi-era frig, sau eram constipat, nu-mi mai aduc aminte, şi era o cameră foarte mare, curată, la numai 5 dolari pe săptămână, şi în ea se afla un şemineu, şi tocmai îmi dădusem jos hainele când negrul ăla bătrân a intrat în cameră şi a început să scormonească prin şemineu, cu un băţ lung. Nu erau lemne în şemineu aşa că m-am întrebat de ce o face. Apoi s-a uitat la mine, şi-a prins ciomagu`-n mână şi a scos ceva de genul: „pss, pss!" Mi-am zis: ce să-i faci, probabil a crezut că sunt homo, dar cum nu sunt, n-am cum să-l ajut. Ei bine, aşa e lumea, aşa merg lucrurile. A mai rotit băţul de câteva ori, apoi a ieşit din cameră.

M-am urcat în pat. Întotdeauna mersul cu autobuzul mă făcea să mă constip şi îmi producea insomnie, pe care oricum o aveam.

Aşa că negrul cu băţul a ieşit pe uşă şi eu m-am întins în pat şi m-am gândit: ei bine, poate o să reuşesc să mă cac pentru prima dată după atâtea zile.

Uşa s-a deschis din nou şi a apărut o făptură gata să se supună, de sex feminin, care s-a lăsat în genunchi şi a început să frece cu peria podeaua, şi fundul i se mişca, i se mişca întruna în timp ce freca.

– Ce-ai zice de o fată drăguţă? m-a întrebat.

– Nu. Sunt prea obosit. Tocmai m-am dat jos din autobuz. Tot ce vreau e să dorm.

– O găurică bună o să te ajute să dormi. Şi face doar 5 dolari.

– Sunt prea obosit.

– E o fată drăguţă şi curată.

– Unde e?

– Eu sunt.

S-a ridicat în picioare şi s-a uitat la mine.

– Îmi pare rău, da` chiar că sunt obosit.

– Doar 2 dolari.

– Nu, îmi pare rău.

A ieşit din cameră. Câteva minute mai târziu am auzit vocea tipului.

– Cum, adică n-ai putut să-i vinzi nici un pic de găurică? I-am dat camera noastră cea mai bună cu numai 5 dolari. Adică n-ai putut să-i vinzi nici un pic de găurică?

– Bruno, am încercat! Îţi jur că am încercat!

– Târfă împuţită!

Am recunoscut sunetul. N-a fost o palmă. Majoritatea peştilor şmecheri se feresc să umfle ochii. Le plesnesc peste obraji, peste fălci, dar nu se ating de ochi şi de gură. Probabil că Bruno avea o turmă mare. Fără discuţie, era un sunet de pumni daţi în cap. Ea a ţipat şi s-a lovit de perete şi fratele Bruno i-a mai aplicat una, izbind-o iar de perete. Prinsă între pumni şi perete, ea ţipa întruna şi eu m-am întins în pat şi m-am gândit, ei bine, uneori viaţa e într-adevăr interesantă, dar nu aveam chef să aud toate astea. Dacă aş fi ştiut că asta se va întâmpla, aş fi lăsat-o puţin să mi-o sugă.

Apoi am adormit.

A doua zi dimineaţa, m-am ridicat din pat şi m-am îmbrăcat. Sigur că m-am îmbrăcat. Dar tot nu puteam să mă cac. Aşa că am ieşit pe stradă şi am început să caut studiouri foto. Am intrat în primul care mi-a ieşit în cale.

– Da, domnule? Doriţi să vă fotografiaţi?

Era o roşcată frumoasă care mi-a zâmbit.

– Cu o faţă ca a mea, de ce-aş vrea să mă fotografiez? O caut pe Gloria Westhaven.

– Eu sunt Gloria Westhaven, răspunse ea, şi s-a aşezat picior peste picior, ridicându-şi fusta. Crezusem că un bărbat trebuie să moară ca să ajungă în rai.

– Ce vrei să zici? am întrebat-o. Nu eşti Gloria Westhaven. Pe Gloria Westhaven am cunoscut-o în autobuz venind de la Los Angeles.

– Şi ce i s-a întâmplat?

– Păi, am auzit că mama ei are un studio foto. Încerc să o găsesc. S-a întâmplat ceva în autobuz.

– Vrei să spui că nu s-a întâmplat nimic în autobuz.

– Acolo am cunoscut-o. Când a coborât, avea lacrimi în ochi. Am mers până la New Orleans, apoi am luat un autobuz înapoi. Nici o femeie nu a mai plâns după mine.

– Poate că plângea din altă cauză.

– Şi eu am crezut asta până când toţi ceilalţi pasageri au început să mă înjure.

– Şi nu ştii decât că mama ei are un studio foto?

– Atât.

– Bine, fii atent. Îl cunosc pe redactorul-şef al celui mai mare ziar din oraşul ăsta.

– Nu mă miră, am replicat eu, privindu-i picioarele.

– Bine, lasă-mi numele tău şi adresa. O să-i spun la telefon povestea, numai că trebuie s-o modificăm puţin. V-aţi întâlnit într-un avion, înţelegi? Dragoste în aer. Acum sunteţi departe şi v-aţi pierdut unul de altul, înţelegi? Şi ai zburat de la New Orleans până aici şi tot ce ştii e că mama ei are un studio foto. Te-ai prins? O să apară la rubrica lui M... K... din ediţia de mâine-dimineaţă. Bine?

– Bine, am răspuns. Am aruncat o ultimă privire către picioarele alea şi am ieşit în timp ce ea forma numărul. Iată-mă în al 2-lea sau al 3-lea oraş ca mărime din Texas şi tot oraşul era al meu. M-am îndreptat spre cel mai apropiat bar...

Localul era destul de aglomerat pentru ora aia. M-am aşezat pe singurul scaun liber. De fapt, nu, erau două scaune libere şi amândouă se aflau în stânga şi în dreapta tipului ăstuia mare. Avea în jur de 25 de ani, 48 în umeri, cel puţin 120 de kilograme. M-am aşezat pe unul dintre scaune şi am cerut o bere. Am dat-o pe gât şi am mai cerut una.

– Aşa se bea, zise tipul cel mare. Poponarii ăştia de aici vin şi trag de câte o bere ore întregi. Îmi place cum te comporţi, străine. Ce faci şi de unde vii?

– Nu fac nimic, am răspuns, şi sunt din California.

– Şi nu ţi-a venit nici o idee?

– Nu, nici una. Doar mă învârt pe-aici.

Am băut jumătate din a doua bere.

– Îmi place de tine, străine, a continuat tipul cel mare, așa că o să-ți vorbesc sincer. Da o să vorbesc foarte încet, pentru că, deși sunt un tip mare, mă tem că suntem puțin în inferioritate.

– Dă-i drumul, am spus, terminând și a doua bere.

Tipul cel mare se aplecă spre urechea mea:

– Texanii put, îmi șopti.

Am privit în jur, apoi am dat din cap – Da.

Când și-a terminat numărul, eram sub una dintre mesele la care chelnerița servea noaptea. Am ieșit în patru labe, mi-am șters gura cu o batistă, m-am uitat la tot barul care râdea și m-am cărat...

Ajuns înapoi la hotel, n-am nimerit intrarea. Era un ziar sub ușa puțin crăpată.

– Hei, lasă-mă înăuntru, am zis.

– Cine ești? m-a întrebat tipul.

– Stau la 102. Am plătit pe o săptămână. Mă numesc Bukowski.

– Nu porți cizme, nu?

– Cizme? Ce vrei să spui?

– Cizme de soldat.

– Cizme de soldat? Cum adică?

– Intră, mi-a zis...

Intrasem de zece minute în cameră și eram deja în pat cu toată plasa aia în jurul meu. Tot patul – și era unul mare, cu un fel de acoperiș – avea plasa asta de jur împrejur. Am tras-o și m-am întins în pat, înconjurat de plasă. Mă simțeam cam ciudat să fac așa ceva, dar la felul în care mergeau lucurile mi-am zis că m-aș simți ciudat orice aș face. Ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, s-a auzit o cheie în broască și ușa s-a deschis. De data asta, a apărut o negresă scundă și grasă, cu o față destul de amabilă și cu un fund înfiorător de mare.

Și iat-o pe negresa asta mare și amabilă dând la o parte plasa mea ciudată și întrebând:

– Dragule, trebuie să schimb așternutul.

I-am răspuns:

– Dar am venit de-abia ieri.

– Dragule, nu schimbăm aşternuturile după programul tău. Aşa că mişcă-ţi fundu` ăla mic şi roz şi lasă-mă să-mi fac treaba.

– Brrr, am mormăit, şi m-am dat jos din pat, gol-goluţ.

Nu a părut să o deranjeze.

– Ai un pat mare şi frumos, dragule, mi-a zis. Ai cea mai bună cameră şi cel mai bun pat din hotelul ăsta.

– Da, cred că am noroc.

A întins aşternuturile şi mi-a arătat fundul ăla mare. Mi l-a arătat în toată splendoarea lui, după care s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

– Gata, dragule, patul tău e gata. Altceva?

– Păi, mi-ar prinde bine vreo 2 litri de bere.

– Îţi aduc. Da` mai întâi tre` să-mi dai banii.

I-am dat banii şi mi-am zis, ei bine, acum pot să stau liniştit. Am tras plasa în jurul meu şi m-am hotărât să mă culc. Dar servitoarea cea mare s-a întors şi am dat din nou plasa la o parte şi am stat de vorbă şi am băut bere.

– Povesteşte-mi despre tine, am rugat-o.

A râs şi a început să-mi povestească. Desigur, nu avusese o viaţă uşoară. Nu ştiu cât am băut. Într-un sfârşit, s-a urcat în pat şi am avut parte de una dintre cele mai bune partide de sex din viaţa mea...

În dimineaţa următoare, m-am trezit şi am ieşit afară, am cumpărat ziarul şi iată rubrica acelui cunoscut redactor. Se pomenea numele meu. Charles Bukowski, romancier, jurnalist, călător. Ne întâlniserăm pe calea aerului, eu şi încântătoarea doamnă. Ea aterizase în Texas şi eu mă dusesem mai departe, la New Orleans, ca să onorez un angajament. Dar zburasem înapoi, cu doamna aceea încântătoare în minte. Ştiam numai că mama ei avea un studio foto.

M-am întors la hotel, am dat pe gât o jumătate de whisky şi 5 sau 6 beri, şi în sfârşit am reuşit să mă cac – ce bucurie! Se poate să fi fost din cauza articolului.

M-am cocoţat înapoi în pat, îndărătul plasei. A sunat telefonul. Era un telefon cu fir. M-am întins şi am ridicat receptorul.

– Domnule Bukowski, aveţi o convorbire din partea redactorului-şef de la... Doriţi să răspundeţi?

– Da, am zis, alo?

– Sunteți Charles Bukowski?

– Da.

– Și ce căutați într-un loc ca ăla?

– Cum adică? Sunt oameni drăguți.

– E cel mai rău famat bordel din oraș. De 15 ani încercăm să scăpăm de el. Cum ați ajuns acolo?

– Era frig. Am intrat în primul loc care mi-a ieșit în cale. Am venit cu autobuzul și mi-era groaznic de frig.

– Ați venit cu avionul, vă aduceți aminte?

– Îmi aduc aminte.

– Bine, am adresa doamnei. O vreți?

– Da, dacă nu aveți nimic împotrivă. Dacă n-aveți chef, lăsați.

– Pur și simplu nu pot să-mi imaginez ce faceți de locuiți într-un asemenea loc.

– Bun, deci sunteți redactorul-șef al celui mai mare ziar din oraș și vorbiți cu mine la telefon, iar eu sunt într-un bordel din Texas. Uitați ce e, lăsați-o baltă. Doamna plângea sau ceva de genul ăsta și chestia mi-a rămas în minte. O să plec cu primul autobuz.

– Stați puțin!

– Să stau? De ce?

– O să vă dau adresa. A citit articolul. A citit printre rânduri. M-a sunat. Vrea să vă vadă. Nu i-am spus unde locuiți. Aici, în Texas, suntem oameni primitori.

– Da, am fost într-unul din barurile voastre aseară. Am văzut.

– Ați și băut?

– Nu doar beau, sunt un bețiv.

– Atunci nu cred că ar trebui să vă dau adresa doamnei.

– Atunci uitați dracului toată povestea, am zis și am închis...

Telefonul sună din nou.

– O convorbire pentru dumneavoastră, domnule Bukowski, din partea redactorului-șef al...

– Dă-mi-l.

– Uitați ce e, domnule Bukowski, avem nevoie de o continuare a poveștii. Mulți oameni sunt interesați.

– Spuneți-i redactorului dumneavoastră să-și folosească imaginația.

– Vă deranjează dacă vă întreb din ce vă câștigați existența?

– Nu fac nimic.

– Doar călătoriți cu autobuzul și faceți tinerele doamne să plângă?

– Nu oricine poate să facă asta.

– Bine, o să-mi încerc norocul. O să vă dau adresa doamnei. Vă duceți și vă întâlniți cu ea.

– Poate că eu sunt cel care își încearcă norocul.

Mi-a dat adresa.

– Doriți să vă spun cum ajungeți acolo?

– Lăsați. Dacă pot găsi un bordel, pot găsi și locuința ei.

– Există ceva ce mă deranjează la dumneavoastră, îmi zise.

– Lăsați-o baltă. Dacă e o bucată bună, vă sun înapoi.

Am închis...

Era o casă mică, maronie. O femeie în vârstă a venit la ușă.

– Îl caut pe Charles Bukowski, i-am spus. Nu, scuzați-mă, o caut pe o anume Gloria Westhaven.

– Sunt mama ei, mi-a răspuns. Ești individul din avion?

– Sunt individul din autobuz.

– Gloria a citit articolul. Și-a dat seama imediat că era vorba de tine.

– Bun. Și ce facem acum?

– A, poftește înăuntru.

Am intrat.

– Gloria, strigă femeia în vârstă.

A apărut Gloria. Încă arăta bine. Încă una din roșcatele alea zdravene din Texas.

– Te rog, să intrăm aici, a zis. Scuză-ne, mamă.

M-a condus în dormitorul ei, dar a lăsat ușa deschisă. Ne-am așezat amândoi, departe unul de altul.

– Cu ce te ocupi? m-a întrebat ea.

– Sunt scriitor.

– A, ce drăguț! Și unde ai publicat?

– N-am publicat.
– Atunci, într-un fel, nu eşti chiar scriitor.
– Corect. Şi locuiesc într-un bordel.
– Poftim?
– Am zis că ai dreptate, nu sunt chiar scriitor.
– Nu, mă referam la a doua parte.
– Locuiesc într-un bordel.
– Întotdeauna locuieşti în bordeluri?
– Nu.
– Cum de nu eşti în armată?
– N-am reuşit să trec de psihiatru.
– Glumeşti.
– Mă bucur că n-am reuşit.
– Nu vrei să lupți?
– Nu.
– Au bombardat Pearl Harbor.
– Am auzit.
– Nu vrei să lupți împotriva lui Adolf Hitler?
– Nu prea. Prefer să o facă altcineva.
– Eşti un laş.
– Da, sunt, şi nu pentru că m-ar deranja atât de tare să omor un om, ci fiindcă n-am chef să dorm în vreo baracă, împreună cu o grămadă de indivizi care sforăie şi dup-aia să fiu trezit de vreun tâmpit cu o goarnă, şi n-am chef să port porcăria aia căcănie şi care înţeapă; am o piele foarte sensibilă.
– Mă bucur că măcar ceva din tine e sensibil.
– Şi eu sunt, dar aş fi vrut să nu fie pielea.
– Poate că ar trebui să scrii cu pielea.
– Şi tu poate că ar trebui să scrii cu păsărica.
– Eşti rău. Şi laş. Cineva trebuie să alunge hoardele naziste. Sunt logodită cu un locotenet din Marina SUA şi, dacă acum ar fi aici, ți-ar trage vreo două.
– Da, probabil, dar asta nu m-ar face decât să fiu şi mai rău.
– Cel puțin te-ar învăța să te comporți ca un gentleman cu doamnele.
– Da, probabil că ai dreptate. Dacă l-aş omorî pe Mussolini, aş fi un gentleman?

– Desigur.

– O să mă înrolez imediat.

– Nu te vor. Ai uitat?

– Nu, n-am uitat.

Am stat acolo mult timp, fără să mai spunem nimic. În cele din urmă, am zis:

– Uite, te superi dacă te întreb ceva?

– Dă-i drumul, mi-a răspuns.

– De ce m-ai rugat să cobor din autobuzul ăla cu tine? Şi de ce ai plâns când n-am vrut?

– Ştii, e din cauza feţei tale. Ştii, eşti puţin cam urât.

– Da, ştiu.

– Păi, e o faţă urâtă şi tragică. Pur şi simplu n-am vrut să las „tragicul" ăla să plece. Mi-a părut rău pentru tine, aşa că am plâns. Cum de ai o faţă atât de tragică?

– O, Doamne, am zis, după care m-am ridicat şi am ieşit.

M-am întors la bordel. Tipul de la intrare mă ştia.

– Hei, campionule, cum ţi-ai umflat buza?

– Păi, în ceva legat de Texas.

– Texas? Şi ai fost pentru sau contra Texas?

– Pentru, desigur.

– Înveţi, înveţi, campionule.

– Da, ştiu.

Am urcat, am luat telefonul şi i-am zis tipului să-mi formeze numărul redactorului-şef de la ziar.

– Aici Bukowski, prietene.

– Te-ai întâlnit cu doamna?

– M-am întâlnit.

– Şi cum a mers?

– Bine. A mers bine. Cred că am stat cu ea sculată vreo oră. Transmite-i asta redactorului tău.

Am închis.

Am coborât, am ieşit şi am dat peste acelaşi bar. Nimic nu se schimbase. Tipul cel mare era tot acolo, cu câte un scaun liber lângă el.

M-am aşezat şi am cerut 2 beri. Pe prima am dat-o pe gât imediat. Apoi am băut jumătate din a doua.

– Te ţin minte, a zis tipul cel mare, care era problema ta?

– Pielea. Sensibilă.

– Tu mă mai ţii minte? m-a întrebat.

– Da.

– Am crezut că n-o să te mai întorci.

– M-am întors. Hai să jucăm jocul.

– Aici, în Texas, noi nu jucăm jocuri, străine.

– Chiar?

– Încă mai crezi că texanii put?

– Unii dintre ei, da.

Şi uite-mă iarăşi sub masă. Am ieşit de acolo, m-am ridicat şi m-am cărat. M-am dus înapoi la bordel.

A doua zi în ziar scria că idila se sfârşise. Plecasem din oraş cu avionul la New Orleans. Mi-am strâns lucrurile şi am pornit spre staţia de autobuz. Am ajuns la New Orleans, mi-am luat o cameră şi m-am învârtit prin zonă. Am păstrat tăieturile din ziare vreo două săptămâni, după care le-am aruncat. Voi n-aţi fi făcut la fel?

CINCISPREZECE CENTIMETRI

Primele trei luni ale căsniciei mele cu Sarah au fost acceptabile, dar aş vrea să povestesc puţin cum a fost după ce au început problemele. Era o bucătăreasă bună şi pentru prima dată după ani de zile mâncam bine. Am început să mă îngraş. Iar Sarah a început să-mi facă observaţii.

– Vai, Henry, ai început să arăţi ca un curcan umplut de Ziua Recunoştinţei.

– Aşa e, iubito.

Eram agent de vânzări la un depozit de piese auto, iar leafa de-abia-mi ajungea. Singurele mele bucurii erau să mănânc, să beau bere şi să mă culc cu Sarah. Nu chiar o viaţă împlinită, dar un bărbat trebuie să ia ce poate. Sarah era grozavă. Scria S-E-X pe ea. Ajunsesem să o cunosc mai bine la o petrecere de Crăciun pentru angajaţii depozitului. Sarah era secretară. La petrecere am băgat de seamă că nici unul dintre băieţi nu se apropia de ea şi nu puteam să pricep de ce. Nu mai văzusem o femeie atât de sexi şi ştia şi ea cum arată. M-am dus la ea, am băut şi am stat de vorbă. Era frumoasă. Cu toate astea, era ceva ciudat în ochii ei. Te priveau fix, iar pleoapele păreau să nu se mişte. După ce s-a dus la toaletă, m-am apropiat de Harry, şoferul de camion.

– Uite ce-i, Harry, am început, cum se face că nici unul dintre băieţi nu se dă la Sarah?

– E o vrăjitoare, omule, o vrăjitoare. Să te fereşti de ea.

– Harry, nu există vrăjitoare. A fost dovedit. Toată treaba cu femeile alea pe care le ardeau pe vremuri pe rug a fost o greşeală oribilă şi crudă. Nu există vrăjitoare.

– Da, poate că au ars degeaba multe femei, nu zic. Da` târfa asta e o vrăjitoare, ascultă ce-ți spun.

– Harry, tot ce-i trebuie ei e puțină înțelegere.

– Tot ce-i trebuie ei, a zis Harry, e o victimă.

– De unde știi?

– Faptele vorbesc, a răspuns Harry. Doi tipi de-aici. Manny, un vânzător. Și Lincoln, un funcționar.

– Ce s-a întâmplat?

– Au dispărut în fața noastră, doar că atât de încet – că îi puteai vedea cum se duc, cum dispar...

– Ce vrei să zici?

– Nu vreau să vorbesc despre asta. O să crezi că sunt nebun.

Harry s-a cărat. Apoi Sarah a venit de la toaletă. Arăta minunat.

– Ce ți-a spus Harry despre mine? a întrebat.

– De unde știi că am vorbit cu Harry?

– Știu, pur și simplu, a răspuns ea.

– Nu mi-a zis prea multe.

– Orice ți-a zis, nu-l crede. Sunt numai tâmpenii. Nu l-am băgat în seamă și e gelos. Îi place să îi bârfească pe oameni.

– Nu-mi pasă ce crede Harry, am zis.

– Eu și cu tine o să ne înțelegem, Henry, a spus ea.

Am mers împreună la apartamentul meu după petrecere și vă spun sincer că n-am fost niciodată regulat ca atunci. Era femeia femeilor. Cam la o lună după aceea eram căsătoriți. Și-a lăsat slujba imediat, dar n-am zis nimic, fiindcă eram prea încântat că era a mea. Sarah își croia singură hainele, își aranja singură părul. Era o femeie uimitoare. Uimitoare.

Dar, cum vă spuneam, după 3 luni s-a apucat să facă observațiile astea despre greutatea mea. La început nu erau decât niște glumițe, dar după aceea a început să fie sarcastică. Într-o seară, am venit acasă și mi-a zis:

– Scoate-ți naibii hainele alea!

– Poftim, draga mea?

– Așa cum ai auzit, afurisitule! Dezbracă-te!

Era puțin diferită de cum o știam eu. Mi-am scos hainele și chiloții și le-am aruncat pe canapea. S-a holbat la mine.

– Groaznic, a spus, cât rahat!

– Poftim, draga mea?

– Am zis că arăți exact ca un tub mare de rahat!

– Ascultă, dragă, ce s-a întâmplat? Vrei să faci scandal astă-seară?

– Gura! Uită-te la chestiile alea care îți atârnă pe părți!

Avea dreptate. Ziceai că am câte un săculeț de grăsime pe fiecare parte, care-mi atârnau chiar deasupra șoldurilor. Apoi și-a strâns pumnii și m-a lovit de câteva ori tare în fiecare săculeț.

– Trebuie să scoatem rahatul ăla! Să distrugem țesuturile de grăsime, celulele...

M-a lovit din nou, de câteva ori.

– Au! Mă doare, iubito!

– Bun! Acum, loveşte-te singur!

– Să mă lovesc singur?

– Hai, dă-i drumul, fir-ai tu să fii!

M-am lovit de câteva ori, destul de tare. După ce am terminat, chestiile erau tot acolo, deşi acum arătau destul de roşii.

– O să scoatem rahatul ăla din tine, mi-a zis.

Mi-am imaginat că aşa arată dragostea şi am decis să cooperez...

Sarah a început să-mi numere caloriile. Mi-a luat mâncărurile prăjite, pâinea şi cartofii, sosul din salată, dar mi-am păstrat berea. Trebuia să-i arăt cine era cocoşul la noi în casă.

– Nu, la dracu`, n-o să renunț la berea mea. Te iubesc foarte mult, dar berea rămâne!

– Bine, a zis Sarah, oricum o s-o facem să meargă.

– Ce să facem să meargă?

– Adică să scoatem rahatul ăla de pe tine, să ajungi la o dimensiune acceptabilă.

– Şi ce e aia o dimensiune acceptabilă? am întrebat.

– O să vezi.

În fiecare seară când veneam acasă, îmi punea aceeaşi întrebare.

– Ți-ai bătucit şoldurile azi?

– Ah, da, la dracu`!

– De câte ori?

– 400 de pumni pe amândouă părțile, tare.

Mergeam pe stradă bătucindu-mi șoldurile. Oamenii se uitau la mine, dar după o vreme nu a mai contat, fiindcă știam că o să obțin ceva ce ei nu aveau...

Chestia funcționa de minune. De la 100 am ajuns la 90. Apoi de la 90 la 83. Mă simțeam cu zece ani mai tânăr. Oamenii remarcau cât de bine arătam. Toată lumea, în afară de Harry, șoferul de camion. Desigur, era doar gelos, fiindcă nu ajunsese niciodată între picioarele lui Sarah. Ghinionul *lui*.

Într-o seară, cântarul a arătat 81.

I-am zis lui Sarah:

– Nu crezi că am coborât destul? Uită-te la mine!

Chestiile de pe părți mi se duseseră de mult. Pântecul îmi atârna. Obrajii îmi erau supți.

– După tabele, a zis Sarah, după tabelele mele, încă n-ai ajuns la o dimensiune acceptabilă.

– Uite ce e, i-am spus, am 1,80. Care e greutatea acceptabilă?

La care Sarah mi-a dat un răspuns destul de ciudat:

– N-am zis greutate acceptabilă, am zis „dimensiune acceptabilă". E Noua Eră, Era Atomică, Era Spațială, și, cel mai important, Era Suprapopulării. Eu sunt Salvatoarea Lumii. Eu am răspunsul la Explozia Suprapopulării. Lasă-i pe alții să se ocupe de Poluare. Să rezovlăm problema Suprapopulării e baza; va rezolva și problema Poluării și multe alte lucruri.

– Despre ce naiba vorbești? am întrebat desfăcând dopul unei sticle de bere.

– Nu-ți face griji, mi-a răspuns, o să afli.

Apoi, urcându-mă pe cântar, am început să observ că, deși pierdeam în continuare în greutate, nu deveneam mai subțire. Era ciudat. După aceea am băgat de seamă că partea de jos a pantalonilor îmi atârna un pic peste pantofi – și că manșetele cămășii îmi atârnau puțin în jurul încheieturilor. Când mă duceam la lucru, am observat că volanul îmi părea foarte departe. Trebuia să trag mai aproape scaunul.

Într-o seară m-am urcat pe cântar.

– Uite ce-i, Sarah.

– Da, dragule?

– E ceva ce nu înțeleg.

– Ce?

– Mi se pare că mă *micșorez*.

– Că te micșorezi?

– Da, că mă micșorez.

– Oh, prostule! Vorbești aiurea! Cum poate un om să se micșoreze? Chiar crezi că dieta îți micșorează oasele? Oasele nu se topesc! Reducerea caloriilor arde doar grăsimea. Nu fi prost! Să te micșorezi? E imposibil!

Și a izbucnit în râs.

– Bun, am zis, vino aici. Ia creionul. Acum o să stau drept, lipit de perete. Când eram copil, mama făcea așa ca să vadă cât am crescut. Acum trage o linie chiar aici unde ai pus creionul, deasupra capului meu.

– Bine, prostuțule, a fost ea de acord.

A tras linia.

O săptămână mai târziu aveam 59. Se întâmpla tot mai repede.

– Vino aici, Sarah.

– Da, prostuțule.

– Trage linia.

Trase linia. M-am întors.

– Vezi? Am pierdut 11 kilograme și 20 de centimetri în ultima săptămână. Mă topesc! Acum am 1,60 înălțime. E o nebunie! O nebunie! Mi-a ajuns. Te-am prins când îmi scurtai pantalonii și mânecile de la cămașă. N-o să meargă. O să încep iar să mănânc. Cred că ești un fel de vrăjitoare!

– Prostuțule...

La puțin timp după asta, șeful m-a chemat la el în birou.

M-am cățărat în scaunul din fața lui.

– Henry Markson Jones II?

– Da, domnule?

– Tu ești Henry Markson Jones II?

– Desigur, domnule.

– Ei bine, Jones, te-am observat cu atenție. Mi-e teamă că nu mai ești potrivit pentru slujba asta. Nu ne place să vedem că pleci așa... adică, nu ne place deloc să te lăsăm să pleci așa, dar...

– Uitați ce e, domnule, îmi dau mereu silința.

– Știm asta, Jones, doar că nu mai faci o treabă de bărbat aici.

M-a dat afară. Desigur, știam că o să capăt ajutor de șomaj. Dar mi-am zis că era rău la suflet dacă mă dăduse afară așa...

Stăteam acasă cu Sarah. Ceea ce a înrăutățit lucrurile – Sarah îmi dădea de mâncare. Acum nici nu mai ajungeam la ușa de la frigider. Apoi m-a legat cu un lănțișor de argint.

Curând aveam 61 de centimetri înălțime. Trebuia să folosesc un scăunel cu oliță ca să fac caca. Dar tot mă mai lăsa să-mi beau berea, așa cum îmi promisese.

– Ah, cățelușul meu, spunea, ești așa de mic și de drăguț!

Până și viața noastră amoroasă a luat sfârșit. Totul se micșorase proporțional. M-am urcat pe ea, dar după o vreme m-a cules cu degetele și a râs.

– Ah, măcar ai încercat, rățușca mea!

– Nu sunt o rățușcă, sunt un bărbat!

– Ah, omulețul meu dulce!

M-a ridicat în palmă și m-a sărutat cu buzele ei roșii...

Sarah m-a adus la înălțimea de 15 centimetri. Mă ducea la magazin în buzunar. Mă uitam la oameni prin găurelele pe care le avea în buzunar. Pentru o singură chestie o s-o laud. Mă lăsa încă să-mi beau berea. Beam cu țârâita. Un litru mă ținea o lună. Pe vremuri se ducea în 45 de minute. Eram resemnat. Știam că dacă voia putea să mă facă să dispar pentru totdeauna. Mai bine 15 centimetri decât nimic. Chiar și o viață mică e foarte prețioasă când te apropii de sfârșit. Așadar, o distram pe Sarah. Era tot ce puteam face. Îmi confecționa hăinuțe și pantofiori și mă așeza pe aparatul de radio, dădea drumul la muzică și zicea:

– Dansează, micuțule! Dansează, căpșor pătrat! Dansează, prostuțul meu!

Ei bine, nu puteam să-mi ridic ajutorul de șomaj, așa că dansam cocoțat pe aparatul de radio, în timp ce ea bătea din palme și râdea.

Ştiţi, păianjenii mă înspăimântau teribil şi muştele păreau nişte vulturi uriaşi, iar dacă m-ar fi prins vreo pisică, m-ar fi chinuit ca pe un şoricel. Dar viaţa tot îmi era dragă. Dansam şi cântam şi pierdeam vremea. Nu contează cât de mic eşti, vei descoperi că întotdeauna este loc pentru mai rău. Când făceam caca pe covor, de fiecare dată o luam peste fund. Sarah punea bucăţele de hârtie pe jos şi făceam caca pe ele. Rupeam din hârtia aia ca să mă şterg la fund. Parcă mă ştergeam cu carton. M-am ales cu hemoroizi. Noaptea nu puteam dormi. Aveam sentimente de inferioritate, mi se părea că sunt prins într-o capcană. Să fi fost paranoia? Cu toate astea, mă simţeam bine când cântam şi dansam şi Sarah mă lăsa să-mi beau berea. M-a lăsat la înălţimea asta de exact 15 centimetri pentru un anumit motiv. Dar care era motivul – lucrul ăsta mă depăşea. La fel ca toate celelalte.

Am inventat cântecele pentru Sarah şi aşa le-am şi numit: *Cântece pentru Sarah:*

ah, sunt doar un mucos,
şi asta e bine, da` sunt şi sexos,
şi ce poa` să-mi intre mie
decât capul unui ac cu gămălie!

Sarah bătea din palme şi râdea.

dacă vrei să fii un amiral în marina reginei,
fă-te spion în balcon,
şi când regina se duce să facă pic-pic,
te-ascunzi în păsărica ei un pic...

Şi Sarah bătea din palme şi râdea. În fine, asta era bine. Sau cel puţin trebuia să fie...

Dar într-o seară s-a întâmplat ceva foarte scârbos. Cântam şi dansam, iar Sarah stătea în pat, goală, bătând din palme, bând vin şi distrându-se. Dădeam un spectacol pe cinste. Unul dintre cele mai bune ale mele. Dar, ca întotdeauna, aparatul de radio se încinsese şi îmi ardea tălpile. Nu mai suportam.

– Uite ce e, iubito, am zis. Mi-a ajuns. Dă-mă jos de-aici. Dă-mi o bere. Nu vin. Tu bei porcăria aia de vin. Dă-mi un deget din berea aia bună.

– Sigur, scumpete, a răspuns ea, astă-seară ai dat un spectacol fantastic. Dacă Manny şi Lincoln ar fi jucat atât de frumos ca tine, ar fi fost aici în seara asta. Dar nu cântau, nici nu dansau, nu făceau decât să clocească toată ziua. Şi chestia cea mai rea, s-au opus Actului Final.

– Şi care-a fost Actul Final? am întrebat.

– Scumpete, doar bea-ţi berea şi relaxează-te. Vreau să te bucuri de Actul Final. Se vede că eşti o persoană mult mai talentată decât Manny sau Lincoln. Sunt convinsă că împreună putem atinge Climaxul Contrariilor.

– Îhî, super, am zis, dând berea pe gât. Mai pune-mi. Şi ce anume e asta, Climaxul Contrariilor?

– Savurează-ţi berea, scumpete mică, şi o să afli imediat.

Mi-am terminat berea şi apoi s-a întâmplat lucrul acela scârbos, cel mai scârbos lucru. Sarah m-a ridicat şi m-a aşezat între picioarele ei, pe care le-a desfăcut doar un pic. Mă găseam în faţa unei păduri de păr. Mi-am încordat spatele şi muşchii gâtului, simţind ce avea să urmeze. Am fost împins în întuneric şi duhoare. Am auzit-o pe Sarah gemând. Apoi a început să mă mişte încet înainte şi înapoi. Cum am zis, duhoarea era de nesuportat, şi respiram cu greutate, nu ştiu cum, dar exista aer acolo înăuntru – diverse buzunare laterale şi guri de oxigen. Din când în când capul meu, vârful capului meu se izbea de Lindicu` ei, şi atunci Sarah scotea un geamăt ultraextaziat.

Sarah a început să mă mişte tot mai repede. Pielea mă ardea, îmi era tot mai greu să respir; duhoarea s-a înteţit. O auzeam cum gâfâie. Mi-am zis: cu cât termin mai repede chestia asta, cu atât mai puţin o să sufăr. De fiecare dată când eram împins înainte, îmi arcuiam spatele şi gâtul, mă pliam cu totul pe chestia aia sinuoasă, izbindu-mă de Lindicu` ei.

Deodată, am fost smuls din acel tunel groaznic. Sarah m-a ridicat în dreptul feţei.

– Vino, ticălos mic ce eşti, vino! a strigat.

Era complet ameţită de vin şi de pasiune. M-am simţit aruncat înapoi în tunel. Mă mişca repede înainte şi înapoi. Apoi, brusc, am tras aer în plămâni ca să îmi măresc dimensiunea, am adunat salivă în gură şi am scuipat-o – o dată, de două ori, de 3 ori, de 4, de 5 ori, de şase ori, apoi m-am

oprit... Duhoarea se înteţise într-un hal fără de hal şi, apoi, într-un sfârşit, am fost scos la aer.

Sarah m-a ridicat în lumina lămpii şi a început să mă sărute peste tot.

– Ah, iubitule! Ah, cocoşelul meu scump! Te iubesc!

Apoi m-a sărutat cu buzele alea oribile, date cu ruj roşu. Am vomitat. După care, tranchilizată de vin şi de pasiune, m-a aşezat între sânii ei. M-am odihnit acolo, ascultându-i bătăile inimii. Mi-a scos lesa aia cretină, lanţul de argint, dar degeaba. Nu puteam spune că eram liber. Unul dintre sânii ei masivi căzuse într-o parte şi se părea că stăteam chiar deasupra inimii. A inimii vrăjitoarei. Dacă eu eram răspunsul la Explozia Demografică, atunci de ce mă folosise doar ca pe un obiect de distracţie, ca pe o jucărie sexuală? M-am întins acolo şi i-am ascultat inima. Am hotărât că era o vrăjitoare. Apoi am privit în sus. Ştiţi ce am văzut? Un obiect uimitor. Sus, în mica nişă de sub tăblia de la capul patului. Un ac de pălărie. Da, un ac de pălărie, lung, cu o chestie din aia rotundă din sticlă purpurie la capăt. Am mers printre sânii ei, m-am căţărat pe gât, am ajuns pe bărbie (cu mult efort), apoi am păşit uşor de-a curmezişul buzelor ei, când deodată s-a mişcat un pic şi a trebuit să mă apuc de una dintre nări ca să nu cad. Foarte încet am ajuns pe ochiul drept – capul ei stătea înclinat uşor în partea stângă – şi iată-mă sus, pe frunte, trecând pe lângă tâmple şi apoi în părul ei – prin care am înaintat cu foarte mare dificultate. După care m-am ridicat în picioare şi m-am întins – am ajuns cu mâna şi am reuşit să apuc acul de pălărie. Coborâşul a fost mai rapid, dar mai primejdios. Aproape că m-am dezechilibrat de câteva ori cărând acul acela de pălărie. O singură căzătură şi s-ar fi terminat totul. De câteva ori am izbucnit în râs, pentru că totul era atât de ridicol. Urmarea unei petreceri pentru angajaţi la birou, Crăciun fericit.

Şi iată-mă din nou dedesubtul acelui sân masiv. Am lăsat jos acul de pălărie şi am ascultat iar. Am încercat să-mi dau seama exact cum bate inima. M-am hotărât asupra unui punct aflat chiar sub o aluniţă. După care m-am ridicat în picioare. Am apucat acul de măciulia de sticlă, care strălucea minunat în lumina lămpii. Oare o să meargă, m-am întrebat? Aveam 15 centimetri înălţime şi mi-am închipuit că acul trebuia să fie o dată şi jumătate mai lung decât mine. Inima părea să se afle la mai puţin de atât.

Am ridicat acul şi l-am înfipt. Chiar sub aluniţă.

Sarah s-a răsucit, cu o mişcare spasmodică. M-am ţinut bine de acul de pălărie. Aproape că m-a aruncat pe podea – ceea ce, comparativ cu înălţimea mea, însemna 300 de metri sau mai mult, şi m-ar fi omorât. Am aşteptat. Buzele ei au scos un sunet ciudat.

Apoi a început să dârdâie toată ca o femeie care îngheaţă de frig.

M-am întins şi am împins cei 7 centimetri care mai rămăseseră din ac adânc în pieptul ei, până când măciulia frumoasă din sticlă ajunse la piele.

Apoi Sarah a rămas nemişcată. Am lipit urechea.

Am auzit inima, unu doi, unu doi, unu doi, unu doi, unu doi, unu...

S-a oprit.

După care, cu mâinile mele de mic criminal, m-am prins de cearşaf şi am coborât pe podea. Aveam 15 centimetri şi eram real şi speriat şi flămând. Am găsit o gaură într-unul din pereţii dormitorului care era orientat spre est şi am coborât la parter. M-am apucat cu mâinile de o crenguţă dintr-o tufă, şi m-am căţărat pe ea până înăuntrul tufei. Nimeni în afară de mine nu ştia că Sarah era moartă. Dar ăsta nu reprezenta un avantaj real. Dacă voiam să merg mai departe, trebuia să mănânc ceva. Dar mă tot întrebam cum s-ar desfăşura cazul meu într-un tribunal? Eram vinovat? Am rupt o frunză şi am încercat să o mănânc. Degeaba. Nu puteam. Apoi am văzut o doamnă în curtea dinspre sud aşezând o farfurioară cu mâncare de pisici pentru pisica ei. Am ieşit în patru labe de sub tufă şi mi-am făcut drum spre mâncarea de pisici, atent la animale şi la mişcările din jurul meu. Avea un gust mai rău decât orice mâncasem vreodată, dar nu aveam de ales. Am mâncat cât am putut din mâncarea de pisici – moartea ar fi avut un gust mult mai rău. Apoi m-am îndreptat spre tufă şi m-am urcat înapoi în ea.

Iată-mă, 15 centimetri înălţime, replica la Explozia Demografică, atârnând într-o tufă cu burta plină de mâncare de pisici.

Există anumite detalii cu care nu mai vreau să vă plictisesc. Cum am scăpat de pisici şi de câini şi de şobolani. Simţind cum cresc puţin câte puţin. Urmărindu-i cum scoteau trupul lui Sarah de acolo. Intrând în casă şi descoperind că eram încă prea mic ca să deschid uşa frigiderului.

Ziua în care pisica era cât pe ce să mă prindă în timp ce îi mâncam din castron. A trebuit să-mi iau tălpăşiţa.

Aveam pe atunci 20 sau 25 de centimetri. Creşteam. Chiar speriam porumbeii. Când începi să sperii porumbeii, ştii că eşti pe drumul cel bun.

Într-o bună zi, mergeam pur și simplu pe stradă, ascunzându-mă la umbra clădirilor și sub gardurile vii și așa mai departe. Tot fugeam așa și mă ascundeam până când am ajuns în fața unui supermarket și m-am pitit sub o bucată de ziar care stătea chiar la intrarea în magazin. Apoi, când o femeie a dat să intre și ușa cu senzori se deschise în fața ei, am intrat și eu după ea. Unul dintre vânzătorii de la casă și-a ridicat privirea în timp ce eu mergeam în spatele femeii:

– Hei, ce naiba se întâmplă?

– Poftim? l-a întrebat un client.

– Mi s-a părut că am văzut ceva, a răspuns vânzătorul, dar poate că nu. Sper că nu.

Până la urmă am reușit să mă strecor în depozit fără să fiu văzut. M-am ascuns în spatele unor cutii cu iahnie de fasole. În noapte aceea, am ieșit și am avut parte de o masă pe cinste. Salată de cartofi, murături, șuncă cu pâine din secară, chipsuri de cartofi și bere, bere din belșug. Chestia asta a devenit o rutină aproape. Stăteam ascuns toată ziua în depozit, iar noaptea ieșeam și dădeam o petrecere. Dar începusem să cresc și era tot mai greu să mă ascund. Îl urmăream pe șeful magazinului cum băga banii în seif în fiecare seară. El pleca ultimul. Număram clicurile în timp ce punea banii în siguranță în fiecare seară. Părea să fie – 7 dreapta, 6 stânga, 4 dreapta, 6 stânga, 3 dreapta, deschis. Mă duceam la seif în fiecare noapte și încercam cifrul. Trebuia să construiesc un fel de scară din cutii goale ca să ajung la mecanism. Nu prea mergea, dar continuam să încerc. În fiecare noapte, adică. Între timp, creșteam cu repeziciune. Pesemne că ajunsesem să am 1 metru înălțime. Magazinul avea și un raion cu haine și trebuia să îmi fac rost de măsuri din ce în ce mai mari. Problema cu suprapopularea revenea. Apoi, într-o noapte, seiful s-a deschis. Aveam 23 de mii de dolari, bani gheață. Probabil că dădusem lovitura chiar în noaptea de dinainte de a fi depuși la bancă. Am luat cheia pe care o folosea șeful magazinului ca să ies fără să se pornească alarma. Am ieșit afară și mi-am luat o cameră la Sunset Motel, plătind în avans pe o săptămână. I-am spus cucoanei că joc roluri de pitici în filme. Chestia asta a părut doar să o plictisească.

– Fără televizor sau gălăgie după ora zece seara. Ăsta e regulamentul nostru.

Mi-a luat banii, mi-a dat o chitanță și a închis ușa.

Pe cheie scria camera 103. Nici nu m-am uitat la cameră. Pe uşi scria 98, 99, 100, 101, mergeam spre nord, către Hollywood Hills, către munţii din spatele lor, cu magnifica lumină de aur a Domnului strălucind deasupra mea, crescând tot mai mare.

MAŞINĂRIA DE FĂCUT SEX

Era o noapte fierbinte în barul lui Tony. nici nu-ți trecea prin cap să ți-o tragi. doar să bei bere rece. Tony ne-a împins două, mie şi lui Indian Mike, iar Mike a scos banii. l-am lăsat să dea el primul rând. Tony a băgat banii în casă, plictisit, şi s-a uitat în jur – alți 5 sau şase cu ochii pironiți în berea lor. stupizi. aşa că Tony s-a întors la noi.

– ce mai e nou, Tony? l-am întrebat.

– rahat, ce să fie?

– asta nu-i nou.

– rahat, a zis Tony.

– rahat, a spus Indian Mike.

am băut din beri.

– ce crezi despre lună? l-am întrebat pe Tony.

– rahat, a zis Tony.

– îhî, s-a băgat Indian Mike, unu` care-i un bou pe pământ, tot bou rămâne şi pe lună. nu-i nici o diferență.

– se spune că nu există viață pe Marte, am zis eu.

– şi ce dacă? a întrebat Tony.

– ah, rahat, am spus. încă 2 beri.

Tony ni le-a împins, după care s-a întis după bani. i-a băgat în casă. a revenit.

– groaznic de cald. aş vrea să fiu mai mort decât un tampon folosit.

– unde se duc oamenii când mor, Tony?

– rahat. cui îi pasă?

– nu crezi în Suflet?

– rahaturi!

– dar în Che? sau Ioana d`Arc? sau Billy the Kid? în toate astea?

– rahaturi!

ne-am băut berile, gânditori.

– uite ce e, am zis, tre` să mă piş.

M-am dus la pişoar şi acolo, ca de obicei, era Petey Bufniţa.

Mi-am scos-o şi am început să mă piş.

– ai o sculă mică, pun pariu, mi-a zis.

– când mă piş sau meditez, da. dar sunt, cum se spune, genul ultra-întins. când sunt gata să-mi dau drumu`, fiecare centimentru pe care îl am acum face şase.

– asta e bine, dacă nu minţi. pen` că acum văd doi centimetri.

– îţi arăt numa` capu`.

– îţi dau un dolar să ţi-o iau sus.

– nu-i mult.

– da` tre` să-mi arăţi mai mult. tre` să-mi arăţi cât e de lungă.

– du-te dracului, Pete!

– o să vii înapoi când n-o să mai ai bani de bere.

Am ieşit.

– încă 2 beri, am cerut.

Tony a făcut manevrele lui de rutină. s-a întors.

– e atât de cald, cred că o să o iau razna, a zis.

– căldura te face să-ţi dai seama de adevăratul tău eu, i-am spus.

– ia stai! vrei să zici că sunt dus?

– aproape toţi suntem. numai că nu se vede.

– bun, să zicem că prostiile tale sunt adevărate, câţi oameni sănătoşi la cap sunt pe pământ? e vreunul?

– câţiva.

– câţi?

– dintre toate miliardele?

– îhî

– păi, aş zice 5 sau 6.

– 5 sau 6? s-a mirat Indian Mike. să mi-o sugi!

– uite ce-i, a spus Tony. de ce zici că sunt dus? trebuie să o lămurim.

– păi, din moment ce suntem cu toţii nebuni, există numai câţiva care să ne controleze, mult prea puţini, aşa că ne lasă să ne facem veacul aşa,

nebuni. asta e tot ce pot face pe moment. o vreme am crezut că ar putea să găsească un loc în spațiu unde să trăiască în timp ce ne-ar distruge. dar acum știu că și nebunii controlează spațiul.

– de unde știi?

– fiindcă au înfipt un steag american pe Lună.

– și dacă, să zicem că rușii ar înfige un steag rusesc pe Lună?

– aceeași chestie, am răspuns.

– atunci ești imparțial? a întrebat Tony.

– sunt imparțial vizavi de toate gradele de nebunie.

nici unul nu mai zise nimic. continuam să bem. a început și Tony să-și pună whisky cu apă. își permitea. doar el era patronul.

– doamne, da` cald mai e! a făcut Tony.

– ca un rahat, a zis Indian Mike.

pe urmă Tony a început să vorbească.

– e o nebunie, zise el, știi, ceva foarte nebunesc are loc chiar acum!

– sigur, am spus.

– nu, nu, nu... vreau să zic chiar AICI în localul meu!

– da?

– da. e o nebunie, uneori mă apucă groaza.

– povestește-mi, Tony, am zis, întotdeauna dornic să aflu rahaturile altuia.

Tony s-a tras foarte aproape de mine.

– cunosc un tip care are o mașinărie de făcut sex. nu rahaturi din reviste porno. așa cum vezi în reclame. sticle de apă fierbinte cu găurici grase înlocuibile, toate tâmpeniile alea. tipul ăsta chiar a inventat-o. un savant german, am pus mâna pe el, adică ăștia din guvern. le-au luat-o înainte rușilor. să nu mai zici nimănui.

– sigur, Tony, sigur...

– Von Brashlitz. ăștia din guvern. au încercat să-l facă să fie interesat de SPAȚIU. n-a mers. un tip genial, dar el are MAȘINĂRIA asta DE FĂCUT SEX în minte. și se mai crede și un fel de artist, își zice câteodată Michelangelo... l-au scos la pensie cu 500 de dolari pe lună, chipurile să-l țină întreg la minte și să nu ajungă în vreun ospiciu. l-au urmărit o vreme, dup-aia s-au plictisit sau au uitat de el, dar îi trimiteau mai departe cecurile, și din când în când venea câte un agent să vorbească cu el zece sau douăzeci de minute pe lună, scria un raport că e tot nebun, după care pleca. așa că

tipul s-a tot fofilat din oraş în oraş, trăgând după el camionul ăsta mare şi roşu. până la urmă a venit într-o seară aici şi a început să bea. şi îmi zice că e doar un bătrân obosit, şi are nevoie de un loc liniştit unde să-şi facă cercetările. i-am tot zis să se care. aici vin o grămadă de plecaţi cu sorcova, ştii?

– îhî, am zis.

– măi omule, s-a îmbătat tot mai tare, şi până la urmă mi-a povestit toată faza. proiectase o femeie mecanică ce putea să-i ofere unui bărbat un futai mai bun decât orice femeie din toate secolele! fără tampoane, fără rahaturi, fără certuri!

– toată viaţa, am zis, am căutat o femeie ca asta.

Tony a râs.

– orice bărbat o caută. am crezut că era nebun, bineînţeles, până când, într-o noapte după închidere, m-am dus acasă la el şi a scos MAŞINĂRIA DE FĂCUT SEX din camionul lui roşu.

– şi?

– a fost ca şi cum ai merge în rai înainte să mori.

– lasă-mă să ghicesc restul, l-am rugat pe Tony.

– ghiceşte.

– Von Brashlitz şi MAŞINĂRIA lui DE FĂCUT SEX sunt sus la tine chiar acum.

– ha, ha, făcu Tony.

– cât?

– douăj`de parai bucata.

– 20 de parai ca să fuţi o maşină?

– l-a depăşit pe ăla care ne-a Creat, oricine-ar fi el. o să vezi.

– Peter Bufniţa vrea să mi-o sugă pentru un dolar.

– Peter Bufniţa e ok, da` n-are aşa o invenţie care să bată zeii.

i-am împins pe cei 20 ai mei.

– fii atent, Tony, dacă chestia asta e o porcărie din aia cu apă caldă, să ştii că ţi-ai pierdut cel mai bun client!

– cum ai spus mai devreme, cu toţii suntem nebuni. acum depinde de tine.

– bine, am zis.

– bun, a spus Indian Mike, uite şi 20 de la mine.

– eu iau numai 50 la sută, pricepi? restul merge la Von Brashlitz. 500 de parai pensie nu e mult cu inflația asta și cu toate taxele și Von B. bea șnaps ca un nebun.

– hai s-o facem, am zis. ai 40 de parai. unde e MAȘINĂRIA asta DE FĂCUT SEX VEȘNICĂ?

Tony a ridicat tejgheaua și zise:

– veniți pe-aici. mergeți pe scară în spate. doar urcați acolo, bateți la ușă și spuneți: „Tony ne-a trimis".

– orice ușă?

– ușa nr. 69.

– o, sigur, am zis, și altceva?

– sigur că și altceva, spuse Tony. nu vă uitați boașele.

am găsit scara. am urcat.

– Tony ar face orice ca să râdă de noi, am spus.

am mers pe coridor. uite-o: ușa #69.

am bătut la ușă:

– Tony ne-a trimis.

– o, vă rog, intrați, domnilor!

și iată-l pe babalâcul ăsta în călduri, ținând un pahar cu șnaps în mână. ochelari cu lentile duble. exact ca în filmele vechi. se părea că are o vizitatoare, o chestie tânără, aproape prea tânără, fragilă și puternică în același timp.

s-a așezat picior peste picior, lucind toată: genunchi în nailon, coapse în nailon, și numai părticica aia acolo unde se sfârșeau ciorapii lungi și începea peticul de piele. era *toată* numai cur și țâțe, picioare în nailon, ochi albaștri puri care râdeau...

– domnilor – fiica mea, Tanya...

– poftim?

– ah, da, știu, sunt atât de... bătrân... dar așa cum există mitul despre negrul cu sula veșnic uriașă, există și mitul despre nemții bătrâni și libidinoși care se regulează întruna. credeți ce vreți. oricum, ea e fiica mea, Tanya...

– bună, băieți, a chicotit ea.

apoi ne-am uitat cu toții spre ușa pe care scria: AICI SE AFLĂ MAȘINĂRIA DE FĂCUT SEX.

moșu` a dat șnapsu` pe gât.

– deci... băieți, ați venit pentru cel mai tare FUTAI din viața voastră, nu?

– tată! a zis Tanya, trebuie mereu să fii așa de *necioplit?*

Tanya și-a încrucișat iar picioarele, mai sus de data asta, și aproape că mi-am dat drumul.

apoi profesorul a dat pe gât încă un pahar, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa pe care scria AICI SE AFLĂ MAȘINĂRIA DE FĂCUT SEX. s-a întors spre noi și ne-a zâmbit, apoi, foarte încet, a deschis ușa. a intrat în cameră și a apărut împingând chestia aia care arăta ca un pat de spital pe roți.

era GOALĂ, o bucată de metal.

profu l a împins-o chiar în fața noastră, apoi a început să fredoneze o melodie de rahat, probabil una nemțească.

o bucată de metal cu o gaură în mijloc. profesorul avea o canistră cu ulei în mână. a potrivit-o în gaură și a început să toarne la greu din ea. Între timp fredona melodia aia cretină.

a tot turnat din ulei, apoi s-a uitat înapoi peste umăr și a zis:

– mișto, nu? după care s-a întors la treaba lui.

Indian Mike s-a uitat la mine, încercând să râdă, și a spus:

– la dracu`... iar ne-a tras-o!

– da, am zis, cred că nu m-am mai regulat de 5 ani, da` să fiu al naibii dacă mi-o bag în grămada aia de fier!

Von Brashlitz a râs. s-a îndreptat spre dulapul cu băuturi, a mai găsit un litru de șnaps, și-a umplut paharul ochi și s-a așezat cu fața spre noi.

– în timp ce noi, în Germania, am început să ne dăm seama că războiul era pierdut și că lațul se strânge – până la ultima bătălie din Berlin – am știut că războiul căpătase un nou sens – adevăratul război era cine va reuși să pună mâna pe cât mai mulți savanți germani. dacă America sau Rusia câștigau – *ei* aveau să ajungă primii pe Lună, primii pe Marte... *oriunde* primii. ei bine, nu știu exact cum s-a întâmplat... numeric sau în funcție de capacitatea intelectuală. știu doar că americanii m-au luat primii, m-au bătut, m-au urcat într-o mașină, mi-au dat ceva de băut, mi-au pus pistolul la tâmplă, mi-au făcut promisiuni, au vorbit ca niște nebuni. am semnat tot...

– bine, am zis, ajunge cu istoria. da` eu tot n-o să mi-o bag în bucata aia de tablă sau ce naiba o fi! Hitler sigur a fost nebun dacă a avut grijă de tine. aș vrea ca rușii să fi pus laba pe tine primii! vreau cei 20 de parai înapoi!

Von Brashlitz a râs:

– he, he, he, he... e doar o glumiță, nein? he, he, he, he!

a împins grămada aia de fier înapoi în dulap. a trântit ușa.

– oh, he, he, he! a mai sorbit niște șnaps.

Von B. și-a turnat încă un pahar. combătea bine.

– domnilor, sunt un *artist* și un inventator! MAȘINĂRIA mea DE FĂCUT SEX e chiar fiica mea, Tanya...

– încă o glumiță, Von? l-am întrebat.

– nici o glumiță! Tanya! du-te și stai în poală la domnu`!

Tanya a râs, s-a ridicat, s-a apropiat de mine și mi s-a așezat în poală, o MAȘINĂRIE DE FĂCUT SEX? nu-mi venea să cred! pielea ei era piele, sau cel puțin așa părea, iar limba ei, cum se mișca în gura mea în timp ce ne sărutam, nu era mecanică – fiecare mișcare era diferită, răspunzând mișcărilor mele.

Mă pusesem pe treabă, îi sfâșiam bluza de pe sâni, muncind la chiloți, nu mai fusesem așa de excitat de ani de zile, și iată-ne înlănțuiți; nu știu cum am ajuns să stăm în picioare – am prins-o așa cum stătea în picioare, trăgând-o de părul lung și blond, arcuindu-i capul pe spate, apoi mergând mai jos, desfăcându-i bucile în timp ce împingeam, și ea a terminat – am simțit cum zvâcnește înăuntru și am acompaniat-o și eu.

a fost cel mai bun futai pe care îl trăisem vreodată!

Tanya s-a dus la baie, s-a spălat și a făcut un duș, și s-a îmbrăcat din nou pentru Indian Mike. cel puțin așa cred.

– cea mai mare invenție a omului, a zis Von Brashlitz pe un ton foarte serios.

avea perfectă dreptate.

apoi Tanya a ieșit și s-a așezat în poala MEA.

– NU! NU! TANYA! E RÂNDUL CELUILALT! TOCMAI L-AI REGULAT PE ĂLA!

ea nu părea să audă. și era ciudat, chiar și pentru o MAȘINĂRIE DE FĂCUT SEX, pentru că, zău, nu fusesem niciodată un amant prea bun.

– mă iubești? m-a întrebat.

– da.

– și eu te iubesc. și sunt atât de fericită. și... n-ar trebui să fiu vie. știi asta, nu?

– te iubesc, Tanya. asta-i tot ce știu.

– dracu` s-o ia! a strigat bătrânul, pe MAŞINĂRIA asta DE FĂCUT SEX! s-a îndreptat spre cutia asta lucioasă pe care scria TANYA într-o parte. Un mănunchi de sârme mici ieşeau din ea; erau butoane şi ace care vibrau, şi multe culori, becuri care clipeau, chestii care ticăiau... Von B. era cel mai ţicnit peşte pe care îl văzusem vreodată. s-a jucat o vreme cu butoanele, pe urmă s-a uitat la Tanya:

– 25 DE ANI! La dracu`, mi-a luat aproape o viaţă de om să te construiesc! a trebuit chiar să te ascund de HITLER! şi acum... acum vrei să te transformi într-o târfă ordinară!

– nu am 25 de ani, zise Tanya, am 24.

– vezi? vezi? exact ca o târfă ordinară!

s-a întors la butoanele lui.

– ţi-ai dat cu alt ruj, i-am spus Tanyei.

– îţi place?

– o, da!

s-a aplecat peste mine şi m-a sărutat.

Von B. se juca cu butoanele lui. am simţit că va câştiga.

Von Brashlitz s-a întors spre Indian Mike.

– e vorba doar de o defecţiune minoră, crede-mă. o repar într-o secundă, bine?

– sper, a zis Indian Mike, am 35 de centimetri care aşteaptă şi am pus douăj` de parai jos.

– te iubesc, mi-a zis Tanya, n-o să mi-o mai trag niciodată cu nici un bărbat. dacă nu te pot avea pe tine, n-o să am pe nimeni.

– te iert, Tanya, pentru tot ce ai făcut.

proful era tot mai ofticat. tot întorcea de butoane, dar nu se întâmpla nimic.

– TANYA! e timpul să te REGULEZI cu celălalt bărbat! mă simt... obosit... trebuie să beau un şnaps... să dorm... Tanya...

– ah, a făcut Tanya, babalâc împuţit! tu şi şnapsu` tău, mă pipăi la ţâţe toată noaptea, că nici nu pot să dorm! şi n-ai nici măcar o sulă decentă! eşti dezgustător!

– VAS?

– AM ZIS: „N-AI NICI MĂCAR O SULĂ DECENTĂ!"

– Tanya, o să plăteşti pentru asta! tu eşti creaţia mea, nu eu a ta!

tot întorcea de butoanele lui magice. ale maşinii, adică. se înfuriase de-a-binelea, şi vedeai cum furia îi dădea o strălucire plină de viaţă, neobişnuită la el.

– numai puţin, Mike. tot ce am de făcut e să repar circuitele! aşteaptă! E un scurt circuit! îl văd!

după care a sărit în sus. tipul ăsta pe care îl salvaseră de ruşi.

s-a uitat la Indian Mike.

– acum merge! maşina merge! distracţie plăcută!

s-a îndreptat spre sticla de şnaps, şi-a mai turnat un păhărel, şi s-a aşezat jos să privească.

Tanya s-a ridicat din poala mea şi s-a îndreptat spre Indian Mike. i-am privit cum s-au îmbrăţişat.

Tanya a tras în jos fermoarul lui Indian Mike, i-a scos chestia, da`, frate, avea o ditamai chestia! zisese el ceva de 35 de centimetri, dar părea mai degrabă de 50.

pe urmă Tanya şi-a pus amândouă mâinile în jurul chestiei.

Mike a gemut triumfător.

Tanya i-o trase apoi pe toată afară şi i-o smulse din corp. i-a azvârlit-o deoparte.

am văzut chestia rostogolindu-se pe covor ca un cârnat înnebunit, lăsând urme mici şi triste de sânge. s-a oprit într-un perete. apoi a rămas acolo ca un ceva cu cap, dar fără picioare şi fără un loc unde să se ducă... ceea ce era destul de adevărat.

pe urmă, a venit rândul BOAŞELOR să zboare prin aer. un luping complicat. au aterizat pur şi simplu în mijlocul covorului şi nu au ştiut ce altceva să facă decât să sângereze.

aşa că au sângerat.

Von Brashlitz, eroul disputei ruso-americane a aruncat o privire cruntă spre ceea ce mai rămăsese din Indian Mike, vechiul meu amic de bere, foarte roşu pe podea, scurgându-se din mijlocul covorului – Von B. a apucat-o pe drumul cel mai drept, în jos pe scări...

camera 69 făcuse totul în afară de lucrul ăla.

pe urmă am întrebat-o:

– Tanya, potera o să vină într-o clipă. vrei să dedicăm numărul camerei iubirii noastre?

– desigur, iubitule!

am făcut-o, tocmai la țanc, și copoii cei stupizi au dat buzna înăuntru.

unul dintre ăia pricepuți l-a declarat pe Indian Mike decedat.

și cum Von B. era un fel de produs al guv. SUA, era o grămadă de lume prin jur – diverse organe cretine – pompieri, ziariști, polițai, inventatori, CIA, FBI și diferite alte forme de rahat uman.

Tanya s-a apropiat și s-a așezat în poala mea.

– acum o să mă omoare, te rog, încearcă să nu fi trist.

n-am răspuns.

apoi Von Brashlitz a început să țipe, arătând spre Tanya:

– ASCULTAȚI-MĂ PE MINE, DOMNILOR, NU SIMTE NIMIC! AM SALVAT-O PE NENOROCITĂ DE HITLER! Ascultați ce vă spun, nu e nimic altceva decât o MAȘINĂRIE!

doar stăteau cu toții acolo. nimeni nu îl credea pe Von B.

era pur și simplu cea mai frumoasă mașinărie, și așa-zisă femeie, pe care o văzuseră vreodată.

– Ah, rahat! idioților! orice femeie e o mașinărie de făcut sex, nu v-ați dat seama? joacă pentru ăla care oferă prețul cel mai mare! DRAGOSTEA? AȘA CEVA NU EXISTĂ! POVEȘTI, CA ȘI CRĂCIUNUL!

tot nu voiau să-l creadă.

– E DOAR o mașină! n-are nici o FRICĂ! PRIVIȚI!

Von Brashlitz a apucat unul din brațele Tanyei.

i l-a smuls cu totul din corp.

iar înăuntru – în gaura unde fusese umărul – puteai să vezi tot – nu era nimic decât sârme și tuburi – răsucite și alimentând chestii – plus o substanță slabă care aducea vag a sânge.

o priveam pe Tanya stând acolo cu firele alea răsucite atârnându-i din umăr, unde îi fusese brațul. s-a uitat la mine:

– te rog, fă-o pentru mine! te-am rugat să încerci să nu fi prea trist.

am privit cum o atacă, o sfâșie, o violează și o rup în bucăți.

nu m-am putut abține. mi-am lăsat capul pe genunchi și am plâns...

iar Indian Mike nu și-a mai văzut niciodată înapoi cei 20 de parai.

au trecut câteva luni. nu m-am mai dus la barul ăla. a avut loc și un proces, dar guv. l-a achitat pe Von B. și mașinăria lui. m-am mutat în alt oraș. departe. și într-o zi, stând într-o frizerie, am luat o revistă despre sex

şi am văzut o reclamă: „Umflă-ţi propria păpuşică! 29.95 de dolari. Cauciuc rezistent, foarte durabil. Cătuşe şi cravaşă incluse. Plus bikini, sutien, chiloţi. 2 peruci, ruj de buze şi un mic flacon cu poţiunea dragostei incluse. Von Brashlitz Co.“.

i-am trimis o comandă. o căsuţă poştală undeva în Mass. şi el se mutase.

pachetul a sosit în circa 3 săptămâni. foarte jenant. nu aveam pompă de bicicletă, şi m-am aprins rău când am scos chestia din pachet. a trebuit să merg la benzinăria din colţ şi să folosesc pompa lor.

arăta tot mai bine pe măsură ce se umfla. ţâţe mari. cur mare.

– hei, ce-ai acolo, frate? m-a întrebat tipul de la benzinărie.

– uite care-i treaba, frate, iau şi eu puţin aer de la voi. nu cumpăr o tonă de benzină, da?

– nu-i nimic, nu-i nimic, poţi să iei aer. da` nu`ş ce naiba ai acolo....

– las-o baltă! i-am zis.

– MAMĂ! uită-te la ŢÂŢELE alea!

– MĂ UIT, fraiere!

l-am lăsat acolo cu limba scoasă, apoi am aruncat-o peste umăr şi m-am cărat acasă. am dus-o în dormitor.

întrebarea cea mare urma să vină.

i-am desfăcut picioarele şi am căutat o deschizătură.

Von B. nu-şi ieşise complet din mână.

m-am urcat pe ea şi am început să sărut gura aia din cauciuc. când şi când mă întindeam după una din ţâţele uriaşe din cauciuc şi o sugeam. Îi pusesem o perucă galbenă şi îmi dădusem pe chestie cu toată poţiunea dragostei. n-am avut nevoie, nu era prea multă. pesemne că trimisese să ajungă pentru un an.

am sărutat-o pătimaş în spatele urechilor, i-am băgat degetul în fund, am tot împins. apoi am sărit jos, i-am prins mâinile la spate cu cătuşele, le-am încuiat cu micul lacăt cu cheie şi pe urmă i-am plesnit bine fundul cu cravaşa de piele.

doamne, cred că am înnebunit! mi-am zis.

după care am întors-o şi mi-am băgat-o iar. am împins întruna. sincer, era destul de plictisitor. mi-am imaginat potăi regulând pisici; mi-am imaginat 2 oameni regulându-se în aer în timp ce săreau din Empire State Building. mi-am imaginat o găurică mare cât o caracatiţă, târându-se spre mine, umedă şi puţind şi tânjind după un orgasm. mi-am adus aminte de toţi

chiloții, genunchii, picioarele, țâțele, găuricile pe care le văzusem vreodată. cauciucul transpira; și eu transpiram.

– te iubesc, draga mea! am șoptit într-una din urechile ei de cauciuc.

urăsc să recunosc, dar m-am chinuit să termin în bucata aia scârboasă de cauciuc. nu semăna cu Tanya nici pe departe.

am luat o lamă de ras și am făcut-o ferfeniță. după care am aruncat-o la gunoi lângă cutiile de bere.

oare câți bărbați din America își cumpărau chestiile astea stupide?

sau poți să treci pe lângă cincizeci de mașinării de făcut sex în 10 minute de mers pe aproape oricare trotuar principal din America – singura diferență fiind aceea că pretindeau că sunt umane.

sărmanul Indian Mike. cu sula aia moartă de o juma` de metru.

toți sărmanii Indian Mike. toți călătorii în Spațiu. toate târfele din Vietnam și din Washington.

biata Tanya, burta ei fusese burta unei scroafe. venele ei venele unui câine. rareori se răhățise sau se pișase, nu făcuse decât să și-o tragă – inimă, glas și limbă împrumutate de la alții – se presupune că la vremea aia nu existau decât 17 organe care se puteau transplanta. Von B. conducea detașat.

biata Tanya, care mâncase doar foarte puțin – mai ales brânză ieftină și stafide. nu-și dorea deloc bani sau proprietăți sau mașini mari și noi sau case superscumpe. nu citise niciodată ziarul de seară. nu-și dorea deloc televizor color, pălării noi, cizme de ploaie, conversații peste gard cu neveste idioate; nu-și dorise nici un soț care să fie doctor, broker, senator sau polițist.

iar tipul de la benzinărie m-a tot întrebat:

– hei, ce s-a întâmplat cu chestia aia pe care ai adus-o aici într-o zi și ai umflat-o cu pompa?

dar acum nu mă mai întreabă. Îmi cumpăr benzină de altundeva. nici măcar nu mă mai tund acolo unde am văzut revista cu reclama la păpușa gonflabilă a lui Von Brashlitz. Încerc să uit tot.

voi ce-ați face?

MAȘINĂRIA STOARCE BOAȘE

Danforth întindea corpurile pe sfoară, unul după altul, după ce le trecuse prin storcător. Bangley stătea lângă telefoane.

– câte avem?

– 19. pare să fie o zi bună.

– mda, da, la naiba. chiar că e o zi bună. câte am avut ieri?

– 14.

– grozav. grozav. ieșim bine dac-o ține tot așa. da' tot mă tem că ar putea să termine chestia în Vietnam, a zis Bagley de lângă telefoane.

– nu fi prost – prea mulți oameni profită sau depind de războiul ăsta.

– dar Conferința de Pace de la Paris...

– nu prea ești în apele tale azi, Bag. doar știi că nu fac decât să stea la masă și să râdă toată ziua, să-și ia leafa și să bată Pariiz-night-cluburile în fiecare noapte. băieții ăia o duc bine. nu vor să încheie Conferința de Pace, nu mai mult decât vrem noi să se termine războiul. prosperăm toți, fără nici o zgârietură. e mișto. și dacă din greșeală, îl rezolvă pe ăsta, vor fi altele. ăștia au grijă să aibă puncte fierbiți pe tot globul.

– mda. cred că îmi fac prea multe probleme.

unul dintre cele trei telefoane de pe birou a sunat. Bagley a ridicat receptorul.

– AGENȚIA BUNULUI SPRIJIN. Bagley la telefon. a ascultat. da, da. avem un contabil bun. salariul? 300 primele două săptămâni, adică 300 pe săptămână. noi primim banii pe primele două săptămâni. dup-aia treceți-l la 50 pe săptămână sau dați-l afară. dacă îl dați afară după primele două săptămâni, Vă dăm o sută de dolari: de ce? păi, de-aia, nu vedeți? toată

ideea e să facem lucrurile să se miște. toată chestia e psihologică, la fel ca Moș Crăciun. când? îhî, îl trimitem imediat. la ce adresă? bine, bine, o să fie acolo pronto. țineți minte toate condițiile. îl trimitem cu un contract. la revedere.

Bagley a pus telefonul în furcă. a murmurat ceva, a subliniat adresa.

– scoate unul, Danforth. unul obosit, slab. n-are rost să trimitem ce-i mai bun din prima.

Danforth s-a îndreptat spre sârma de rufe și a scos cârligele de pe degetele unuia slab, obosit.

– adu-l aici. cum îl cheamă?

– Herman. Herman Telleman.

– mama mă-sii, nu arată prea bine. arată de parcă tot ar mai avea un strop de sânge în el. și mi se pare că... văd puțină culoare în ochii lui. ascultă, Danforth, storcătoarele alea merg cum trebuie? îi vreau fără nici un pic de vlagă-n boașe, să nu se opună deloc, ai priceput? fă-ți treaba ta și eu mi-o fac pe-a mea.

– când au venit, unii erau destul de tari. știi bine că unii au mai mult sânge-n ei decât alții. nu poți să știi întotdeauna după cum arată.

– bun, hai să-l încercăm. Herman. hei, fiule!

– ce e, băieți?

– ce zici de o slujbă drăguță?

– o, nu, nu!

– cum? nu vrei o slubă drăguță?

– la ce dracu` mi-ar trebui? bătrânul meu era din Jersey, a muncit toată viața și dup-aia l-am înmormântat pe banii lui și știi ce-a lăsat în urmă?

– ce?

– 15 cenți și o viață de rahat.

– dar nu-ți dorești o soție, o familie, un cămin, respectabilitate? o mașină nouă o dată la 3 ani?

– nu vreau nici o pacoste, bătrâne. nu mă pune în vreo cușcă să mă prostească de cap. vreau doar s-o frec, ce mama mă-sii!

– Danforth, bagă-l din nou în storcător și strânge șuruburile ălea mai tare!

Danforth puse mâna pe subiect, dar nu înainte ca Telleman să strige:

– te-n cur pe mă-ta...

– și golește-i TOT CE ARE ÎN BOAȘE, ABSOLUT TOT, ai priceput?

– bine, bine! a răspuns Danforth. la naiba! mereu tu faci ce e mai uşor!

– uşor pe dracu` ! stoarce-i boaşele. Nixon ar putea opri războiul...

– trăncăneşti ca un prost! nu cred că dormi prea bine, Bagley. ceva nu e-n regulă cu tine.

– mda, cam ai dreptate. insomnie. mă tot gândesc că ar trebui să facem soldaţi! mă zvârcolesc toată noaptea! ce afacere ar fi!

– Bag, facem ce putem mai bine cu ceea ce avem, asta-i tot.

– bine, bine, l-ai mai trecut o dată prin storcător?

– DE DOUĂ ORI! i-am scos tot din boaşe. o să vezi.

– adu-l aici. să-l încercăm.

Danforth l-a adus înapoi pe Herman Telleman. părea puţin schimbat. toată culoarea îi dispăruse din ochi şi avea un zâmbet fals pe faţă. arăta minunat.

– Herman? a întrebat Bagley.

– da, domnule?

– ce simţi? sau cum te simţi?

– nu simt nimic, domnule.

– ce zici de poliţai?

– nu poliţai, domnule – poliţişti. sunt victimele viciilor noastre, chiar dacă uneori ne apără împuşcându-ne, trimiţându-ne la închisoare, bătându-ne şi dându-ne amenzi. nu există poliţai răi. poliţişti, iertaţi-mă. vă daţi seama că dacă nu ar exista poliţişti, ar trebui să luăm legea în propriile mâini?

– şi ce s-ar întâmpla?

– nu m-am gândit deloc la asta, domnule.

– excelent. crezi în Dumnezeu?

– o, da, domnule, în Dumnezeu şi în Familie şi în Ţară şi în Munca Cinstită.

– o, doamne!

– poftim, domnule?

– scuze. acum, fii atent, îţi place să lucrezi peste program?

– o, cum să nu, domnule! mi-ar plăcea să lucrez 7 zile pe săptămână, dacă s-ar putea, şi să am 2 slujbe, dacă s-ar putea!

– de ce?

– banii, domnule. bani pentru televizor color, maşină nouă, banii jos pentru o casă, pijama de mătase, 2 câini, maşină de ras electrică, asigurare

pe viață, asigurare medicală, o, toate felurile de asigurări și universitate pentru copiii mei, dacă am copii, și uși automate la garaj și haine scumpe și pantofi de 45 de dolari și aparat foto, și ceasuri de mână, inele, mașină de spălat vase, frigider, scaune noi, paturi noi, mochetă, donații pentru biserici, încălzire centrală și...

– bine, bine. oprește-te. acum, când ai de gând să folosești toate chestiile astea?

– nu înțeleg, domnule.

– vreau să spun, dacă lucrezi zi și noapte și peste program, când o să te bucuri de toate aceste lucruri?

– o, va veni o zi, va veni o zi, domnule!

– și nu crezi că într-o zi copiii tăi vor fi mari și te vor considera un fraier?

– după ce m-am spetit pentru ei, domnule! sigur că nu!

– perfect. acum mai am doar câteva întrebări.

– da, domnule.

– nu crezi că truda asta continuă e dăunătoare pentru sănătate și spirit, pentru suflet, dacă vrei...

– la dracu`, dacă n-aș munci tot timpul, n-aș face decât să frec menta, aș bea sau aș picta tablouri sau mi-aș trage-o sau m-aș duce la circ sau aș sta în parc privind rațele. chestii de genul ăsta.

– și nu crezi că e frumos să stai în parc și să privești rațele?

– așa n-aș face nici un ban, domnule.

– bun, marș de-aici.

– domnule?

– vreau să zic că am terminat de vorbit cu tine.

– bun, ăsta e gata, Dan. bună treabă. dă-i contractul, fă-l să-l semneze, n-o să citească ce scrie cu literă mică. crede că suntem buni. condu-l la adresa respectivă. o să-l preia ei. n-am mai trimis un contabil așa de bun de luni de zile.

Danforth a obținut semnătura lui Herman pe contract, i-a verificat ochii din nou ca să se asigure că sunt morți, i-a pus contractul și adresa în mână, l-a condus la ușă și l-a împins ușor în jos pe scări.

Bagley s-a lăsat pe spate, cu un zâmbet triumfător de ușurare și îi privi pe Danforth cum îi trece din nou pe ceilalți 18 prin storcător. era greu să-i

vezi când îşi pierdeau vâna, dar aproape fiecare şi-o pierdea undeva pe traseu. cei pe care scria „însurați, cu familie" sau „peste 40" şi-o pierdeau cel mai uşor. Bagley stătea tolănit în timp ce Danforth îi trecea prin storcător, şi îi asculta cum au vorbit singuri:

– e greu pentru un om de vârsta mea să obțină o slujbă, doamne, e atât de greu!

altul spunea:

– o, dragă, ce frig e afară.

un altul:

– m-am săturat să fiu peşte, amendat, şi arestat, arestat, arestat. vreau ceva mai sigur, mai sigur, mai sigur, mai sigur, mai sigur...

un altul:

– bun, mi-am făcut damblaua. iar acum...

un altul:

– n-am şi eu o afacere. orice om are o afacere. eu n-am. ce-o să mă fac?

un altul:

– am fost prin toată lumea – în armată – ştiu o mulțime de chestii.

un altul:

– dacă ar trebui să o iau de la capăt, m-aş face dentist sau bărbier.

un altul:

– toate romanele şi povestirile şi poeziile mele îmi vin înapoi. la dracu', de ce nu pot merge la New York să dau mâna cu editorii? am mai mult talent decât oricine, da` trebuie să ai tupeu! mi-aş lua orice slujbă, numai că sunt prea bun pentru orice fiindcă sunt un geniu.

Un altul:

– vezi ce frumos sunt? uită-te la nasul meu. uită-te la urechile mele. uită-te la părul meu. la pielea mea. la felul cum joc! vezi ce frumos sunt? vezi ce frumos sunt? vezi ce frumos sunt? de ce nu mă place nimeni? fiindcă sunt atât de frumos. sunt invidioşi, invidioşi, invidioşi...

telefonul a sunat din nou.

– AGENȚIA BUNULUI SPRIJIN. Bagley e numele meu. poftim? aveți nevoie de un scafandru? futu-i! ce? ah, scuze. sigur, sigur, avem o mulțime de scafandri liberi. leafa de pe primele 2 săptămâni e a noastră. 500 pe săptămână. e o slujbă riscantă, ştiți, foarte riscantă – cleşti, raci, toate astea... alge, sirene pe stânci. caracatițe. meandré. răceli. ce dracu, da. leafa pe

primele 2 săptămâni e a noastră. dacă-l daţi afară după 2 săptămâni, vă dăm NOI vouă 200. de ce? cum de ce? dacă o raţă ar lăsa un ou de aur în scaunul tău din camera din faţă, ai întreba DE CE? spune, ai întreba? vă trimitem un scafandru în 45 de minute! adresa? bun, bun, a, da, bun, e lângă Richfield Building. da, ştiu unde. În 45 de minute. mulţumesc. la revedere.

Bagley puse telefonul în furcă. deja era obosit şi ziua de-abia începuse.

– Dan?

– da, mami?

– adu-mi unu' genu' scafandru. un pic de grăsime în jurul burţii. ochi albaştri, păr moderat pe piept, început de chelie, uşor stoic, uşor idiot, privire rea şi un început neştiut de cancer la gât. asta înseamnă un scafandru. oricine ştie ce e ăla un scafandru. acum, adu-mi unul, mami.

– bine, bine.

Bagley a căscat. Danforth a luat unul de pe sfoară. l-a adus şi l-a aşezat în picioare în faţa biroului. pe ecusonul lui scria: „Barney Anderson".

– bună, Barney, a zis Bag.

– unde sunt? a întrebat Barney.

– la AGENŢIA BUNULUI SPRIJIN.

– mamă, dacă voi doi nu sunteţi doi rataţi împuţiţi, atunci înseamnă că n-am văzut nici unul!

– ce dracu, Dan!

– l-am băgat de 4 ori.

– ţi-am zis să strângi şuruburile!

– iar eu ţi-am zis că unii au mai mult sânge-n ei decât alţii!

– e o abureală, boule!

– cine e bou?

– amândoi sunteţi boi, a zis Barney Anderson.

– vreau să-i treci curul prin storcător de trei ori, s-a răstit Bagley.

– bine, bine, dar mai întâi stai să ne dumirim.

– ok, de exemplu, întreabă-l pe Barney ăsta care sunt eroii lui.

– Barney, ce ieroi ai?

– păi, să mă gândesc – Cleaver, Dillinger, Che, Malcolm X., Gandhi, Jersey Joe Walcott, Grandma Barker, Castro, Van Gogh, Villon, Hemingway.

– vezi, se identifică numai cu FRAIERII ăia şi asta îl face să se simtă bine. o să fie pregătit să piardă. iar noi o să-l ajutăm. e atât de sentimental –

iar asta îi face pe toți vulnerabili. nu există nici un sentiment. totul e vrăjeală. nu există eroi. totul e o porcărie. nu există învingători – totul e vrăjeală, rahat pe băț. nu există sfinți, nu există genii – totul e vrăjeală, și poveşti cu zâne, și așa merge jocul. orice om încearcă să reziste și să fie norocos – dacă poate. orice altceva e praf în ochi.

– bine, bine, m-am prins cum e cu fraierii tăi! dar ce zici de Castro? arăta destul de gras în ultima poză pe care am văzut-o.

– supraviețuiește pentru că Statele Unite și Rusia s-au hotărât să-l lase la mijloc. dar dacă, să zicem, chiar pun cărțile pe masă? unde poate să se ducă? n-are destul tupeu să se bage într-un bordel din Egipt.

– duce-ți-vă dracului amândoi! treaba mea de cine îmi place! a strigat Barney Anderson.

– Barney, când un om e destul de matur, destul de încolțit, destul de flămând, destul de obosit – o va lua sus, va mânca rahat, orice, numai să rămână în viață; sau asta sau se sinucide. rasa umană n-are cum să reușească, omule. e o adunătură de proști.

– așa că noi o s-o schimbăm, omule. asta-i șmecheria. dacă putem zbura pe lună, atunci putem curăța și rahatul din farfurie. pur și simplu ne-am ocupat de chestii greșite.

– ești bolnav, puștiule. și ai un început de burtă. și de chelie. Dan, aranjează-l cum trebuie.

Danforth îl luă pe Barney Anderson, îl răsuci și îl învârti și îl trecu prin storcător încă de trei ori, după care îl aduse înapoi.

– Barney? a întrebat Bagley.

– da, domnule!

– cine sunt eroii tăi?

– George Washington, Bob Hope, Mae West. Richard Nixon, oasele lui Clark Gable și toți oamenii drăguți pe care i-am văzut la Disneyland. Joe Louis, Dinah Shore, Frank Sinatra, Babe Ruth, Beretele Verzi, la dracu, toată armata și marina Statelor Unite și mai ales Pușcașii Marini, și chiar și Ministerul de Finanțe, CIA, FBI, United Fruit[1], Poliția rutieră, tot Departamentul mă-sii de Poliție al L.A., plus Polițaii comunitari. și n-am

[1] Cunoscută companie americană specializată în comerțul cu banane, deținând monopolul pe piață

vrut să zic „poliţai", ci „poliţişti". şi mai e şi Marlene Dietrich, cu rochia aia despicată într-o parte, probabil că acum are în jur de 70, nu? – cum dansa ea la Vegas, ce mi s-a sculat, ce femeie minunată. minunata viaţă americană şi minunaţii bani americani ne fac veşnic tineri, nu-i aşa?

– Dan?

– da, Bag?

– ăsta chiar că e gata! nu prea mai sunt eu sensibil, dar ăsta chiar mă face să vomit. pune-l să-şi semneze contractul ăla şi zboară-l. o să-l adore. o, doamne, ce tre` să facă un om doar ca să rămână în viaţă? uneori îmi urăsc slujba. e nasol, nu-i aşa, Dan?

– sigur, Bag. şi îndată ce mă scap de el, o să-ţi aduc un pic din ce ţi-ar trebui – o fărâmă de întăritor clasic.

– o, grozav, grozav... ce anume?

– doar un sfert de tură prin maşina de stors.

– CE?

– o, e minunat pentru stări depresive sau pentru gânduri neprevăzute. chestii de genul ăsta.

– şi o să meargă?

– e mai bună decât aspirina.

– bine, scapă de fraierul ăla.

Barney Anderson fu trimis în jos pe scări. Bagley se ridică şi se îndreptă spre cea mai apropiată maşină de stors. gagicile astea bătrâne – West şi Dietrich, încă îşi mai arată ţâţele şi picioarele, ce dracu, nu mai are sens, făceau asta când aveam 6 ani. cum de mai pot?

– ei, nu mai pot. chestii care îţi întind pielea, corsete, pudră, lumini, piele falsă, burete, umplutură, paie, rahat în ploaie. pot să o facă pe bunică-ta să arate de 16 ani.

– bunică-mea e moartă.

– tot pot s-o facă.

– da, da, cre` că ai dreptate.

Bagley s-a îndreptat spre maşina de stors.

– doar un sfert de tură. pot să mă bazez pe tine?

– eşti partenerul meu, nu-i aşa, Bag?

– sigur, Dan.

– de când suntem împreună în afacerea asta?

– de 25 de ani.

– bun, deci când zic UN SFERT DE TURĂ, zic un SFERT DE TURĂ.

– ce tre` să fac?

– doar să-ţi strecori mâna între rotiţe, e ca o maşină de spălat.

– acolo, înăuntru?

– îhî. pornim. uuups!

– hei, omule, nu uita, doar un sfert de tură.

– sigur, Bag, n-ai încredere în mine?

– gata, mi-am băgat mâna.

– ştii, i-am tras-o lu` nevastă-ta.

– porc ordinar! te omor!

Danforth a lăsat maşina să meargă, s-a aşezat la biroul lui Bagley, şi-a aprins o ţigară. a fredonat o melodie, „ce tare, tare-s eu, pot să trăiesc în lux mereu, am buzunarul plin de vise... portofelul nu mi-e plin, dar universul meu e tot senin, am buzunarul plin de vise..."

s-a ridicat şi s-a îndreptat spre maşină şi spre Bagley.

– ai spus un sfert de tură, s-a plânse Bagley. a fost o tură şi jumătate.

– n-ai încredere în mine?

– cumva, mai mult ca niciodată.

– cu toate astea, i-am tras-o lu` nevastă-ta.

– păi, cred că e în regulă. obosisem să i-o trag eu. cred că orice bărbat se satură să i-o tragă propriei neveste.

– dar vreau să-ţi doreşti ca eu să i-o trag.

– păi, nu-mi prea pasă, dar nu ştiu exact dacă vreau să i-o tragi tu.

– mă întorc în 5 minute.

Danforth s-a dus în spate, s-a aşezat în scaunul lui Bagley, şi-a ridicat picioarele pe birou şi a aşteptat. Îi plăcea să cânte. a fredonat: „am căpătat o grămadă de nimic şi o grămadă de nimic mă aşteaptă. am ajuns la stele, am ajuns la soare, am ajuns la marea cea mare..."

Danforth a fumat două ţigări şi s-a întors la maşină.

– Bag, i-am tras-o lu` nevastă-ta.

– o, mi-am dorit-o, omule! vreau să o mai faci! şi ştii ce?

– ce?

– vreau să mă uit.

– bine.

Danforth s-a dus la telefon şi a format un număr.

– Minnie? da, sunt Dan. vin să ţi-o mai trag o dată. Bag? a, vine şi el. vrea să se uite. nu, nu suntem beţi. pur şi simplu m-am hotărât să închid magazinu` pentru azi. deja l-am închis. cu chestia arabo-israeliană şi cu toată războaiele din Africa, n-avem de ce să ne facem griji. Biafra e un cuvânt frumos. oricum, venim. vreau să ţi-o trag pe la spate. mamă, ai bucile alea aşa de mari. s-ar putea să i-o trag şi lui Bag. cre` că bucile lui sunt mai mari decât ale tale. ţine-te bine, scumpo, suntem pe drum!

Dan a închis. a sunat un alt telefon. a ridicat receptorul.

– valea, jigodie împuţită, până şi ţâţele îţi miros a rahat de câine în vânt.

a închis şi a zâmbit. s-a dus şi l-a scos pe Bagley din maşină. au încuiat uşa biroului şi au coborât scările împreună. când au ieşit afară, soarele era sus pe cer şi arăta frumos. puteai vedea prin fustele subţiri ale femeilor. aproape că puteai să le vezi oasele. moartea şi putreziciunea erau peste tot. era Los Angeles, lângă 7th şi Broadway, intersecţia unde morţii dădeau nas în nas cu morţii şi nici măcar nu ştiau de ce. era un joc dur, precum aruncatul în gol sau disecatul broaştelor sau pişatul în cutia poştală sau masturbatul câinelui tău.

– am căpătat o grămadă de nimic şi o grămadă de nimic ne aşteaptă...

s-au îndreptat braţ la braţ spre parcarea subterană, au găsit maşina lui Bag, un Caddy `69, s-au urcat în ea, şi au aprins câte un trabuc de un dolar, Dan conducea, a scos maşina de acolo, aproape a dat peste un vagabond când a ieşit din Pershing Square, a virat spre vest către autostradă, către libertate, Vietnam, armată, sex, zone verzi imense şi statui şi vin franţuzesc, Beverly Hills...

Bagley s-a aplecat şi a tras de fermoarul lui Danforth în timp ce acesta conducea.

sper că mai lasă ceva şi pentru nevastă-sa, şi-a zis Danforth.

era o dimineaţă caldă în Los Angeles, sau poate că era după-amiază, s-a uitat la ceasul de la bordul maşinii – arăta 11.37 a.m. chiar în timp ce el îşi dădea drumul. a prins 80 la oră. şoseaua aluneca sub ei precum mormintele morţilor. a deschis televizorul de pe bordul maşinii, s-a întins după telefon, pe urmă şi-a adus aminte că trebuie să se încheie la pantaloni.

– Minnie, te iubesc.

– şi eu te iubesc, Dan, a răspuns ea. Împuţitul ăla e cu tine?

– e chiar lângă mine. tocmai mi-a luat-o sus.

– vai, Dan, să n-o iroseşti!

a râs şi a închis. aproape loviră un negrotei într-o camionetă. nu era negru deloc, era doar un negrotei, asta e tot ce era. nu exista oraş mai frumos ca ăsta dacă reuşeai, şi doar unul mai urât dacă n-ai fi reuşit – Marele A. Danforth a călcăt-o până la 85. un poliţai pe motocicletă i-a zâmbit când a trecut pe lângă el. poate că o să-l sune pe Bob mai târziu. Bob era mereu atât de haios. cei 12 scriitori ai lui îi dădeau întotdeauna textele alea mişto. iar Bob era la fel de natural ca o balegă de cal. era minunat.

a azvârlit trabucul de un dolar, şi-a aprinse altul, a călcat pedala până la 90, drept spre soare ca o săgeată, afacerea şi viaţa mergeau bine, iar cauciucurile se învârteau peste morţi şi peste cei care mureau şi peste cei care aveau să moară.

ZUUUUUUUMMMMMMM!

3 FEMEI

locuiam chiar peste drum de parcul McArthur, eu şi Linda, şi într-o noapte, în timp ce beam, am văzut trupul unui om căzând prin faţa ferestrei noastre. a fost o privelişte ciudată, oarecum ca o glumă, dar n-a mai fost nici o glumă când trupul lui a lovit trotuarul.

– Doamne, Dumnezeule, i-am spus Lindei, a făcut pleosc ca o roşie moale! suntem făcuţi doar din maţe şi rahat şi tot felul de chestii cleioase! vino-ncoa`! vino-ncoa`! ia uite la el!

Linda a venit la fereastră, după care a fugit la baie şi a vomitat. a ieşit. m-am întors şi m-am uitat la ea.

– pentru numele lui dumnezeu, iubito, arată exact ca un castron plin cu carne stricată şi spaghete, îmbrăcat într-un costum şi o cămaşă sfâşiate!

Linda a fugit înapoi şi a a borît din nou.

m-am aşezat şi am băut vinul. curând am auzit sirena. de fapt aveau nevoie de o ambulanţă. ei bine, ce dracu`, toţi aveam probleme. niciodată nu ştiam de unde ne veneau banii de chirie şi ne era prea rău de la băutură ca să ne căutăm de lucru. tot timpul eram îngrijoraţi şi tot ce puteam face în privinţa grijilor noastre era să ne-o tragem. asta ne făcea să uităm de ele o vreme. ne-o trăgeam mult, şi, din fericire pentru mine, Linda era o pizdă bună. tot hotelul ăla era plin de indivizi ca noi, bând vin şi regulându-se şi neştiind ce urmează. din când în când câte unul dintre ei sărea pe fereastră. dar se părea că banii ne veneau întotdeauna de undeva, tocmai când aveam impresia că o să ne mâncăm propriul rahat, odată 300 de la un unchi mort, altă dată o rambursare a vreunei taxe pe venit sosită cu întârziere. altă dată mergeam cu un autobuz şi pe locul din faţa mea erau monedele astea de

50 de cenți. ce însemna sau cine o făcuse, nu știam, și încă nu înțeleg. m-am mutat un scaun mai în față și am început să-mi burdușesc buzunarele cu jumătățile alea de dolar. când buzunarele mi s-au umplut, am tras de clopoțel și am coborât la următoarea. nimeni n-a zis nimic, nici n-a încercat să mă oprească. vreau să zic, când ești beat, trebuie să ai noroc, chiar dacă nu ești un tip norocos, trebuie să ai noroc.

o parte din zi ne-o petreceam în parc, privind rațele. trebuie să mă credeți, când sănătatea ți-e ruinată de-atâta băutură și lipsă de hrană decentă, și când te-ai săturat s-o faci doar ca să încerci să uiți, nimic nu e mai bun ca rațele ăstea. vreau să zic, trebuie să ieși din casă, fiindcă poți să cazi într-o depresie nasoală și curând se poate să zbori pe fereastră. e mai ușor decât ați putea crede. așa că Linda și cu mine stăteam pe o bancă și priveam rațele. rațelor nici că le păsa – nu chirie, nu haine, mâncare cât cuprinde – nu făceau decât să plutească pe apă răhățindu-se și măcăind. șterpelind, ciugulind, mâncând toată ziua. din când în când unul dintre ăia de la hotel prindea câte o rață noaptea, omorau creatura, o luau în cameră, o jumuleau și o găteau. ne-am gândit și noi la asta, dar n-am făcut-o niciodată. În plus, era foarte greu să le prinzi. tocmai când te apropiai suficient VUUUM!!! o țâșnire de apă și scârba dusă era! de obicei mâncam mici clătite făcute din apă și făină, sau din când în când furam niște porumb de la cineva din grădină – un tip expert în plantații de porumb – nu cred că a reușit să mănânce vreunul, pe urmă mai șterpeleam câte ceva de la un magazin de alături – vreau să zic de la o tarabă cu legume din fața unei băcănii – asta însemna din când în când câte o roșie sau două sau un castravete mic, dar noi eram hoți mărunți și mai ales aveam nevoie de baftă. cu țigările era cel mai ușor – o plimbare noaptea – cineva uita întotdeuna geamul de la mașină lăsat în jos și un pachet plin pe jumătate cu țigări pe bordul mașinii. desigur, vinul și chiria erau adevăratele probleme, iar noi ne-o trăgeam și ne făceam griji în privința lor.

și așa cum se întâmplă cu toate zilele de disperare totală, sosi și a noastră. nu mai aveam vin, nu mai aveam baftă, nu mai aveam nimic. proprietara nu ne mai păsuia, nici magazinul de băuturi. am hotărât să pun ceasul să sune la 5.30 dimineața și să mă duc la biroul de plasare în agricultură, dar nici măcar ceasul nu mergea bine. se stricase și a trebuit să-l deschid ca să-l repar. avea un arc rupt și singurul fel în care puteam face

ceasul să sune era să scot o parte din el, să-l prind la loc, să închid toată chestia şi să-l trag. acum, dacă vreţi să ştiţi ce efect are un arc scurt asupra unui ceas deşteptător, vă spun eu. cu cât e arcul mai scurt, cu atât mai repede se învârt limbile ceasului. era un ceas cam ţicnit, vă spun eu, şi când eram sătui să ne-o tot tragem ca să nu ne mai facem griji, obişnuiam să privim ceasul ăsta şi să încercăm să ghicim cât era de fapt ora. puteai să vezi limba minutarului mişcându-se – ne distram pe chestia asta.

apoi într-o zi – ne-a luat o săptămână să ne dăm seama – am descoperit că ceasul ăla arăta înainte cu treizeci de ore la fiecare douăsprezce ore. În plus, trebuia tras la fiecare 7 sau 8 ore, altfel se oprea. uneori ne trezeam şi ne uitam la ceas şi ne întrebam cât era ora.

– ce naiba, iubito, ziceam, nu poţi să-ţi dai seama? ceasul ăsta se mişcă de 2 ori şi jumătate mai repede decât ar trebui. e simplu.

– da, dar cât arăta când l-am fixat ultima oară? m-a întrebat ea.

– să fiu al naibii dacă ştiu, iubito, eram beat.

– păi, mai bine îl tragi sau o să se oprească.

– bine.

Îl trăgeam, după care ne-o trăgeam.

aşa că în dimineaţa în care m-am hotărât să mă duc la biroul de plasare în agricultură n-am putut fixa ceasul. am făcut rost de undeva de o sticlă de vin şi am băut-o încet. m-am uitat la ceasul ăla, neştiind ce arată şi fiindu-mi frică să nu pierd zorii, n-am făcut decât să stau în pat şi n-am închis ochii toată noaptea. pe urmă m-am ridicat, m-am îmbrăcat şi m-am dus pe San Pedro Street. toată lumea părea doar că pierde vremea pe acolo aşteptând. erau câteva roşii în vitrine şi am luat două sau 3 şi le-am mâncat. pe o tablă mare scria: AVEM NEVOIE DE CULEGĂTORI DE BUMBAC PENTRU BAKERSFIELD. MÂNCARE ŞI CAZARE. unde dracu` era asta? *bumbac* în Bakersfiel, Calif? Crezusem că Eli Whithney şi maşina lui de egrenat bumbac făcuseră inutilă chestia asta. după care a apărut un camion mare şi a reieşit că aveau nevoie de culegători de roşii. ah, la dracu`, uram să o las pe Linda în patul ăla singură-singurică. nu putea niciodată să stea prea mult singură în pat. dar am hotărât să încerc. toată lumea a început să se urce în camion. am aşteptat, asigurându-mă că toate doamnele erau sus, şi erau printre ele unele zdravene. după ce toată lumea a fost sus, am început şi eu

să mă caţăr. un mexican mare, evident şeful de echipă, s-a apucat să închidă uşa rabatabilă:

– scuze, senor, e plin!

au luat-o din loc fără mine.

era deja aproape ora 9 seara şi mi-a mai luat o oră până am ajuns înapoi la hotel. am trecut pe lângă toţi oamenii bine îmbrăcaţi şi cu feţe de idioţi. la un moment dat un tip furios într-un Caddy negru aproape că a dat peste mine. nu ştiu de ce era şucărit. poate din cauza vremii. era o zi caniculară. când m-am întors la hotel a trebuit să urc pe scări fiindcă liftul se afla exact lângă uşa proprietăresei, care îşi făcea mereu de lucru cu ascensorul, lustruind tabla sau pur şi simplu spionând.

locuiam la etajul 6 şi când am ajuns la uşă am auzit râsete în cameră. târfa de Linda nu aşteptase prea mult ca să-şi facă de cap. ei bine, o să le rup fundul la amândoi. am deschis uşa.

era Linda, cu Jeanie şi cu Eve.

– Scumpule! a zis Linda şi a venit la mine. purta tocuri. mi-a băgat mult limba în gură când m-a sărutat.

– Jeanie tocmai a primit primul ei ajutor de şomaj şi Eve e şi ea pe şomaj! sărbătoream!

erau tone de vin de Porto. m-am dus să fac o baie şi am ieşit apoi în pantalonii mei scurţi. Întotdeauna îmi place să-mi arăt picioarele. am cele mai mari şi mai puternice picioare pe care le-am văzut vreodată la un bărbat. în rest nu-i mare lucru de capul meu. stăteam în pantalonii mei scurţi rupţi şi mi-am aşezat picioarele pe măsuţa de cafea.

– mamă! ia uitaţi-vă la picioarele astea! a zis Jeanie.

– mda, mda, a spus Eve.

Linda a zâmbit. mi s-a turnat un pahar de vin.

ştiţi cum se desfăşoară chestiile astea. am băut şi am vorbit, am vorbit şi am băut. fetele au ieşit să mai ia câteva sticle. iar am stat de vorbă. ceasul se tot învârtea. curând s-a făcut noapte. beam singur, tot în şortul meu rupt. Jeanie se dusese în dormitor şi se prăbuşise în pat. Eve se prăbuşise pe canapea, iar Linda se prăbuşise pe o canapea mai mică din piele de pe holul care ducea spre baie. tot nu puteam să pricep de ce închisese mexicanul ăla uşile în faţa mea. eram nefericit.

m-am dus în dormitor şi m-am vârât în pat lângă Jeanie. era o tipă grasă şi goală. am început să o sărut pe sâni, sugându-i sfârcurile.

– hei, ce faci?

– ce fac? vreau să ţi-o trag!

mi-am strecurat un deget în ea şi am început să-l mişc înainte şi înapoi.

– o să ţi-o trag!

– nu! Linda o să mă omoare!

– n-o să ştie niciodată!

m-am urcat pe ea şi apoi foarte ÎNCET ÎNCET ÎN LINIŞTE ca să nu scârţâie arcurile, să nu se audă nici un sunet, mi-am băgat-o şi mi-am scos-o mi-am băgat-o şi mi-am scos-o TOT MAI ÎNCET şi când mi-am dat drumul am crezut că n-o să se mai termine niciodată. a fost unul dintre cele mai tari futaiuri din viaţa mea, şi în timp ce mă ştergeam pe cearşafuri mi-a venit un gând – s-ar părea că Omul şi-o trăgea în mod necorespunzător de secole întregi.

am ieşit, am stat jos în întuneric, am mai băut ceva. nu-mi amintesc cât am zăbovit acolo. am băut oareşce. după care m-am dus la Eve. Eve cea în şomaj. era o fiinţă grasă, un pic zbârcită, dar avea nişte buze foarte sexi, nişte buze sexi obscene şi urâte. am început să sărut gura aia groaznică şi frumoasă. n-a protestat deloc. şi-a desfăcut picioarele şi am intrat. era o mică scrofulină, dând vânturi şi mormăind şi fornăind şi împletindu-se. când am terminat, n-a fost cum fusese cu Jeanie – îndelung şi tremurător – a fost doar pleosc pleosc şi gata. m-am ridicat. şi înainte să pot ajunge înapoi la scaunul meu, am auzit-o reluându-şi sforăitul. uimitor – se regula aşa cum respira – nici o diferenţă. fiecare femeie se regula un pic altfel, şi asta e ceea ce îl face pe bărbat să continue, ceea ce îl ţine prizonier.

m-am aşezat jos şi am mai băut puţin, gândindu-mă la ce îmi făcuse nenorocitul ăla jegos care controla capacul rabatabil. nu câştigai nimic dacă erai politicos. după care am început să mă gândesc la şomaj. puteau un bărbat şi o femeie care nu erau căsătoriţi să obţină ajutor de şomaj? desigur că nu. trebuiau să moară de foame. iar dragostea era un fel de cuvânt murdar. dar cam aşa ceva era între mine şi Linda – dragoste. de-asta muream împreună de foame, beam împreună, locuiam împreună. ce înseamna o căsnicie? căsnicie însemna SEX binecuvântat, iar SEXUL binecuvântat, întotdeauna şi până la urmă, fără greş, ajungea PLICTISITOR, ajungea să

fie o SLUJBĂ. dar asta era ceea ce îşi dorea lumea: un amărât, prins în capcană şi nefericit, cu o slujbă la care trebuia să se ducă. ei bine, la dracu`, o să mă mut în mahala şi-o s-o mut pe Linda cu Big Eddie. Big Eddie era un idiot, dar măcar avea să-i cumpere nişte haine şi să-i umple burta cu nişte fripturi, ceea ce era oricum mai mult decât ce eram eu în stare să fac.

Bukowski, cu Picioare de Elefant, un ratat notoriu.

am dat gata sticla şi am hotărât că am nevoie de puţin somn. am tras ceasul deşteptător şi m-am vârât lângă Linda. s-a trezit şi a început să se frece de mine.

– la dracu`, la dracu`, a zis, nu ştiu ce dracu` am!

– ce e, iubito? ţi-e rău? vrei să sun la spital?

– o, nu, la dracu`, doar că ÎMI TREBUIE! ÎMI TREBUIE! ÎMI TREBUIE!

– ce?

– ţi-am zis, simt că iau foc! TRAGE-MI-O!

– Linda...

– ce? Ce?

– sunt atât de obosit. n-am dormit de două nopţi. şi drumul ăla lung până la biroul de plasare şi înapoi, 32 de străzi pe soarele ăla... şi tot degeaba, nimic de lucru. sunt obosit ca dracu`.

– TE AJUT eu!

– cum adică?

târându-se, s-a dat pe jumătate jos din pat şi a început să-mi lingă scula. am gemut de oboseală.

– iubito, 32 de străzi pe soarele ăla... sunt mort.

ea continua să-şi facă treaba. avea o limbă ca şmirghelul şi ştia ce să facă cu ea.

– iubito, i-am zis, sunt un zero social! nu te merit! te rog, potoleşte-te!

cum am zis, era bună. unele pot, unele nu pot. cele mai multe ştiu s-o facă doar cu vârful, ca pe vremuri. Linda a început cu penisul, l-a lăsat, a trecut la boaşe, le-a lăsat şi pe ele, pe urmă s-a întors din nou la penis, stâlpul ei de căpătâi, plină de avânt, LĂSÂND ÎN PERMANENŢĂ VÂRFUL ÎNSUŞI NEATINS. până la urmă m-a făcut să urlu la lună,

spunându-i tot felul de minciuni despre ce o să fac pentru ea după ce-mi îndrept şi eu curu şi n-o să mai fiu un golan.

După care a trecut la vârf, şi l-a băgat cam o treime în gură, mi-a supt ca pe un sfârc, apăsând un pic cu dinţii, apoi l-a apucat rapace şi am terminat DIN NOU – ceea ce însemna de patru ori în noaptea aia, aşa că eram terminat de tot. unele femei ştiu mai multe decât ştiu doctorii.

când m-am trezit erau toate în picioare, îmbrăcate – arătând bine – Linda, Jeanie şi Eve. m-au pipăit pe sub cuverturi, râzând.

– Hank, noi ne ducem să găsim unul viu! şi avem nevoie de ceva ca să ne trezim! Ne găseşti la crâşma lui Tommi-Hi!

– bine, bine, salut!

şi au ieşit pe uşă, fâţâindu-şi fundul.

toată fala masculină era definitiv răpusă.

eram gata să adorm, când a sunat telefonul.

– mda?

– domnul Bukowski?

– mda?

– le-am văzut pe femeile alea! au ieşit din camera dumitale!

– de unde ştiţi? aveţi 8 etaje şi zece sau douăsprezece camere pe un palier.

– îmi cunosc toţi chiriaşii, domnule Bukowski! aici avem numai oameni respectabili care muncesc!

– nu zău!

– ba da, domnule Bukowski, administrez locul ăsta de douăzeci de ani şi niciodată, niciodată n-am văzut asemenea lucruri cum am văzut că se întâmplă în camera dumitale! întotdeauna am avut oameni respectabili aici, domnule Bukowski.

– da, sunt atât de respectabili încât o dată la două săptămâni vreun dobitoc se caţără pe acoperiş şi plonjează chiar la intrarea de ciment printre ghivecele alea cu plante artificiale.

– îţi dau timp până la amiază să-ţi faci bagajele, domnule Bukowski!

– acum cât e ceasul?

– 8 dimineaţa.

– mulţumesc.

am închis. am găsit o aspirină. am luat-o cu apă dintr-un pahar murdar. apoi am găsit o urmă de vin. am tras draperiile şi m-am uitat la soare. era o lume dură, nimic nou, dar uram mahalaua. îmi plac camerele mici, locurile mici în care să lupt pentru oareşce. o femeie. ceva de băut. dar nu o slujbă de zi cu zi. nu puteam să le am pe toate. nu eram destul de deştept. m-am gândit să sar pe fereastră, dar n-am putut să o fac. m-am îmbrăcat şi am coborât la Tommi-Hi`s. fetele se hlizeau în capătul barului cu doi tipi. Marty, barmanul, mă ştia. i-am făcut cu mâna. n-aveam nici un chior. am rămas acolo.

un whisky cu apă a sosit în faţa mea. un bileţel.

„ne întâlnim la Roach Hotel, camera 12, la miezul nopţii. o să iau camera pentru noi.

cu dragoste, Linda."

am dat pe gât whisky-ul, am ieşit, mi-am încercat norocul la Roach Hotel la miezul nopţii, iar tipul de la recepţie mi-a spus:

– nu, în nici un caz. nici o cameră 12 pentru vreun Bukowski.

am revenit la unu după-amiază. fusesem în parc toată ziua, toată noaptea, stătusem acolo. aceeaşi chestie.

– nu e nici o cameră 12 rezervată pentru dumneavoastră, domnule.

– e vreo cameră rezervată pentru mine pe numele ăla sau pe numele de Linda Bryan?

şi-a verificat registrele.

– nimic, domnule.

– vă deranjează dacă mă uit în camera 12?

– nu e nimeni acolo, domnule. v-am spus deja, domnule.

– sunt îndrăgostit, frate – omule. scuze. te rog, lasă-mă să arunc o privire!

mi-a aruncat o privire din aia rezervată idioţilor de înaltă clasă şi mi-a împins cheia uşii.

– să fii înapoi în 5 minute sau o să ai necazuri.

am deschis uşa, am aprins luminile – „Linda!" – gândacii, văzând lumina, au fugit cu toţii sub tapet. erau cu miile. când am stins lumina, se auzea cum ies târându-se afară. tapetul însuşi părea să fie doar o piele mare de gândac.

am luat liftul înapoi spre recepţie.

– mulțam, am spus, ai avut dreptate. nu e nimeni în camera 12.

pentru prima dată în vocea lui se simțea o urmă de amabilitate.

– îmi pare rău, omule.

– mulțam, am zis iar.

când am ieşit din hotel, am făcut stânga, adică spre est, adică spre mahala, şi în timp ce picioarele mă duceau încet într-acolo, m-am întrebat, de ce mint oamenii? acum nu o mai fac, dar încă îmi amintesc, şi atunci când ei mint, îmi dau seama imediat, dar tot nu sunt atât de deştept ca recepționerul ăla din hotelul cu gândaci care ştia că minciuna e peste tot, sau ca oamenii care se aruncau prin fața ferestrei mele în timp ce eu beam vin în după-amiezile fierbinți din Los Angeles, peste drum de parcul McArthur, unde ei încă prind, omoară, mănâncă rațe şi oameni.

hotelul e tot acolo, la fel şi camera în care am stat şi, dacă aveți chef să treceți pe aici într-o zi, o să v-o arăt. dar chestia asta nu prea are nici un sens, nu-i aşa? hai doar să spunem că într-o noapte le-am tras-o sau mi-au tras-o 3 femei. şi hai să fie asta toată povestea.

3 PUI

Vicki era de treabă. dar aveam şi noi problemele noastre. eram pe vin. vin de Porto. femeia aia se îmbăta şi începea să vorbească şi inventa cele mai nasoale chestii care se pot imagina despre mine. şi tonul vocii ei: meschin şi sâsâit şi strident şi ţicnit. ar fi scos pe oricine din sărite. m-a scos şi pe mine.

odată ţipa toate tâmpeniile astea din patul rabatabil din apartamentul nostru. am implorat-o să înceteze. dar n-a vrut. până la urmă pur şi simplu m-am dus la ea, am ridicat patul cu ea în el şi l-am fixat cu totul în perete.

după care m-am cărat şi m-am aşezat pe podea şi am ascultat cum ţipa.

dar tot nu se oprea, aşa că m-am dus iar şi am tras patul din perete şi ea stătea acolo, ţinându-se de braţ şi pretinzând că era rupt.

– nu poate fi rupt, am zis.

– ba da, ba da. ah, labagiu jegos ce eşti, mi-ai rupt braţul!

am mai băut o vreme, dar ea se tot ţinea de braţ şi scâncea. Într-un sfârşit m-am săturat şi i-am zis că mă întorc imediat, am coborât, am ieşit afară şi am găsit nişte lădiţe de lemn în spatele unei băcănii. am găsit nişte şipci zdravene, le-am smuls, am scos cuiele, m-am urcat în lift şi m-am întors în apartamentul nostru.

a fost nevoie cam de 4 şipci. i le-am legat în jurul braţului cu fâşii dintr-o rochie. a tăcut câteva ore. după care a început iar. nu mai suportam. aşa că am chemat un taxi. ne-am dus la General Hospital. cum a plecat taxiul, am luat scândurile şi le-am aruncat în stradă. apoi i-au făcut radiografie la PIEPT şi i-au pus braţul în ghips. vă puteţi imagina? cred că dacă şi-ar fi spart capul i-ar fi făcut radiografie la cur.

oricum, după asta stătea prin baruri şi spunea:

– sunt singura femeie care a fost împachetată în perete într-un pat rabatabil.

nu eram prea sigur de ASTA, dar am lăsat-o să spună.

altă dată m-a înfuriat aşa de tare că i-am tras o palmă, dar i-am tras-o peste gură şi i s-au rupt dinţii falşi.

am rămas surprins că i s-au rupt dinţii falşi. m-am dus şi am făcut rost de adezivul ăsta, superglue, şi i-am lipit dinţii la loc. o vreme a ţinut, dar într-o seară, pe când stătea şi îşi bea vinul gura i s-a umplut de dinţi rupţi.

vinul ăla era aşa de tare, încât a desfăcut lipiciul. a fost dezgustător. trebuia să-i facem rost de nişte dinţi noi. cum am făcut-o, nu-mi mai aduc aminte, dar susţinea că o fac să arate precum un cal.

de obicei izbucneau certurile astea după ce beam o vreme, iar Vicki spunea că eu ajung să fiu foarte răutăcios când mă îmbăt, dar cred că ea era cea rea. oricum, uneori în toiul certurilor se ridica, trântea uşa şi se căra în vreun bar.

– în căutarea unuia „viu", cum ar zice fetele.

Întotdeauna mă simţeam prost când pleca. trebuie să recunosc. uneori nu venea 2 sau 3 zile. şi nopţi. nu era un lucru prea frumos.

odată a fugit şi eu am rămas acolo bând vinul, gândindu-mă. apoi m-am ridicat, am găsit liftul şi am pornit-o şi eu pe străzi. am găsit-o în barul ei preferat. stătea acolo fluturând un fel de eşarfă roşie. nu mai văzusem eşarfa aia înainte. o flutura spre mine. m-am apropiat de ea şi am zis destul de tare:

– am încercat să fac femeie din tine, dar nu eşti decât o curvă împuţită!

barul era plin. fiecare scaun ocupat. am ridicat mâna. m-am întors într-o parte. i-am tras una cu dosul palmei, dând-o jos de pe rahatul ăla de scaun. a căzut pe podea şi a ţipat.

asta se întâmpla în fundul barului. nici măcar nu m-am întors ca să mă uit la ea. am traversat barul spre ieşire. după care m-am întors cu faţa la adunarea aia. era foarte linişte.

– acum, le-am zis, dacă e cineva aici căruia nu i-a PLĂCUT ce am făcut, să îndrăznească să SPUNĂ ceva...

a fost mai mult decât linişte.

m-am întors şi am ieşit pe uşă. în clipa în care am pus piciorul pe stradă, i-am auzit murmurând şi mormăind, mormăind şi murmurând.

RAHAŢII! nici un bărbat adevărat în toată adunătura aia!

dar, desigur, a venit înapoi. şi ca să fiu scurt, o noapte mai târziu stăteam împreună bând vin şi vechea ceartă a reizbucnit. de data asta m-am hotărât să mă car.

– O SĂ MĂ CAR DRACULUI DIN VĂGĂUNA ASTA ÎMPUŢITĂ! am zbierat. NU MAI POT SĂ-ŢI SUPORT PORCĂRIILE!

Vicki a sărit în faţa uşii.

– doar peste cadavrul meu, doar aşa ieşi de-aici!

– bine, dacă aşa trebuie, aşa o să fac.

am pocnit-o zdravăn şi a căzut grămadă în faţa uşii. a trebuit să-i dau trupul la o parte ca să pot ieşi.

am luat liftul. mă simţeam destul de bine. o plimbare plăcută preţ de 4 etaje. liftul arăta ca o cuşcă şi mirosea a ciorapi vechi, a mănuşi vechi, a cârpe de praf vechi, dar îmi dădea un sentiment de siguranţă şi de putere – oarecum – iar vinul îmi alerga prin corp.

dar pe urmă am ieşit afară şi m-am răzgândit. m-am dus la magazinul de băuturi. am mai cumpărat 4 sticle de vin şi m-am întors acasă şi am luat liftul până sus. aceeaşi senzaţie de siguranţă şi putere. am intrat în apartament. Vicki stătea într-un scaun plângând.

– m-am întors la tine, iubito, ce noroc ai, i-am zis.

– nenorocitule, m-ai lovit. M-AI LOVIT!

– hâm, am zis, destupând încă o sticlă. să-mi mai zici şi alte rahaturi şi o să te lovesc din nou.

– DA! a zbierat ea, M-AI LOVIT, DAR N-AI DESTUL SÂNGE-N TINE CA SĂ DAI ÎNTR-UN BĂRBAT!

– PE DRACU` N-AM! am zbierat şi eu, N-AŞ DA ÎNTR-UN BĂRBAT! CREZI CĂ sunt NEBUN? ŞI CE LEGĂTURĂ ARE?

asta a potolit-o puţin şi ne-am aşezat şi ne-am băut paharele pline cu vin de Porto.

după care a început iar cu înjurăturile ei, pretinzând mai ales că mi-am făcut laba în timp ce ea dormea.

ei bine, chiar dacă ar fi fost adevărat, îmi închipui că era treaba mea, şi dacă nu era adevărat, atunci CHIAR era nebună. susţinea că făceam laba în cada de baie, în closet, în lift, peste tot.

de fiecare dată când ieşeam din cadă, dădea buzna în baie, cu faze de genul:

– acolo! O VĂD! UITE!

– scorpie nebună, e doar o pată de mizerie.

– nu, e SPERMĂ! e SPERMĂ!

sau se năpustea înăuntru în timp ce mă spălam la subsuoară sau între picioare şi spunea:

– uite, uite, UITE! chiar acum O FACI!

– fac CE? nu poate un om să-şi spele BOAŞELE? astea sunt boaşele MELE, dracu` să te ia! nu poate omul să-şi spele boaşele?

– ce e chestia aia împlântată acolo?

– arătătorul de la mâna stângă. acum IEŞI DRACULUI DE-AICI!

sau în pat, dormeam buştean şi dintr-odată simţeam mâna aia cum mă apucă de testicule, mamă, aşa cum dormeam buştean în toiul nopţii, UNGHIILE alea!

– AHA! TE-AM PRINS! TE-AM PRINS!

– scorpie nebună, data viitoare când o mai faci, JUR CĂ TE OMOR!

– TE-AM PRINS, TE-AM PRINS, TE-AM PRINS!

– pentru numele lui dumnezeu, culcă-te...

aşa că în seara aia stătea acolo zbierând porcăriile ei cu laba. eu stăteam pur şi simplu şi îmi beam vinul şi nu negam nimic. asta o făcea din ce în ce mai furioasă.

şi mai furioasă.

până la urmă, n-a mai putut să suporte, toată vorbăraia aia despre labă, chipurile despre cum făceam EU laba şi eu doar stând acolo zâmbindu-i, aşa că a sărit în picioare şi a ieşit pe uşă.

am lăsat-o să plece. am rămas acolo bându-mi vinul. de Porto.

aceeaşi veche poveste.

m-am gândit puţin. mmm, mmm, da.

apoi, foarte lejer m-am ridicat şi am luat liftul până jos. aceeaşi veche senzaţie de putere. nu eram furios. eram foarte calm. era doar acelaşi vechi război.

am luat-o pe stradă, dar nu m-am dus la barul ei preferat. de ce să repetăm aceeaşi veche scenă? „eşti o curvă; am încercat să fac femeie din tine". prostii. după o vreme un bărbat începe să pară cam fraier. aşa că m-am dus în alt bar şi m-am aşezat pe un scaun lângă uşă. am cerut o băutură, am luat o duşcă, mi-am limpezit gândurile şi pe urmă am văzut-o.

Vicki. era în capătul celălalt al barului. nu ştiu de ce, dar arăta speriată de moarte.

dar nu m-am dus la ea. mă uitam pur şi simplu la ea ca şi când n-aş fi cunoscut-o.

după care am observat ceva lângă mine într-o blană din aia de vulpe de modă veche. capul vulpii moarte îi atârna peste sân şi se uita la mine. sânul se uita la mine.

– s-ar zice că vulpea ta doreşte ceva de băut, scumpo, i-am spus.

– e moartă; nu-i trebuie nimic de băut. eu am nevoie de ceva de băut sau simt că mor.

ei bine, un tip drăguţ ca mine. cine sunt eu să răspândesc moarte? i-am cumpărat ceva de băut. mi-a spus că o cheamă Margy. i-am spus că pe mine mă cheamă Thomas Nightengale şi că sunt vânzător de pantofi. Margy. toate femeile astea cu nume, cu băutură, bătându-şi joc, regulând bărbaţi. împachetate în perete. era prea mult.

am mai luat vreo două rânduri, şi deja scotocea în poşetă, vânturând o poză cu copiii ei, un băiat urât şi cretin şi o fată fără păr, erau într-un loc nasol din Ohio, tatăl lor îi ţinea, tatăl era o bestie, un tip care făcea bani; fără simţul umorului, fără înţelegere. oh, unul dintr-ĂIA? îşi aducea femeile în casă şi le regula în faţa ei cu toate luminile aprinse.

– îhî, înţeleg, înţeleg, i-am zis. da, desigur, cei mai mulţi bărbaţi sunt nişte bestii, pur şi simplu nu înţeleg. şi tu eşti AŞA o dulce, ce dracu`, pur şi simplu nu e drept.

i-am propus să mergem în alt bar. lui Vicki îi ţâţâia curul şi mai era şi pe jumătate indiancă.

am lăsat-o acolo. am luat colţul. am găsit unul după colţ.

apoi i-am propus să mergem la mine. să mâncăm ceva. adică, să gătim ceva, să coacem, să prăjim.

desigur, nu i-am spus despre Vicki. dar Vicki mereu se dădea mare cu afurisiţii ei de pui la cuptor. poate din cauză că arăta ca şi ei. un pui la cuptor cu dinţi de cal.

aşa că am sugerat să cumpărăm un pui, să-l coacem, să-l scăldăm în whisky. n-a făcut pe mironosiţa.

deci. magazinul de băuturi. un litru de whisky. 5 sau şase cutii de bere.

am găsit un non-stop. aveau pâină şi măcelar.

– vrem să facem un pui la cuptor, am zis.

– o, doamne, a spus el.

am deschis una din cutiile de bere. aproape că a explodat de-adevăratelea.

– doamne, a zis el.

am mai deschis una să văd ce-o să zică.

– doamne, dumnezeule, a spus.

– vreau TREI PUI, am zis.

– TREI PUI?

– dumnezeule, da, am zis.

măcelarul s-a dus înăuntru şi a ieşit cu trei pui alb-gălbui care mai aveau câteva fire de păr nejumulite lungi şi negre ca de om şi i-a împachetat pe toţi trei, un pachet mare-mare, toţi în hârtie roz groasă şi cu sfoara aia de care puteai să-i apuci, i-am plătit şi ne-am cărat de acolo.

am mai deschis încă 2 cutii de bere pe drum.

am luat liftul, simţind cum îmi creşte puterea. când am ajuns la mine, i-am ridicat rochia lui Margy ca să văd ce anume îi susţinea ciorapii. apoi, aşa beat cum eram, i-am băgat prieteneşte în fund degetul meu lung de la mâna dreaptă. a ţipat şi a scăpat pachetul mare şi roz. a căzut pe covor şi cei 3 pui au ieşit afară. puii ăia 3, alb-gălbui, cu cele 29 sau 30 de fire de păr, lipite de ei, precum firele unui cadavru uman, arătau foarte ciudat, stând căscaţi acolo pe covorul ăla tocit cu flori galbene şi maronii şi copaci şi dragoni chinezeşti, sub lumina becului în Los Angeles la capătul lumii lângă 6th Street şi Gara Centrală.

– ooh, puii.

– dă-i dracului de pui.

portjartierul ei era murdar. era perfect. i-am băgat iar degetul în fund.

în fine, la dracu`, aşa că m-am aşezat şi am desfăcut hârtia de pe sticla de whisky, am umplut două pahare înalte, mi-am scos pantofii ciorapii pantalonii cămaşa. am luat o ţigară de la ea. stăteam în chiloţi. Întotdeauna făceam asta, imediat. Îmi plăcea să mă simt confortabil. dacă târfei nu-i plăcea, la dracu` cu ea. n-avea decât să se care. dar ele rămân întotdeauna. am stil. unele târfe zic că ar fi trebuit să fiu rege. altele zic altceva. dă-le dracului.

aproape şi-a terminat băutura din pahar şi a început să-şi caute prin poşetă.

– am nişte copii în Ohio. sunt nişte copii minunaţi...

– lasă asta. am trecut de asta. spune-mi, o iei sus?

– ce vrei să spui?

– AH, PIZDA MĂ-SII! am azvârlit paharul în perete.

apoi am luat alt pahar, l-am umplut şi-am mai băut.

nu ştiu cât am lungit-o cu whisky-ul ăla, dar probabil că mă îmbătasem fiindcă următorul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam întins în pat gol puşcă. mă uitam fix la becul din tavan şi Margy stătea acolo în picioare, goală şi mi-o freca destul de repede cu blana ei de vulpe. şi în timp ce mi-o freca, spunea întruna:

– o să ţi-o trag, o să ţi-o trag...

– ascultă, i-am zis. nu ştiu dacă poţi să mi-o tragi. mi-am făcut laba în lift mai devreme. cred că pe la 8.

– eu tot o să ţi-o trag.

şi blana de vulpe începu să se mişte tot mai repede. era super. poate o să-mi fac şi eu rost de una. am cunoscut odată un tip care a pus un ficat crud într-un pahar lung şi l-a regulat. mie personal nu-mi plăcea să mi-o înfig în ceva care se putea sparge sau era ascuţit. imaginaţi-vă cum ar fi să mergi la doctor cu o sulă însângerată şi să-i spui că s-a întâmplat în timp ce regulai un pahar. odată, pe când îmi făceam veacul printr-un orăşel din Texas, am văzut o bucată tânără şi minunată măritată cu un pitic bătrân, stafidit şi ciufut, şi care avea un fel de boală care îl făcea să tremure tot. ea îl sprijinea şi îl împingea de colo până colo într-un cărucior, şi mi-l tot imaginam repezindu-se la toată carnea aia mişto. mi-am închipuit scena, ştiţi, şi într-un sfârşit am priceput. în tinereţile ei, îşi vârâse cu totul o sticlă de cola acolo şi nu mai reuşise nicicum să şi-o scoată şi trebuise să meargă la doctor. doctorul i-a scos-o, dar, cumva, povestea s-a aflat. aşa că, după asta, viaţa ei în oraşul ăla a fost terminată şi nici n-a avut destul bun-simţ să plece. nimeni n-a mai vrut-o, în afară de piticul ăla scârbos cu tremuriciul. lui i se rupea – avea cea mai bună bucată din oraş.

unde am rămas? a, da.

blana de vulpe se mişca tot mai repede şi până la urmă am început să simt ceva tocmai când am auzit cheia în uşă. ah, la dracu`, probabil era Vicki!

ei bine, e simplu, mi-am zis. o s-o scot în şuturi şi-o să-mi văd de treabă.

uşa s-a deschis şi iat-o pe Vicki stând acolo cu 2 poliţai în spatele ei.

– SCOATE-O PE FEMEIA AIA AFARĂ DIN CASA MEA! a ţipat ea.

POLIŢAI! nu-mi venea să cred. am tras cearşaful peste organul meu sexual gigantic şi pulsând şi zvâcnind şi m-am prefăcut că dorm. ziceai că am un castravete acolo dedesubt.

Margy zbiera şi ea:

– te cunosc, Vicki, fir-ai a dracului, şi asta nu-i casa ta! tipul ăsta ÎŞI FACE VEACU` lingându-ţi ţie gaura curului aia păroasă! te face să bâlbâi la cer codu` Morse cu limba aia a lui lungă şi aspră, şi tu nu eşti nimic altceva decât o CURVĂ, o curvă libidinoasă, care mănâncă rahat, o curvă de 2 dolari! LA FEL a fost şi cu Franky D. şi ATUNCI aveai 48!

când am auzit asta, castravetele meu s-a înmuiat. probabil că amândouă gioarsele astea aveau vreo 80 de ani. fiecare, adică împreună ar fi putut să i-o sugă lui Abe Lincoln. ceva de genul ăsta. să i-o sugă generalului Robert E. Lee, lui Patrick Henry, lui Mozart. doctorului Samuel Johnson. lui Robespierre. lui Napoleon. lui Machiaveli? apărat fie vinul. Dumnezeu e milostiv. târfele s-au lăudat mai departe.

iar Vicki a urlat la rândul ei:

– PE CINE FACI TU CURVĂ? CINE E CURVĂ, HÎ? TU EŞTI O CURVĂ! DE 30 DE ANI ÎŢI VINZI GAURA AIA RABLAGITĂ ÎN SUS ŞI-N JOS PE ALVARADO STREET! UN ŞOBOLAN ORB AR FACE CALE-NTOARSĂ DE 4 ORI DACĂ AR INTRA O DATĂ ACOLO! ŞI EŞTI ÎN EXTAZ CÂND AI NOROCUL SĂ FACI UN TIP SĂ TERMINE! ŞI ASTA SE VA ÎNTÂMPLA CÂND CONFUCIUS I-O VA TRAGE LU` MĂ-SA!

– FIR-AI A DRACULUI SĂ FII, CURVĂ DE DOI BANI! AI LĂSAT MAI MULTE BOAŞE UMFLATE DECÂT ARE UN BRAD DE CRĂCIUN ÎN DISNEYLAND, FIR-AI SĂ FII...

– ascultaţi, doamnelor, a zis unul dintre poliţai. vă rog să aveţi grijă cum vorbiţi şi să daţi volumul mai încet. Înţelegerea şi bunătatea sunt lucrurile-cheie dintr-o gândire democratică. ah, pur şi simplu ADOR felul în care Bobby Kennedy îşi poartă ciuful ăla neîngrijit de păr, ca o mătură, pe o parte a scumpului lui căpşor, voi nu?

– pervers împuțit ce ești, a zis Margy, de aia porți pantaloni strâmți, ca să-ți faci curu` să arate mai mișto? mamă, da` CHIAR ARATĂ MIȘTO! chiar mi-ar plăcea să ți-o trag pe la spate. Îți văd bucile când te apleci pe geamul mașinii să dai bonuri pe autostradă și mereu am chef să-ți pișc curu ăla mic și tare.

În ochii morți ai gaborului s-a aprins deodată o flacără strălucitoare, și-a săltat bastonul și i-a tras una lui Margy într-o parte a gâtului. ea a căzut pe podea.

după care i-a pus cătușele. am auzit clinchetul, dobitocii întotdeauna le legau prea strâns. dar aproape că te simțeai BINE după ce ți le puneau, oarecum puternic și greu, te simțeai precum Isus sau ceva dramatic.

eu țineam ochii închiși, așa că n-am putut să văd dacă au aruncat o robă sau ceva de genul ăsta pe ea.

pe urmă gaborul care prinsese cătușele i-a zis celuilalt gabor:

– o duc la lift. coborâm cu liftul.

nu puteam auzi prea bine, dar mi-am dat seama că au ieșit, cu Margy țipând ca din gură de șarpe:

– ahhhhh, ahhhhh, nenorocitule. dă-mi drumul, dă-mi drumul!

iar el zicea întruna:

– gura, gura, gura! primești exact ce meriți! și încă n-ai văzut NIMIC! ăsta e... numai... începutul!

după care ea a țipat de-adevăratelea.

pe urmă celălalt gabor s-a apropiat de mine. printr-un ochi mijit l-am văzut cum își pune pantoful lui negru și lucios pe saltea, pe cearșaf.

s-a uitat în jos la mine.

– tipul ăsta e poponar? arată ca un poponar, să fiu al dracu`.

– NU CRED că e. s-ar putea să fie. da` în mod sigur că știe să reguleze o gioarsă.

– vrei să-l duc la secție? a întrebat-o pe Vicki.

țineam ochii închiși. a fost o așteptare lungă. doamne, a fost lungă. piciorul ăla mare acolo, pe așternuturile mele. becul luminând deasupra mea.

pe urmă Vicki a vorbit.

– nu, el e... în regulă. lasă-l aici.

gaborul şi-a dat piciorul jos. l-am auzit traversând camera, după care s-a oprit la uşă. a zis:

– va trebui să-ţi mai iau 5 dolari în plus pentru protecţie luna următoare. e cam greu să te păzesc.

după care s-a cărat. adică, afară pe hol. am aşteptat să intre în lift. l-am auzit coborând până jos, la primul etaj. am numărat până la 64. după care AM SĂRIT DIN PAT.

nările mele ardeau precum Gregory Peck turbat de furie.

– SCORPIE ÎMPUŢITĂ. SĂ MAI FACI O DATĂ ASTA ŞI-O SĂ TE OMOR!

– NU, NU, NU!!!!

am ridicat mâna ca să-i aplic binecunoscuta lovitură cu dosul palmei.

– I-AM SPUS SĂ NU TE IA! a ţipat la mine.

– hm. aşa e. trebuie să mă gândesc la chestia asta.

mi-am lăsat mâna în jos.

mai rămăsese puţin whisky şi puţin vin. m-am ridicat şi am pus lanţul la uşă.

am stins lumina şi am stat acolo şi am băut şi am fumat şi am vorbit despre una-alta. lejer şi pe îndelete. apoi, ca în vremurile vechi, ne-am uitat la acelaşi cal roşu care zbura şi zbura în neonul roşu pe o clădire aflată chiar la est de noi. zbura şi zbura pe clădirea asta toată noaptea. nu contează ce se întâmpla. ştiţi cum e, un fel de cal roşu cu aripi roşii de neon. dar v-am mai spus asta. un cal înaripat. în fine. ca întotdeauna, am numărat: unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte. aripile fluturau întotdeauna de 7 ori. apoi calul, totul, rămânea nemişcat. apoi, începea din nou. tot apartamentul nostru era scufundat în lumina asta roşie. apoi, când calul n-a mai zburat, nu ştiu cum lucrurile deveneau scufundate într-o lumină albă. nu ştiu de ce. cred că din cauza unei reclame de sub calul roşu înaripat. era vreun produs, cumpără asta sau aia, în ALB. În fine.

am stat şi am vorbit şi am băut şi am fumat.

mai târziu ne-am dus în pat împreună. m-a sărutat foarte dulce, limba ei avea un fel de tristeţe apologetică.

apoi ne-am tras-o. ne-am tras-o în timp ce calul roşu zbura.

aripile au bătut de 7 ori. şi în mijlocul covorului, cei 3 pui erau încă acolo. privind. puii s-au făcut roşii, puii s-au făcut albi, puii s-au făcut roşii.

de 7 ori se făceau roşii. apoi se făceau albi. de 14 ori se făceau roşii. apoi se făceau albi. de 21 de ori se făceau roşii. apoi albi. de 28 de ori...

a fost o noapte care s-a sfârşit mai bine decât aproape toate celelalte.

ZECE LABE

bătrânul Sanchez este un geniu, însă eu sunt singurul care o ştie şi întotdeauna mă simt bine când mă duc să-l văd. există foarte puțini oameni cu care pot sta într-o încăpere mai mult de 5 minute fără să mă simt sleit. Sanchez trece testul, iar eu sunt un tip foarte pretenţios, he, he, he, o, doamne, oricum, din când în când mă duc să-l văd în coliba lui cu două etaje, pe care şi-a construit-o singur. şi-a instalat singur țevile, se alimentează gratis de la o sursă electrică de mare putere, şi-a conectat un telefon de la instalația de sub pământ a unui vecin, însă îmi explică faptul că nu poate telefona departe sau interurban fără să pară că e un parazit. trăieşte chiar cu o tânără femeie care vorbeşte foarte puțin, pictează, se fâțâie arătând foarte sexi şi face dragoste cu el şi el cu ea, desigur. a cumpărat pământul foarte ieftin şi, cu toate că locul e destul de departe de Los Angeles, poți spune că lucrul ăsta reprezintă un avantaj. stă printre cabluri, reviste populare de tehnică, seturi de casete, rafturi şi rafturi de cărți despre toate subiectele. e concis, însă niciodată nepoliticos; e haios şi fermecător, scrie foarte bine, dar nu-l interesează faima. o dată la o sută de ani iese din peştera lui şi îşi citeşte poeziile la vreo universitate şi se spune că pereții şi iedera tremură şi se clatină săptămâni în şir după aceea împreună cu studentele. şi-a înregistrat 10 000 de casete cu discuții, sunete, muzică... plictisitoare şi neplictisitoare, obişnuită şi ciudată. pereții sunt acoperiți cu fotografii, reclame, desene, bucăți de piatră, piei de şarpe, cranii, cauciucuri, funingine, argint şi fire de praf de aur.

– mă tem că o să crăp, îi spun, unsprezece ani în aceeaşi slujbă, orele se întind peste mine ca un rahat moale, of, şi toate fețele alea se topesc şi ajung doar nişte zerouri, căscând, râzând aiurea. nu sunt un snob, Sanchez,

dar uneori devine de-a dreptul un spectacol oribil şi singurul final e moartea sau nebunia.

– nebunia e o imperfecţiune, zice el, înghiţind un pumn de pastile.

– oh, doamne, vreau să spun, sunt predat la câteva universităţi, nu ştiu care profesor scrie o carte despre mine... am fost tradus în câteva limbi...

– cu toţii am fost. îmbătrâneşti, Bukowski, îţi pierzi puterile. rămâi în priză. Victorie sau Moarte.

– Adolf.

– Adolf.

– nu câştigi dacă nu rişti.

– aşa e sau schimbă locul cu un om obişnuit.

– păi, la dracu`.

– mda.

o vreme nimeni nu mai zice nimic. pe urmă, îmi spune:

– poţi să vii să locuieşti cu noi.

– mulţam, sigur, omule. dar cred că o să mai rămân în priză puţin.

– treaba ta.

Deasupra capului lui e un semn negru pe care a scris cu bandă albă adezivă:

„UN BĂIAT N-A PLÂNS NICIODATĂ, NICI N-A STRIVIT O MIE DE KIM."

Dutch Schultz, pe patul de moarte.

„PENTRU MINE, MAREA OPERĂ E CIREAŞA DE PE TORT."

Al Capone

„NE CRAIGNEZ POINT, MONSIEUR, LE TORTURE."

Leibnetz.

„NU EXISTĂ NU MAI EXISTĂ."

Mottoul lui Sitting Bull

„POLIŢISTUL E FURNIZORUL SCAUNULUI ELECTRIC."

George Jessel

„REPEZIT ŞI DELĂSĂTOR ÎN UNA,

REPEZIT ŞI DELĂSĂTOR ÎN TOATE.

N-AM FOST NICIODATĂ EXPERT. NICI TU NU VEI FI. NICI NIMENI."

Detectivul Bucket.

„AMIN ESTE BOALA NUMERELOR."

Pico Della Mirandola,
în concluziile sale cabalistice

„SĂ SE REALIZEZE ÎN INDUSTRIE ESTE IDEALUL ŢĂRANULUI."

Wallace Stevens

„PENTRU MINE, DUPĂ RAHATUL DE CÂINE, AL MEU PUTE CEL MAI BINE."

Charles Bukowski

„ADUNAREA PORNOGRAFILOR ARE ACUM LOC ÎN CREMATORIU."

Anthony Bloomfield

„CULMEA SPONTANEITĂŢII – CELIBATARUL ÎŞI PREPARĂ CIOCOLATA SINGUR."

Marcel Duchamp

„SĂRUTĂ MÂNA PE CARE NU O POŢI RETEZA."

proverb taureg

„CU TOŢII AM FOST, LA VREMEA NOASTRĂ, NIŞTE TIPI ISTEŢI."

Amiralul St. Vincent

„VISUL MEU E SĂ-I SALVEZ DE NATURĂ."

Christian Dior

„DESCHIDE-TE, SESAM – VREAU SĂ IES."

Stanislau Jerzy Lec

„O RIGLĂ LUNGĂ DE UN METRU NU SPUNE CĂ

OBIECTUL CARE TREBUIE MĂSURAT
E LUNG DE UN METRU."

Ludwig Wittgenstein

berea mi s-a urcat la cap.

– să ştii, îmi place ultima: „obiectul care trebuie omorât nu trebuie să fie lung de un metru".

– cred că sună chiar mai bine, dar nu la asta se referă.

– bine, bine. ce face Kaakaa? aşa spun copiii la rahat. şi n-am văzut niciodată o femeie mai sexi.

– ştiu. totul a început cu Kafka. Îi plăcea Kafka şi i-am spus aşa. pe urmă l-a schimbat ea. se ridică şi se duce către o fotografie. vino-ncoa, Bukowski.

arunc cutia de bere într-un coş de gunoi şi mă apropii.

– ce crezi că e asta? întreabă Sanchez.

privesc fotografia. e una foarte reuşită.

– păi pare să fie un penis.

– ce fel de penis?

– un penis tare. unul mare.

– e al meu.

– şi?

– nu vezi?

– ce?

– sperma.

– ba da, o văd. n-am vrut s-o pomenesc...

– de ce nu? ce naiba e-n neregulă cu tine?

– unde baţi?

– adică, vezi sau nu vezi sperma?

– ce vrei să zici?

– vreau să zic că MI-O FRECAM, nu pricepi ce dificil e să reuşeşti?

– ce dificil, Sanchez, eu o fac tot timpul...

– eşti un bou! vreau să zic că am declanşat aparatul cu o sfoară. Îţi dai seama ce chin a fost să rămân liniştit în vizor, să ejaculez şi să manevrez aparatul în acelaşi timp?

– eu nu mi-o fotografiez.

– câți bărbați o fac? nu te-ai prins, ca de obicei. cum de te-au tradus în germană, în spaniolă, în franceză și așa mai departe, n-o să pricep niciodată! uite, îți vine să crezi că mi-au trebuit TREI ZILE ca să reușesc să fac rahatul ăsta de fotografie? ai idee de câte ori a trebuit să mi-o iau la labă?

– de 4 ori?

– DE ZECE ORI!

– o, Doamne! și ce reacție a avut Kaakaa?

– ei i-a plăcut fotografia.

– mă refer la...

– o, doamne, băiete, ești atât de naiv că nici n-am cuvinte.

se duce din nou în fundul camerei și se trânțește din nou în scaun printre cabluri și clești și traduceri și agenda lui BITTER-LEAP[1] imensă, nasul lui Adolf lipit pe coperta neagră, cu un buncăr din Berlin în fundal.

– am acum ceva în lucru, îi zic, eu luându-i un interviu marelui compozitor. el e beat. eu mă îmbăt, e și o gagică. bem vin. el se apleacă spre mine și-mi spune: „Fericiți Cei Săraci cu Duhul că a Lor Va Fi Împărăția"

– și?

– și-apoi el îmi zice: „în traducere înseamnă că proștii au cea mai mare rezistență".

– așa, cam jalnic, dar ți se potrivește.

– dar nu știu ce să fac cu povestea. am gagica asta care se fâțâie într-o chestie foarte scurtă și nu știu ce să fac cu ea. compozitorul se îmbată, eu mă îmbăt și ea își fâțâie curul, încinsă ca naiba, și nu știu ce să fac. m-am gândit că aș putea salva povestea biciuind-o pe servitoare cu catarama de la curea și pe urmă să-i sug scula compozitorului. dar n-am luat-o niciodată sus, și nici nu mi-am dorit, sunt puritan, așa că am lăsat povestea la jumătate și n-am mai terminat-o niciodată.

– în orice bărbat zace un homosexual, un suge-sulă; orice femeie e lesbi, așa că de ce te tot agiți?

– pentru că dacă nu sunt fericit nu sunt bun de nimic și nu vreau să nu fiu bun de nimic.

Stăteam acolo de ceva timp și iat-o venind de sus, părul ei bălai lins, prins în coadă.

cred că e prima femeie pe care mi-ar plăcea s-o ciugulesc, îmi zic.

---

[1] Marcă germană de bere

dar ea trece pe lângă Sanchez şi el îşi trece uşor limba peste buze, şi trece şi pe lângă mine, doi purtători separaţi de boaşe a căror carne tremura vrăjită, cuprinsă de nebunie, cel de sus să mi le pupe dacă nu e aşa, şi ea trece unduindu-se triumfătoare ca o avalanşă prăbuşindu-se sub soare...

– bună, Hank, zice.

– Kaakaa, râd eu.

ea se duce în spatele mesei şi începe să picteze oareşce, iar el e acolo, Sanchez, un negru vopsit, nu un negru născut, bleg, bleg, nu brav. mă îmbăt tot mai tare, spun chestii nasoale, spun orice. pe urmă încep să mă tâmpesc. bâlbâi şi bângui.

– iertare... v-am stricat seara... pare rău, futu-i... mm... sunt un criminal, da` n-o să omor pe nimeni. am clasă. sunt Bukowski! tradus în ŞAPTE LIMBI! SUNT CEL ALES! BUKOWSKI!

mă prăbuşesc şi cad încercând să privesc din nou poza cu masturbarea, mă împiedic de ceva. e unul din pantofii mei. am obiceiul ăsta tâmpit să mă descalţ.

– Hank, zice ea, ai grijă.

– Bukowski, întreabă el, ai păţit ceva?

mă ridică.

– hei, cred că mai bine ai rămâne aici peste noapte.

– NU, LA DRACU`, MĂ DUC LA BALUL TĂIETORILOR DE LEMNE!

următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-a luat pe umăr, Sanchez m-a luat şi m-a dus în culcuşul lor de sus, ştiţi, unde el şi femeia lui fac chestia aia, şi pe urmă sunt întins în pat, el dus, uşa închisă, şi pe urmă aud un fel de muzică jos şi râsete, râd amândoi, dar un râs plăcut, nu răutăcios, şi nu ştiu ce să fac, nu te aştepţi la ce e mai bun, atât cât priveşte norocul, cât şi oamenii, până la urmă toţi te dezamăgesc, ei bine, şi apoi uşa se deschide, o rază de lumină şi iată-l pe Sanchez...

– hei, Bubu, uite o sticlă de vin bun franţuzesc... bea-l încet, îţi face foarte bine. o să dormi. fii fericit. n-o să spun că te iubim, e prea simplu, şi dacă vrei să vii jos, să dansezi şi să cânţi, să vorbeşti, bine. fă ce vrei. uite vinul.

îmi întinde sticla. o ridic ca un trompetist nebun, iar şi iar. printr-o perdea zdrenţuită se strecoară un petic de lună. e o noapte perfectă; nu sunt la închisoare; chiar sunt departe de aşa ceva...

dimineața când mă trezesc, mă duc jos să mă piș, ies de la budă și îi găsesc pe amândoi adormiți pe canapeaua aia îngustă, în care de-abia încape o persoană, însă ei nu sunt o persoană – față lângă față și adormiți și trup lângă trup și adormiți, de ce sunt sentimental??? simt numai nodul ăla în gât, transmiterea automată a tristeții dragostei, faptul că există cineva care o are, că ei nici măcar nu mă urăsc... ba chiar îmi și doresc ce?...

ies încrezător și disperat, sensibil și bolnav și melancolic și bukowski, bătrân, astru luminat de stele, doamne, ajungând în ungherul cel de pe urmă, ultimul sunet de trompetă de la miezul nopții, scorțosul domn C., marele H, Mary Mary, simplu ca un gândac pe perete, căldura lui decembrie o plasă a minții întinsă peste șira spinării mele nemuritoare, doamne, ca iubita moartă a lui Kerouac întinsă peste șinele ferate mexicane în acel iulie nemuritor al mormintelor murdare, îi las acolo în al lor thar[1], geniul și iubita lui, amândoi mai buni decât mine, dar înțelesul, el însuși, făcându-se praf, dislocat, spulberat, până când, eu poate că scriu asta eu însumi, lăsând câteva lucruri nespuse (am fost amenințat de diverse forțe pentru că fac lucruri care nu sunt decât normale și că nu sunt zdravăn la cap când mă bucur să le fac)

și intru în mașina mea veche de ani
și acum am plecat
mă trezesc aici
scriind pentru voi o mică poveste mincinoasă despre
dragoste
peste puterile mele
dar, poate, de înțeles pentru
voi.

cu sinceritate,
ai voștri,
Sanche și Bukowski

p.s. – de data asta Suspansul a lipsit. nu luați mai mult decât puteți duce: dragoste, fierbințeală sau ură.

---

1 Deșertul Thar, Marele Deșert Indian

DOUĂSPREZECE MAIMUŢE ZBURĂTOARE NECOPULATE LA PROPRIU

Se aude soneria şi deschid geamul lateral de lângă uşă. E noapte.

– Cine e? întreb.

Cineva se apropie de fereastră, dar nu-i pot vedea faţa. Am două becuri deasupra maşinii de scris. Trântesc fereastra, dar se aud voci afară. Mă aşez la maşina de scris, dar tot se aud voci afară. Sar în picioare, mă reped la uşă, o deschid şi strig:

– MUIŞTILOR, V-AM ZIS SĂ NU MĂ DERANJAŢI!

Mă uit în jur şi văd un tip care stă la baza scării, iar altul în picioare şi pe verandă, pişându-se. Se pişă într-o tufă din partea stângă a verandei, stând pe marginea ei, jetul arcuindu-i-se într-un cerc tremurător, în sus şi apoi în jos în tufe.

– Hei, tipul ăsta se pişă în tufa mea, zic eu.

Tipul râde şi continuă să se pişe. Îl apuc de pantaloni, îl culeg de jos şi îl arunc, el încă pişându-se, peste tufă şi departe în noapte. Nu se mai întoarce. Celălalt tip spune:

– De ce ai făcut asta?

– Aşa am avut chef.

– Eşti beat?

– Beat? mă mir eu.

El dă colţul şi dispare. Închid uşa şi mă aşez din nou la maşina de scris. Deci: îl am pe savantul ăsta nebun, care le-a învăţat pe maimuţe să zboare, el are unsprezece maimuţe cu aripi cu tot. Maimuţele sunt foarte bune. Savantul le-a învăţat chiar să se ia la întrecere. Să alerge în jurul stâlpilor

ăstora, da. Acum să vedem. Trebuie să iasă bine. Ca să iasă bine, o poveste trebuie să conțină futaiuri, o grămadă, dacă se poate. Mai bine să pun douăsprezece maimuțe, șase masculi și șase de celălalt gen. În regulă. Pornim. Începe cursa. Iată-le ocolind primul stâlp. Cum să fac să le pun să se reguleze? N-am mai vândut o povestire de două luni. Ar fi trebuit să stau naibii la poșta aia. Bun. Pornesc. Ocolesc primul stâlp. Poate că își iau pur și simplu zborul. Dintr-odată. Dar ce ziceți de asta? Zboară la Washington, D.C. și plutesc în jurul capitoliului, răhățindu-se pe oameni, pișându-se pe ei, mâzgălind cu rahat Casa Albă. Pot oare să o fac pe una să se cace pe președinte? Nu, ar fi cam mult. Bine, atunci să o punem să facă un rahat în capul secretarului de stat. Se dau ordine să fie împușcate. E tragic, nu-i așa? Dar cum rămâne cu regulatul? Bine. Bine. O să-l introducem în povestire. Să vedem cum. Bun, zece dintre ele sunt doborâte cu pușca, sărmanele creaturi. Mai rămân numai două. Un mascul și una de celălalt fel. Se pare că nu li se poate lua urma. Apoi un polițai se plimbă prin parc într-o noapte și iată-le, cele două care au mai rămas, cu aripile strânse și regulându-se în draci. Polițaiul se apropie. Masculul îl aude, întoarce capul, se uită în sus, îi aruncă un rânjet stupid de maimuță, fără să se oprească măcar din regulat, coboară capul și își vede mai departe de dat din fund. Polițaiul îi retează capul. Capul maimuței, adică. Femela împinge dezgustată masculul și se ridică în picioare. Pentru o maimuță, e o creatură mică și drăguță. Preț de o clipă, polițaiul se gândește să, se gândește să... Dar nu, ar fi prea dur, și poate că ar putea să-l muște. În timp ce el se gândește la asta, ea se întoarce și-și ia zborul. Polițaiul ține în timp ce ea se înalță, o lovește cu un glonț, ea cade. El o ia la fugă. E rănită, dar nu e moartă. El se uită în jur, o ridică, și-o scoate, încearcă să și-o bage. Nu merge. Numai capul îi intră. La dracu`. O aruncă jos, îi pune arma la cap și BUM! s-a sfârșit.

Se aude din nou soneria.

Deschid ușa.

Intră trei tipi. Mereu doar tipi. N-am văzut vreo femeie să se pișe pe veranda mea, de fapt femeile nici nu prea trec pe-aici. Așa că de unde să scot idei despre sex? Aproape că am uitat cum se face. Dar se spune că e ca mersul pe bicicletă, nu uiți niciodată. E mai bine decât să mergi pe bicicletă.

E Jack Nebunul împreună cu doi tipi pe care nu îi cunosc.

– Uite ce e, Jack, spun, credeam că am scăpat de tine.

Jack ia loc. Şi ceilalţi doi iau loc. Jack îmi promisese că nu va mai veni pe la mine niciodată, dar el e mai tot timpul beat, aşa că promisiunile lui nu înseamnă mare lucru. Locuieşte cu maică-sa şi zice că e pictor. Cunosc patru sau cinci tipi care locuiesc sau sunt întreţinuţi de mamele lor şi toţi pretind că sunt nişte genii. Şi toate mamele sunt la fel: „Vai, dar Nelson nu a acceptat niciodată vreo muncă. E prea deştept pentru vremea lui". Dar hai să zicem că Nelson este pictor şi are ceva la o expoziţie: „Vai, Nelson are un tablou expus la Galeriile Warner-Finch săptămâna asta. În sfârşit, geniul lui este recunoscut! Cere 4 000 de dolari pentru o lucrare. Crezi că e prea mult?" Nelson, Jack, Biddy, Norman, Jimmy şi Ketya. La dracu`.

Jack e îmbrăcat în blugi, e desculţ, fără cămaşă, fără maiou, doar un şal maroniu aruncat pe el. Unul dintre tipi are barbă şi rânjeşte şi roşeşte întruna. Celălalt tip e doar gras. O epavă.

– L-ai mai văzut pe Borst în ultima vreme? întreabă Jack.

– Nu.

– Dă-mi şi mie o bere.

– Nu. Uite cum stă treaba, oameni buni: veniţi pe-aici, beţi tot ce prindeţi, o ştergeţi şi mă lăsaţi pe uscat.

– Bine, am înţeles.

Sare în picioare, o ia la fugă şi aduce sticla lui de vin pe care a ascuns-o sub perna de pe scaunul de pe terasă. Se întoarce, scoate dopul, ia o duşcă.

– Eram în Veneţia cu o gagică şi o sută de prafuri. Am crezut că am mirosit o razie şi am alergat acasă la Borst cu gagica asta şi cu ălea o sută de prafuri. Am ciocănit la uşă şi i-am zis: „Repede, lasă-ne să intrăm! Am o sută de prafuri şi gaborii sunt chiar în spatele meu!" Borst a închis uşa. Am împins-o cu piciorul şi am dat buzna înăuntru cu gagica. Borst era pe podea, luându-i-o sus unuia. Am alergat cu gagica în baie şi am încuiat uşa. Borst a ciocănit la uşă. Am zis: „Să nu îndrăzneşti să intri!" Am rămas acolo cu gagica în jur de o oră. Ne-am tras-o de vreo două ori de distracţie, apoi am ieşit.

– Şi-ai aruncat prafurile?

– Pe dracu`, a fost o alarmă falsă. Dar Borst a fost tare furios.

– Rahat, spun, Borst n-a mai scris un poem decent din 1955. Îl întreţine maică-sa. Scuză-mă. Dar vreau să spun că nu face decât să se uite la televizor, să mănânce verdeţuri şi să facă jogging pe plajă în maioul lui murdar. Era un poet bun când trăia cu băieţii ăia în Arabia. Dar nu pot să-l

înțeleg. Un învingător doboară obstacol după obstacol. Cum a zis Huxley, Aldous adică, „Orice om poate fi un..."

– Şi tu ce mai scrii? întreabă Jack.

– Numai rebuturi, zic.

Tipul începe să cânte la flaut. Epava doar stă acolo. Jack îşi ridică sticla de vin. E o noapte frumoasă în Hollywood, California. Pe urmă tipul care locuieşte în curtea din spatele meu cade din pat, beat. Face destul de multă gălăgie. Sunt obişnuit. Sunt obişnuit cu toată curtea. Toţi stau în casele lor, cu storurile trase. Se trezesc la prânz. Maşinile lor stau în faţa casei, prăfuite, cauciucurile dezumflate, bateriile slăbite. Amestecă băutură cu droguri şi se pare că n-au nici un venit. Îmi plac. Nu mă deranjează.

Tipul se bagă iar în pat, cade iar.

– Dobitocu` naibii, îl auzi vorbind, treci înapoi în pat.

– Ce e gălăgia asta? întreabă Jack.

– Tipul din spate. E foarte singur. Bea o bere din când în când. Maică-sa a murit anul trecut şi i-a lăsat douăj`de miare. Pierde vremea, şi-o freacă şi se uită la meciuri de baseball şi la westernuri. Era ajutor la o benzinărie.

– Trebuie să ne cărăm, zice Jack. Vrei să vii cu noi?

– Nu, răspund.

Mă lămuresc că e ceva legat de House of the Seven Gables (titlul filmului care are la bază romanul lui Nathaniel Hawthorne). Se duc să vadă pe cineva care are legătură cu House of the Seven Gables. Nu e scriitorul, nici producătorul, nici actorii, e vorba despre altcineva.

– Păi nu, zic eu şi ei se cară. E o privelişte plăcută.

Pe urmă mă întorc iar la maimuţele mele. Poate că le-aş putea păcăli pe maimuţele alea. Dacă le-aş putea pune pe toate douăsprezece să se reguleze în acelaşi timp! Asta e! Dar cum? Şi de ce? Verifică Royal Ballet din Londra. Dar de ce? O iau razna. Bine, Royal Ballet din Londra a avut ideea asta. Douăsprezece maimuţe care zboară în timp ce fac balet. Numai că înainte de spectacol cineva le dă la toate puţin din poţiunea magică. Nu baletului. Ci maimuţelor. Dar poţiunea magică e un mit, nu-i aşa? Bine, să intre un alt savant cu nişte poţiune adevărată ! Nu, nu, ah, Doamne, nu-mi iese deloc cum trebuie!

Sună telefonul. Ridic. E Borst:

– Bună, Hank?

– Da?

– O să fiu rapid. Sunt falit.

– Da, Jerry.

– Ei bine, mi-am pierdut cei doi sponsori. Bursa şi banii de la ciorap.

– Ha, ha.

– Ei bine, întotdeauna am ştiut că se va întâmpla odată şi-odată. Aşa că plec din Veneţia. Aici nu mă descurc. Mă duc la New York City.

– Unde?

– New York.

– M-am gândit că asta ai zis.

– Păi, sunt falit, înţelegi şi sunt convins că acolo o să dau lovitura.

– Sigur, Jerry.

– Faptul că mi-am pierdut sponsorii e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Chiar?

– Acum simt că lupt din nou. Ai auzit despre oameni care putrezesc pe plajă. Ei bine, asta am făceam şi eu aici: putrezeam. Trebuie să mă car. Şi nu-mi fac griji. Decât pentru geamantane.

– Ce geamantane?

– Se pare că nu prea sunt în stare să le fac. Aşa că vine mama din Arizona să locuiască aici cât timp sunt plecat şi până la urmă o să mă întorc.

– Bine, Jerry.

– Dar înainte să merg la New York vreau să mă opresc în Elveţia şi poate în Grecia. Pe urmă mă întorc la New York.

– Bine, Jerry, păstrăm legătura. Mă bucur mereu să te aud.

Mă întorc iar la maimuţele mele. Douăsprezece maimuţe care ştiu să zboare regulându-se. Cum se poate face asta? Douăsprezece sticle de bere s-au dus. Îmi găsesc rezerva de juma` de litru de whisky în frigider. Amestec o treime de pahar de whisky cu două treimi apă. Ar fi trebuit să rămân naibii la poşta aia. Dar chiar şi aici, în felul ăsta, ai o mică şansă. Doar fă-le pe alea douăsprezece maimuţe să se reguleze. Dacă te-ai fi născut un conducător de cămile în Arabia, n-ai fi avut nici măcar şansa asta. Aşa că îndreaptă-ţi spatele şi fă ceva cu maimuţele alea. Ai fost binecuvântat cu o fărâmă de talent şi nu eşti în India unde probabil două duzini de băieţi te-ar întrece la scris dacă ar şti să scrie. Ei bine, poate nu chiar două duzini, poate doar o duzină întreagă.

Îmi termin whisky-ul, beau juma` de sticlă de vin, mă culc, uit.

A doua zi dimineața, la ora nouă, sună soneria. În fața uşii stă o negresă tânără cu un tip alb, cu moacă de prost şi cu ochelari fără rame. Îmi spun că le-am promis că merg cu ei cu barca la o petrecere acum trei seri. Mă îmbrac, mă urc în maşină cu ei. Mergem la un apartament şi iese un puşti cu părul negru.

– Bună, Hank, zice el.

Nu-l cunosc. Se pare că l-am cunoscut la petrecere. Ne dă nişte veste de salvare portocalii. Mai departe ştiu că am ajuns la debarcader. Nu pot deosebi debarcaderul de apă. Mă ajută să cobor pe o drăcie de lemn care se leagănă şi care ne duce la un doc plutitor. Capătul drăciei şi docul sunt cam la un metru distanță unul de altul. Mă ajută să mă urc.

– Ce dracu` e asta? întreb. Are cineva ceva de băut?

Sunt cu cine nu trebuie. Nimeni n-are nimic de băut. Pe urmă mă aflu într-o mică barcă cu vâsle şi cineva a ataşat un motor de o jumătate de cal-putere. Fundul bărcii e plin cu apă şi cu doi peşti morți. Nu ştiu cine sunt oamenii ăştia. Ei mă cunosc. Bine, bine. Ieşim în larg. Vomit. Trecem pe lângă un cicar de mare care pluteşte aproape de suprafața apei. Un cicar de mare, îmi zic, un cicar de mare înfăşurat în jurul unei maimuțe zburătoare. Nu, e groaznic. Vomit din nou.

– Ce face marele scriitor? întreabă tipul cu moacă de prost care stă la prora, tipul cu ochelari fără rame.

– Care mare scriitor? întreb, crezând că vorbeşte despre Rimbaud, deşi niciodată nu l-am considerat pe Rimbaud un mare scriitor.

– Tu, zice el.

– Eu? zic. O, bine. Mă gândesc să caut un soare.

– Unsoare? se miră. Adică pentru curu` tău?

– Nu, răspund, pentru al tău.

Ieşim pe mare unde Conrad a dat lovitura. La naiba cu Conrad. Beau cola cu bourbon într-un dormitor întunecat din Hollywood în 1970 sau în oricare an în care citiți chestia asta. Anul orgiei maimuțelor care n-a avut loc niciodată. Barca pluteşte şi scrâşneşte în larg; plutim înainte spre Irlanda. Nu, e Pacificul. Plutim înainte spre Japonia. La dracu` cu toate.

ştiți cum e cu cei care joacă la curse. dai lovitura şi crezi că asta-i totul. aveam casa asta retrasă, aveam chiar propria grădină, plantasem multe soiuri de lalele care creşteau splendid şi uluitor. Îmi ieşeau verdețurile şi aveam şi verzişori. ce sistem născocisem nu-mi mai aduc aminte, dar el funcționa, pe când eu nu – şi era un fel de a trăi destul de plăcut. şi mai era şi Kathy. Kathy era grozavă. babalâcului de alături pur şi simplu îi curgeau balele când o vedea. mereu bătea la uşă.

– Kathy! o, Kathy! Kathy!

Răspundeam la uşă, îmbrăcat doar în chiloți.

– vaai, am crezut...

– ce vrei, mamă?

– Kathy este...

– Kathy e pe budă. Să-i spun ceva?

– am... am cumpărat oasele astea pentru câinele vostru.

avea o pungă mare cu oase uscate de pui.

– să-i dai unui câine oase de pui e ca şi cum ai pune lame de ras în cerealele unui copil. vrei să-mi omori câinele, boule?

– vai, nu!

– atunci ia-ți oasele şi şterge-o.

– nu înțeleg.

– bagă-ți punga aia de oase de pui în cur şi cară-te dracului de-aici!

– Kathy, am crezut că ea...

– ți-am zis, Kathy e pe BUDĂ!

i-am trântit uşa în nas.

– n-ar trebui să fii aşa de dur cu bătrânul, Hank, zice că îi aminteşc de fiică-sa când era mică.

– bine, deci a făcut-o cu fiică-sa. să-şi bage deştu-n fund. nu-l vreau la uşa mea.

– presupun că îţi închipui că îl las să intre după ce te duci la curse?

– nici măcar nu-mi bat capul cu asta.

– dar cu ce-ţi baţi capul?

– tot ce mă interesează e care dintre voi stă deasupra.

– scârbă ordinară, cară-te!

Îmi puneam cămaşa şi pantalonii, apoi şosetele şi pantofii.

– nici n-o să trec 4 străzi şi o să vă strângeţi în braţe.

Kathy a azvârlit cu o carte în mine. n-am fost atent şi cotorul cărţii m-a lovit în ochiul drept. mi-a făcut o tăietură şi o picătură de sânge mi-a căzut pe mână în timp ce îmi legam pantoful drept.

– iartă-mă, Hank.

– nu veni LÂNGĂ mine!

am ieşit şi am urcat în maşină, am dat cu spatele cu 60 de kilometri pe oră, luând o parte din gardul viu cu mine, apoi un pic de tencuială cu aripa din stânga. aveam sânge pe cămaşă şi mi-am scos batista şi mi-am ţinut-o pe ochi. urma să fie o sâmbătă proastă la curse. eram nebun.

am pariat de parcă urma să vină bomba atomică. voiam să fac zece miare. am pariat pe surprize. n-am încasat nici un bilet. am pierdut 500 de dolari. tot ce scosesem. mai aveam doar un dolar în portofel. am condus încet. urma să fie o seară de sâmbătă groaznică. am parcat maşina şi am intrat prin spate.

– Hank...

– ce?

– arăţi ca dracu`. ce s-a întâmplat?

– am dat-o în bară. am dat-o rău în bară. 500.

– doamne, îmi pare rău, a zis ea, e vina mea. a venit la mine, m-a cuprins cu braţele. la naiba, îmi pare rău, tati. Numai eu sunt de vină, ştiu.

– las-o baltă. nu tu ai făcut pariurile.

– încă eşti supărat?

– nu, nu, ştiu că nu ţi-o tragi cu curcanul ăla bătrân.

– să-ţi fac ceva de mâncare?

– nu, nu, adu doar o sticlă de whisky şi ziarul.

m-am ridicat şi m-am dus la ascunzătoarea unde ne ţineam banii. mai aveam 180 de dolari. ei bine, fusese mai rău, de multe ori, dar simţeam că eram pe cale să mă întorc iar la fabrici şi depozite.

dacă mai puteam să o fac. am scos o hârtie de zece. Câinele încă ţinea la mine. l-am tras de urechi. lui nu-i păsa cât de mulţi sau cât de puţini bani aveam. era realmente un câine pe cinste. da. am ieşit din baie. Kathy se dădea cu ruj pe buje în faţa oglinzii. am ciupit-o de fund şi am sărutat-o în spatele urechii.

– adu-mi nişte bere şi trabucuri. vreau să uit.

a plecat şi îi auzeam tocurile pe alee. era bună pe măsura locului unde o găsisem şi o găsisem într-un bar. m-am lăsat pe spate în fotoliu, cu ochii în tavan. O putoare. eram o putoare. Veşnic cu scârbă de muncă, veşnic bazându-mă pe noroc. când Kathy s-a întors i-am spus să-mi toarne unu mare. ştia. mi-a desfăcut până şi celofanul de pe trabuc şi mi l-a aprins. arăta drăgălaşă şi fainâ. urma să facem dragoste. aveam să facem dragoste ca să alungăm tristeţea. pur şi simplu uram să le văd cum se duc: maşină, casă, căţel, femeie. fusese un trai plăcut şi uşor.

cred că eram zguduit fiindcă am deschis ziarul şi m-am uitat la ANGAJĂRI.

– uite, Kathy, aici e ceva. bărbaţi pentru duminică. plata pe loc.

– o, Hank, odihneşte-te mâine. o să nimereşti caii marţi. Şi totul totul se va rezolva.

– la dracu', iubito, fiecare dolar contează! Nu sunt curse duminică. Caliente, mda, dar nu-ţi poţi permite cei 25 la sută pe care îi cere Caliente plus drumul. Pot să mă simt bine şi să mă îmbăt în seara asta şi să reiau rahatul ăsta mâine. poate că merită să dau dolarii ăia în plus.

Kathy m-a privit amuzată. nu mă mai auzise niciodată vorbind aşa. mă purtam întotdeauna de parcă banii ar fi fost veşnici. Gaura aia de 500 de dolari mă lăsase în stare de şoc. Îmi mai puse un pahar. l-am băut pe loc. şoc, şoc, doamne, doamne, fabricile. zilele irosite, zilele fără sens, zilele şefilor şi-ale idioţilor şi ceasul care se mişcă încet şi nemilos.

am băut până la 2 noaptea, exact ca la bar, apoi ne-am dus la culcare, am făcut dragoste, am dormit. am pus ceasul să sune la 4 dimineaţa, am fost în picioare, în maşină şi în mahala la 4.30 dimineaţa. stăteam la colţ

împreună cu vreo 25 de putori în zdrenţe. stăteau acolo răsucind ţigări şi bând vin.

Ei bine, banii sunt de vină, mi-am zis. o să mă întorc... cândva o să merg în vacanţă la Paris sau la Roma. La dracu` cu tipii ăştia. locul meu nu e aici.

apoi ceva îmi şopti: TOŢI gândesc la fel – „locul meu nu e aici." FIECARE dintre ei gândeşte asta despre SINE. şi au dreptate. Şi ce dacă?

camionul a venit pe la 5.10 şi ne-am urcat.

doamne, acum aş fi putut să dorm lângă fundul frumos al lui Kathy. Dar e vorba de bani, de bani.

tipii plănuiau cum să se dea jos din camion. puteau, amărâţii. dar nu păreau nefericiţi. eu eram singurul nefericit.

La ora asta m-aş fi sculat să mă piş. Aş fi băut o bere în bucătărie, m-aş fi uitat la soare, cum devine tot mai strălucitor, mi-aş fi plivit lalelele. pe urmă m-aş fi băgat înapoi în pat lângă Kathy.

tipul de lângă mine a zis:

– salut, bătrâne!

– da, am răspuns.

– sunt franţuz, a spus.

Nu i-am răspuns.

– ştii să o iei sus?

– nu, i-am răspuns.

– am văzut un tip luându-i-o altuia pe o alee în dimineaţa asta. tipul avea o sulă albă SUBŢIRE ŞI LUNGĂ, iar celălalt continua să i-o sugă şi sperma îi picura din gură. m-am tot uitat şi acum sunt excitat ca dracu`, lasă-mă să ţi-o sug, amice!

– nu, i-am răspuns, acum n-am chef.

– atunci, dacă nu mă laşi, poate mi-o sugi tu.

– cară-te dracului de-aici! i-am zis.

Franţuzul se mută mai spre fundul camionului. nici nu făcuserăm bine doi kilometri, şi capul lui se mişca ritmic. i-o făcea în faţa tuturor unui tip bătrân care arăta ca un indian.

– HAIDE, PUIULE, IA-O PE TOATĂ! a strigat cineva.

Câţiva dintre neisprăviţi, dar cei mai mulţi tăceau pur şi simplu, bându-şi vinul şi răsucindu-şi ţigările. bătrânul indian se purta de parcă nu se

întâmpla nimic. când am ajuns la Vermont, franțuzul o luase pe toată și am coborât cu toții, franțuzul, indianul, eu însumi și ceilalți neisprăviți. ne-au dat la fiecare câte un bon și am intrat într-o cafenea. pe bon puteai să iei o gogoașă și o cafea. chelnerița strâmbă din nas. puteam. muiști împuțiți.

În fine cineva strigă:

– toată lumea afară!

Am mers și eu după ei și am intrat într-o cameră mare și ne-am așezat pe niște scaune ca la școală sau mai degrabă ca la liceu, să zicem ca la ora de muzică. cu un pupitru de lemn în dreapta pe care puteai să-ți deschizi caietul și să scrii. oricum, am mai stat și acolo încă vreo 45 de minute. apoi un mucea cu o cutie de bere în mână a dat semnalul:

– gata, luați-vă SACII!

neisprăviții au sărit CA UNUL și AU LUAT-O LA FUGĂ spre camera aia mare din spate. ce dracu`? mi-am zis. am luat-o și eu încet spre cealaltă cameră. nemernicii erau acolo împingându-se și luptându-se să pună mâna pe o geantă cât mai bună. era o bătălie pe viață și pe moarte, fără nici un sens. după ce ultimul om a părăsit încăperea din spate, am intrat și eu și am pus mâna pe prima geantă pe care am găsit-o pe podea. era foarte murdară și plină de tăieturi și de găuri. când am intrat în camera de alături, neisprăviții erau gata, cu gențile în spinare. am găsit un loc și m-am așezat ținându-mi geanta în poală. undeva pe parcurs cred că ne-au înregistrat numele; probabil că înainte de cafea și de gogoașă ne-am dat numele. așa că stăteam acolo și ne chemau în grupuri de câte 5, 6 sau 7. asta a durat, se pare, încă o oră. oricum, când am ajuns în spatele camionetei, la un loc cu alți câțiva, soarele era sus pe cer. ne-au dat fiecăruia o mică hartă a străzilor unde trebuia să distribuim ziarele. am deschis-o pe-a mea. am recunoscut străzile imediat: DUMNEZEULE, DIN TOT LOS ANGELESUL MI-AU DAT TOCMAI CARTIERUL ÎN CARE LOCUIESC!

aveam o reputație de bețiv, parior, mascul feroce, leneș, amant de profesie. cum mă puteam lăsa VĂZUT cu geanta aia împuțită în spate? împărțind ziare pline de anunțuri?

m-au lăsat chiar la mine în colț. un peisaj foarte familiar, zău... uite florăria, barul, benzinăria, totul... imediat după colț căsuța mea și Kathy dormind în patul ei cald. până și câinele dormea. ei bine, e duminică

dimineaţa, mi-am zis. n-o să mă vadă nimeni. o să doarmă până târziu. o să alerg naibii pe traseu. şi aşa am făcut.

am alergat în sus şi-n jos pe 2 străzi foarte repede şi nimeni nu l-a văzut pe marele om cu clasă şi cu mâini albe şi fine şi ochi mari şi expresivi. aveam să reuşesc.

apoi pe a 3-a stradă. a mers bine până când am auzit glasul unei fetiţe. era în curtea ei. avea în jur de 4 ani.

– hei, domnule!

– da, fetiţo, ce e?

– unde e câinele dumneavoastră?

– hmm, încă doarme.

– aha.

întotdeauna îmi plimbam câinele pe strada aia. era acolo un loc viran unde îşi făcea mereu nevoile. asta făcea. am luat toate ziarele care îmi rămăseseră şi le-am înghesuit în portbagajul unei maşini abandonate lângă şosea. maşina stătea acolo de luni de zile şi toate roţile îi dispăruseră. nu ştiam ce însemna asta. dar am pus toate ziarele pe jos în spate. pe urmă am dat colţul şi am intrat în casă. Kathy încă dormea. am trezit-o.

– Kathy! Kathy!

– ah, Hank... s-a întâmplat ceva?

câinele a venit în fugă şi l-am mângâiat.

– ştii ce au FĂCUT ticăloşii ăia?

– ce?

– mi-au dat propriul cartier ca să distribui ziarele!

– oh, mă rog, cam neplăcut, dar nu cred că o să-i pese cuiva!

– nu pricepi? mi-am făcut o REPUTAŢIE! eu sunt masculul feroce! nu pot fi văzut cu un sac de rahat în spate!

– oh, nu prea cred că ai REPUTAŢIA asta! poate doar la tine în cap.

– ştii ce? mai scuteşte-mă! tu stăteai cu fundul în pat la căldură în timp ce eu eram afară cu muiştii ăia!

– bine, nu te ambala. trebuie să mă duc la budă. aşteaptă un pic.

şi-am stat şi-am aşteptat-o până când a reuşit să se pişe. doamne, dar ÎNCET o mai fac! păsărica e o maşină de pişat extrem de ineficientă. nici nu se compară cu a noastră.

Kathy se întoarse.

– nu te mai agita, Hank. Îmi pun o zdreanță pe mine și te ajut să împarți ziarele. vom fi gata una-două. ăștia dorm până târziu duminica.

– dar am fost deja VĂZUT!

– ai fost deja văzut? cine te-a văzut?

– puștoaica aia din casa maro cu buruieni de pe Westmoreland.

– Myra?

– habar n-am cum o cheamă!

– n-are decât 3 ani.

– habar n-am câți ani are! m-a întrebat de câine!

– ce-a vrut cu câinele?

– m-a întrebat unde E!

– las-o baltă, te ajut să scapi de ziare.

Kathy și-a tras o vechitură pe ea.

– deja am scăpate de ele. le-am înghesuit în spatele unei mașini abandonate.

– dacă te prind?

– RAHAT! cui îi pasă?

mi-am luat o bere din bucătărie. când m-am întors, Kathy era din nou în pat. m-am trântit în scaun.

– Kathy?

– hâm?

– habar n-ai cu cine trăiești! eu am clasă, chiar că am clasă! Am împlinit 34, dar nu cred că am lucrat 6 sau 7 luni de când am împlinit 18 ani. și n-am nici bani. uită-te la mâinile mele! am mâini de pianist!

– ai clasă? De TE-AI AUZI când ești beat! ești groaznic, groaznic!

– iar începi să mănânci rahat, Kathy? te-am ținut numai în puf de când te-am scos din bomba aia de pe Alvarado Street.

Kathy nu mi-a răspuns.

– de fapt, am continuat eu, sunt un geniu, dar nimeni n-o știe în afară de mine.

– de acord, a zis ea. După care și-a proptit capul în pernă și a adormit la loc.

mi-am terminat berea, mi-am mai desfăcut una, pe urmă am mers 3 străzi și m-am așezat pe treptele unei băcănii închise, unde, potrivit hărții, trebuia să fie locul de întâlnire cu tipul. am stat acolo de la 10 la 2 jumate.

era prostesc, sec, stupid, chinuitor şi fără nici un sens. rabla aia de camion a ajuns pe la 2 jumate după-masa.

– hei, amice?

– mda?

– ai şi terminat?

– mda.

– da` eşti rapid!

– îhî

– vreau să-l ajuți pe tipul ăsta să-şi termine traseul.

futu-i.

m-am urcat în camion şi m-a dus la locul cu pricina. uite-l pe tip. SE TÂRA CA UN MELC. arunca fiecare ziar cu mare grijă pe fiecare terasă. fiecare terasă avea parte de un tratament special. şi se părea că munca asta îi făcea plăcere. era la ultimul cvartal de case. am terminat toată treaba în 5 minute. pe urmă ne-am aşezat şi am aşteptat camionul. cam o oră.

ne-au dus înapoi la birou şi ne-am aşezat iar în scaunele noastre de şcoală. pe urmă doi mucoşi au apărut cu beri în mână. unul ne striga pe nume, şi celălalt plătea.

pe o tablă în spatele mucoşilor, era scris cu cretă albă:

ORICINE LUCREAZĂ PENTRU NOI 30 DE ZILE
FĂRĂ SĂ LIPSEASCĂ NICI O ZI
VA PRIMI
UN COSTUM LA MÂNA A DOUA
GRATIS.

mă uitam cum oamenii îşi primeau banii. nu putea fi adevărat. SE PĂREA că fiecare primeşte câte trei bancnote de un dolar. pe atunci, plata minimă prin lege era de un dolar pe oră. ajunsesem la colţul ăla la 4.30 dimineaţa şi acum era 4.30 după-masa. pentru mine, asta însemna 12 ore.

am fost printre ultimii strigaţi. cred că eram al treilea din coadă. Nici unul dintre neisprăviţii ăia nu a făcut gură. Îşi luau doar cei 3 dolari şi ieşeau pe uşă.

– Bukowski! a zbierat mucosul.

m-am ridicat. celălalt mucos mi-a numărat 3 washingtoni nou-nouți, foarte curate și foșnitoare.

– uite ce-i, le-am zis, voi nu știți că există o plată minimă prin lege? un dolar pe oră.

mucosul și-a ridicat cutia de bere.

– vă taxăm pentru transport, mic-dejun și așa mai departe. Vă plătim doar media pentru timpul de lucru, pe care o apreciem cam la 3 ore.

– mi s-au dus douăsprezece ore din viață. acum trebuie să iau un autobuz până în centru ca să-mi iau mașina și să mă duc acasă.

– noroc că aveți mașină.

– și tu ai noroc că nu-ți bag cutia aia de bere în cur!

– nu eu stabilesc politica firmei, domnule. nu mă învinuiți pe mine.

– o să te pârăsc la Oficiul Forțelor de Muncă!

– Robinson! a zbierat celălalt mucos.

Penultimul neisprăvit s-a ridicat de la locul lui pentru cei 3 dolari în timp ce ieșeam pe ușă și o apucam pe Beverly Boulevard. ca să aștept autobuzul. când am ajuns acasă și mi-am luat ceva de băut era 6 după-amiaza sau cam așa ceva. pe urmă chiar m-am îmbătat. eram atât de frustrat că i-am tras-o lui Kathy de 3 ori. am spart o fereastră. m-am tăiat la picior în cioburi. am cântat cântece de Gilbert și Sullivan, pe care le învățasem odată de la un profesor nebun de engleză care ținea o oră de engleză care începea la 7 dimineața. L.A. City College. Richardson îl chema. și poate că nu era nebun. dar m-a învățat Gilbert și Sullivan și mi-a dat un 6 la engleză pentru că nu apăream niciodată mai devreme de 7.30, și și atunci mahmur, ASTA CÂND apăream. dar asta e o altă poveste.eu și Kathy ne-am distrat în noaptea aia, și deși am spart oareșce lucruri, n-am fost atât de penibil și stupid ca de obicei.

și în marțea aia la Hollywood Park am câștigat 140 de dolari la curse și am redevenit amantul perfect, afemeiatul, pariorul, peștele adus pe calea cea bună, cultivatorul de lalele. am condus încet pe alee, bucurându-mă de ultimele raze ale soarelui. M-am strecurat apoi pe ușa din spate. Kathy pregătise niște carne de vită cu multă ceapă și rahaturi și condimente în ea, exact așa cum îmi plăcea mie. era aplecată peste sobă și am prins-o în brațe.

– oooo...

– știi ce, fato?...

– hî

stătea acolo cu lingura aia mare în mână. i-am strecurat o bancnotă de zece în decolteu.

– vreau să-mi iei o sticlă de whisky.

– bine, bine.

– bere şi trabucuri. am eu grijă de mâncare.

şi-a scos şorţul şi s-a dus un pic la baie. am auzit-o fredonând ceva. o clipă mai târziu stăteam în scaunul meu şi ascultam ţăcănitul tocurilor ei pe alee. am văzut o minge de tenis. am luat-o şi am izbit-o tare de podea, încât a lovit peretele şi a ţâşnit drept în sus. câinele, care avea 1 metru jumate lungime pe 1 metru înălţime, 1/2 lup, a sărit, a clămpănit din colţi şi a înşfăcat mingea de tenis chiar de lângă tavan. Preţ de o clipă a părut că rămâne suspendat acolo. ce câine frumos, ce viaţă frumoasă. când a aterizat pe podea m-am ridicat să văd ce e cu carnea. era în regulă, totul era perfect.

PONTURI FĂRĂ POANTE DESPRE CURSELE HIPICE

aşadar, întrunirea de la Hollywood Park a început, şi cum e şi normal, am ieşit şi eu de câteva ori, iar scena e cam aceeaşi: caii arată la fel, iar oamenii arată puţin mai rău, pariorul e o combinaţie de extremă înfumurare, nebunie şi lăcomie. unul dintre principalii discipoli ai lui Freud (pe moment îmi scapă numele, îmi aduc aminte doar că i-am citit cartea) spunea că jocurile de noroc sunt un substitut pentru masturbare. desigur, problema cu orice afirmaţie directă e că se poate transforma cu uşurinţă într-un neadevăr, un adevăr parţial, o minciună sau într-o floare ofilită. totuşi, trăgând cu ochiul la doamne (între curse) descopăr aceeaşi ciudăţenie: înainte de prima cursă, stau aşezate cu fustele trase în jos cât mai mult cu putinţă, iar pe măsură ce lucrurile se precipită, fustele se ridică tot mai sus pentru ca la începutul cursei a 9-a să îţi ofere toate condiţiile s-o pui de-un viol cu vreuna dintre drăgălaşe. Dacă asta e din cauza nevoii de masturbare sau din cauză că micile făpturi au nevoie de bani de chirie sau de jetoane, nu ştiu. probabil o combinaţie din astea două. am văzut o doamnă sărind 2 sau 3 rânduri de scaune după ce a câştigat, ţipând

zbierând, divină ca o votcă rece cu grapefruit după o noapte de beţie.

– îşi ia partea acum, a zis prietena mea.

– mda, am răspuns, dar aş fi vrut să ajung eu primul acolo.

pentru acei dintre voi care nu cunosc principiile de bază ale câştigurilor din curse, permiteţi-mi să vă amuz cu câteva dintre ele. dificultatea legată de persoana obişnuită care părăseşte hipodromul fără nici un ban e uşor de

explicat dacă luați în considerare următoarele – hipodromul și statul iau aproximativ 15% din fiecare pariu, plus rabatul. cei 15% se împart în jumătate între stat și hipodrom. cu alte cuvinte, 85 de cenți din fiecare dolar se returnează celor care dețin biletele câștigătoare. rabatul este diferența în penny a împărțirii în câte zece cenți a profitului. cu alte cuvinte, să zicem că, dacă mașina de calculat aduce profitul la 16,84 de dolari, atunci câștigătorul ia 16,80 de dolari, cei 4 cenți din fiecare pariu câștigător mergând în altă parte. acum, nu sunt sigur, fiindcă toată chestia nu e făcută publică, dar cred de asemenea că, să zicem, la un profit de 16,89 de dolari, câștigul e de 16,80, iar cei 9 cenți merg în altă parte, dar nu sunt convins de asta, iar *Open City* cu siguranță nu-și permite un proces, nici acum, nici altă dată și nici eu nu-mi permit, așa că n-o să fac din asta o afirmație verificată, dar dacă vreunul dintre cititorii ziarului are probe, aș vrea să scrie la *Open City* și să mă sfătuiască. acest mic impozit singur ar putea să ne facă milionari pe oricare dintre noi.

acum hai să-l luăm pe fraierul obișnuit, care a muncit toată săptămâna și caută un pic de noroc, distracție, masturbare. hai să luăm 40 dintr-ăștia, să le dăm la fiecare câte 100 de dolari și să presupunem că sunt pariori obișnuiți, media generală bazată de un profit de 15 la sută, lăsând deoparte impozitul, făcând ca 40 dintre ei să plece cu 85 de dolari. dar nu se întâmplă așa – 35 dintre ei vor pleca aproape falițI, unul sau doi vor câștiga 85 de dolari sau 150 de dolari pur și simplu din întâmplare sau pentru că au pariat pe caii potriviți și asta fără să știe de ce. alți 3 sau 4 vor face la fel.

bun, atunci cine ia toți banii ăștia pe care micul parior care dă la strung sau conduce autobuzul toată săptămâna îi pierde? e simplu: agențiile de pariuri care trimit cai în formă proastă într-un loc propice pentru ei. agențiile nu pot să facă bani singure, adică, cele mai multe nu pot. dă-le un cal cu handicap mare și sunt în plop, însă chiar și ei trebuie să apeleze la mișmașuri și curse proaste aranjate ca să controleze o cursă în care miza e mare. cu alte cuvinte, să zicem că un cal bine cotat, cu o greutate evaluată la 250 de kilograme de către arbitrul de curse pentru un pariu care începe la 25 000 de dolari, va avea tendința de a pierde cursa și de a-și păstra forțele pentru o cursă ulterioară la care miza e de 100 000 de dolari. acum, aceste afirmații nu pot fi dovedite, dar dacă urmați acest raționament s-ar putea să câștigați ceva bani sau cel puțin să economisiți câțiva. Însă

grajdurile sunt cele care trebuie să organizeze curse pentru buzunarele mai goale şi care sunt nevoite să manipuleze caii ca să obţină o cotă favorabilă. În unele cazuri, însuşi stăpânul cailor nu-şi dă seama de această manipulare; asta e din cauză că dresorii şi îngrijitorii, cei care îi plimbă înainte de cursă, jocheii de antrenament sunt plătiţi mizerabil (pentru timpul şi efortul depus, în comparaţie cu alte domenii) şi singurul lor mijloc de a face un ban în plus e să tragă pe cineva în piept. hipodromul e la curent cu situaţia şi încearcă să păstreze jocul curat, să-i dea un lustru sfânt de corectitudine, însă, cu toate eforturile lor – în afară de toţi tipii duri, escrocii, sindicaliştii şi cartoforii de pe pistă, mai sunt şi „cinstiţii" plasaţi în mulţime, aşa-zişii porci care „se trezesc" brusc şi câştigă cu 3 la 10 lungimi la şanse de 5 până la 50 la 1. dar acestea sunt doar nişte animale, nu roboţi. aşadar, există o scuză, o scuză pentru a căra milioane cu roaba pe poarta hipodromului, fără impozit. lăcomia omenească nu poate fi potolită, va continua să se hrănească din ea însăşi. blestemat fie partidul comunist.

bun, asta e rău destul. acum să vorbim despre altceva. În afara faptului că publicul greşeşte în mod automat doar din instinct (întreabă agentul de bursă – când vrei să ştii în ce direcţie să o iei, ia-o pur şi simplu în sens opus mulţimii cu bani puţini căreia îi e frică să îi cheltuie şi care ţine cu dinţii de ei). dar acest altceva este următorul lucru: o problemă matematică. pornim de la un dolar – investeşti primul dolar, obţii 85 de cenţi. asta în mod automat. la a doua cursă, trebuie să adaugi 15 cenţi, apoi un impozit de 15 %. acum să luăm în considerare 9 curse şi un impozit de 15% – net – pe dolarul cu care am început. e doar de 9 ori 15% sau mult mai mult? ar trebui ca pisicile astea aristocrate să îmi spună şi nu cunosc nici o pisică aristocrată. oricum, dacă m-aţi urmărit până acum, probabil că vă daţi seama că este foarte greu să „trăieşti" din pariuri la curse cum le-ar plăcea visătorilor să facă.

sunt un „dur": adică, în orice zi, la orice hipodrom, n-o să căpătaţi prea mulţi bani de la mine; de altă parte, nici eu n-o să fac bani prea mulţi. În mod normal, am şi eu favoriţii mei şi aş fi un nătărău să îi dezvălui tuturor pentru că atunci sigur n-ar face nimic. odată ce publicul se agaţă de ceva, acel ceva moare şi se schimbă. publicul nu are voie să câştige în nici un joc inventat vreodată şi asta e valabil şi pentru Revoluţia Industrială americană. dar pentru cititorii ziarului *Open City* am câteva sfaturi elementare care v-ar putea ajuta să economisiţi nişte bani. fiţi atenţi.

a) aveți grijă la caii prost cotați. un cal prost cotat e un cal care nu încheie prea bine lista de start a agentului de pariuri. cu alte cuvinte, agentul cotează calul la 10 la 1, dar pariurile încep de la 6 la 1. banii sunt o chestiune mult mai serioasă decât orice altceva. verificați acești cai prost cotați cu foarte mare atenție, și dacă cota nu e doar o neglijență a agentului și calul nu pare să ia în viteză, nici să aibă un jocheu „de renume", și dacă nu încetinește și se întrece cu aceeași categorie de cai, probabil că veți face o afacere profitabilă.

b) feriți-vă de codași. acesta e un cal care să zicem că a terminat de la 5 la 16 lungimi de la prima strigare la ultima și tot nu a câștigat și revine împotriva unuia de aceeași performanță sau de una asemănătoare. mulțimea iubește acești „codași", din frică & strâmtoare la pungă și prostie, dar codașul este în general un grăsan, leneș, și îi depășește doar pe caii obosiți care au alergat și s-au luptat pentru ultimele locuri. mulțimea nu numai că îl iubește pe acest cal de rahat, dar va continua să parieze pe el la mai puțin de 1/3 din valoarea lui. deși acest tip de cal clachează mereu, mulțimea se bazează pe el din frică, fiindcă sunt aproape să intre în banii de chirie și simt că acest cal posedă un fel de putere supranaturală. 90% din curse sunt câștigate de caii din ultimele rânduri sau aproape de ultimele rânduri din întreaga cursă, la cote verosimile și rezonabile.

c) dacă trebuie neapărat să pariați pe un „codaș", pariați pe el în curse mai scurte, de 1 200 sau 1 400 de metri, în care mulțimea crede că nu are timp să se „dezmeticească." merg pe viteză și se păcălesc din nou. 1 400 de metri e specialitatea „codașului" deoarece există doar o singură curbă. un cal de viteză are avantajul de a fi în frunte și câștigă teren la curbe. 1 400 de metri cu o singură curbă și ultima sută de metri este cursa perfectă pentru un codaș; mult mai bine decât o milă și un sfert și mai bine decât o milă și jumătate. vă dau sfaturi bune aici, sper să le luați în considerare.

d) uitați-vă la tabel – banii în societatea americană sunt mai serioși decât moartea și aproape niciodată nu iei ceva pentru nimic. dacă un cal este cotat la 6 la 1 dimineață și termină la 14 la 25 la 1, lăsați-o baltă. ori arbitrul a fost mahmur când și-a făcut lista de dimineață, ori grajdul nu participă la cursa respectivă. nu primiți nimic pe gratis în lumea asta; dacă nu știți nimic despre curse, pariați totuși pe caii care termină aproape de lista de pornire. marile schimbări de situație au zero șanse și sunt aproape

imposibile. toate bunicuțele merg acasă să mănânce pâine prăjită amară cu dinții lor nenorociți de pe urma certificatului de deces al babacului.

e) pariați numai când puteți pierde. vreau să zic fără să o sfârșiți dormind pe o bancă în parc sau sărind 3 sau 4 mese. lucrul cel mai important, plătiți-vă chiria mai întâi. evitați presiunile. veți fi mai norocoși. și amintiți-vă ce spun experții: „Dacă trebuie să pierzi, pierzi în față". cu alte cuvinte, faceți în așa fel, încât să vă învingă ei pe voi. dacă oricum veți pierde, atunci la dracu, ieșiți dănțuind pe poartă, tot sunteți câștigători până nu v-au învins ei, până nu v-au întrecut. cota e de obicei generoasă – pentru că publicul îl urăște pe cel care se dă „bătut" – un cal care începe ziua foarte bine și tot pierde. În ochii lor, asta nu dă bine. pentru mine, unul care se dă „bătut" înseamnă *orice* cal care nu câștigă o cursă.

f) orice aventură pierdere-câștig nu se bazează pe numărul de câștigători pe care îi ai, ci pe numărul de câștigători la cotă. imperii au fost clădite pe un sfert din unu la sută. dar să revenim la lucrurile esențiale, poți avea trei cu cota de 6 la 5 în 9 curse și s-o dai în bară, dar poți avea unul cu cota de 9 la 1 și unul cu cota de 5 la 1 și să îți revii. asta nu înseamnă întotdeauna că unul cu cota de 6 la 5 e un pariu prost, dar dacă știi puțin sau aproape nimic despre curse, cel mai bine ar fi să-ți ții pariurile între cotele de 7 la 2 și 9 la 1. dar dacă vreți să trăiți pe picior mare, păstrați-vă pariurile între 11 și 19 la 1. de fapt, cu multe de 18 sau 19 la 1 veți da lovitura dacă îl puteți alege pe cel potrivit.

de fapt, însă, un om nu poate ști niciodată destul despre cursele de cai sau despre orice altceva. tocmai când crede că știe, e doar la început. îmi amintesc că într-o vară am câștigat 4 mii la Hollypark și m-am dus la Del Mar într-o mașină nouă, fițos, poetic, atotștiutor, luasem lumea de boașe, și mi-am închiriat un mic motel pe malul mării și doamnele au apărut cum apar doamnele când bei și râzi și nu-ți pasă și ai ceva bani (un prost și banii lui sunt despărțiți curând) și am dat chef în fiecare seară și aveam altă tipă în fiecare seară, și era o glumă pe care obișnuiam să le-o spun, locul era cu vedere la mare, și ziceam, după multă băutură și vorbărie:

– Iubito, vin cu VUIETUL MĂRII!

ÎNCĂ O POVESTIRE DESPRE CAI

sezonul de trap a început de ceva timp, cum se spune, de vreo săptămână sau 2, iar eu am ieşit de 5 sau 6 ori, fără prea mare folos, ceea ce înseamnă o groază de timp pierdut – dar dacă nu ţi-o tragi bine, n-ai inspiraţie, nu o duci bine sau nu te îmbeţi cu himera iubirii împlinite – orice altceva e o pierdere de timp. toţi sfârşim în cazanul înfrângerii – numiţi-l moarte sau greşeală. nu prea mă pricep la cuvinte. Îmi închipui că, dacă reuşeşti să te menţii pe linia de plutire, putem numi asta experienţă chiar dacă nu suntem chiar atât de siguri că e un lucru. chiar şi atunci, se poate ca un om să trăiască toată viaţa într-o greşeală continuă, într-un fel de stare de amorţeală şi teroare. Le-aţi văzut figurile. eu mi-am văzut-o pe a mea.

Oricât ar fi de cald ei sunt tot acolo, afară, pariorii, cu ceva bani câştigaţi cu greu, şi încercând să bată impozitul de 15 la sută. uneori mă gândesc la mulţime ca la nişte hipnotizaţi, o mulţime care nu are nicăieri altundeva unde să se ducă. şi după curse se urcă în maşinile lor vechi, se îndreaptă spre camerele lor singuratice şi se uită pe pereţi. se întreabă de ce au făcut-o – călcâie tocite, dinţi stricaţi, ulcere, slujbe proaste, bărbaţi fără femei, femei fără bărbaţi. doar rahat.

se şi râde. trebuie. mergând la budă între curse, deunăzi am dat peste un tânăr care voma, apoi striga furios:

– un porc împuţit, n-a tras apa după propriul rahat! L-A LĂSAT ACOLO! porcu`dracului, am intrat înăuntru şi ERA acolo! pun pariu că aşa face şi acasă!

băiatul ăsta urla, iar noi, ceilalţi, stăteam acolo pişându-ne sau spălându-ne pe mâini, gândindu-ne la ultima cursă sau la următoarea. cunosc nişte

ciudați cărora le-ar plăcea să găsească o oală plină de rahat proaspăt. dar așa se întâmplă – dă peste ea cine nu trebuie.

Într-altă zi transpir, mă lupt, mă scarpin, mă rog, încăpățânându-mă să rămân cu 10 sau 12 parai în buzunar, și e o cursă a naibii de grea, cred că nici jocheii nu știu cine o să câștige, și femeia asta mare și grasă, o balenă supraponderală cu slănină sănătoasă, a venit spre mine, și-a lipit slănina aia împuțită de pieptul meu, a mijit 2 ochi mici, o gură și restul în fața mea și a zis:

– cât e cota pe primul cal?

– cota pe primul cal?

– da, care-i cota pe primul cal?

– la dracu`, cucoană, cară-te de-aici și nu mă mai plictisi. șterge-o! șterge-o!

S-a cărat. La curse e plin de oameni nebuni. unii intră de când se deschid porțile. se întind pe scaune sau pe o bancă și dorm pe toată durata curselor. nu apucă niciodată să vadă vreo cursă. pe urmă se scoală și se duc acasă. alții se învârt pe-acolo vag conștienți de faptul că are loc vreo cursă de vreun fel sau altul. cumpără cafea sau pur și simplu o freacă arătând de parcă viața s-ar fi scurs din ei. sau uneori vezi pe câte unul stând într-un colț întunecat, îndesându-și pe gât un hotdog întreg, icnind, sufocându-se, încântați de rahatul propriu. și la sfârșitul fiecărei zile vezi câte unul sau doi cu capul între genunchi. uneori plâng. unde se duc ratații? cui îi trebuie un ratat?

în esență, într-un fel sau altul, fiecare crede că deține cheia succesului, chiar dacă e vorba doar de o presupunere nejustificată că norocul trebuie să li se schimbe, unii joacă ținând cont de zodii, alții de numere, unii se bazează strict pe timp, alții pariază pe jochei sau pe codași sau pe viteză sau pe nume sau Dumnezeu știe ce. aproape toți pierd, încontinuu. aproape tot venitul lor merge direct la casele de pariuri. cei mai mulți dintre ei sunt extrem de fixiști – se încăpățânează să rămână proști.

am câștigat câțiva dolari pe 1 septembrie. să vedem cum a fost. Andy`s Dream a câștigat prima cursă la o cotă de 9/2 de pe o linie de pornire de 10. bună treabă. manevră nejustificată împotriva unui cal sfârșit alergând pe culoarul exterior. a 2-a cursă – Jerry Perkins, de 14 ani, pe care nimeni nu vrea să parieze din cauza vârstei, ajunge la o cotă de doar 15 dolari. un cal bun, constant în categoria lui, dar trebuia să mergi pe cota de 8/5 sub o linie

de pornire de patru. a câştigat uşor. a treia cursă câştigată de Special Product, un cal care a câştigat detaşat la ultimele patru curse. s-a detaşat şi de data asta, s-a oprit, şi-a adunat puterile şi a reuşit totuşi să îl învingă pe favoritul Golden Bill, cu o cotă de 3/5. un pariu cu şanse dacă eşti în bune relaţii cu Dumnezeu şi Dumnezeu e interesat. zece la unu. În a patra cursă, Hal Richard, un cal bun de 4 ani a câştigat cu trei la unu, întrecându-i pe doi cu cote mai slabe care au avut timp mai bun, dar fără să fie în stare să câştige. un pariu bun. Într-a cincea, Eileen Colby câştigă devansându-i pe Tiny Star şi Marsand, iar mulţimea îl trimite pe April Fool la o cotă de 3/5. April Fool n-a fost în stare să câştige decât patru curse din 32, iar unul din arbitrii îl evaluează ca fiind „mai bun decât aceştia cu cinci lungimi". toate astea pe baza timpului scos în ultima cursă într-o clasă superioară când April Fool câştigă la şapte lungimi. mulţimea e iar înfierbântată.

apoi în a şasea cursă, Mister Honey are în linia de dimineaţă o cotă de 10, dar începe cursa ca al doilea favorit cu o cotă de 5/2 şi câştigă uşor, devansând trei din nouă de o categorie superioară într-o cursă strânsă. Newport Buell, un cal mai slab, porneşte cursa la o cotă echilibrată pentru că la ultima a terminat la o cotă de nouă la unu. un pariu prost. mulţimea nu înţelege. În a şaptea cursă, Bills Snookums, câştigător a şapte din nouă curse în categoria sa şi cu Farrington ca jocheu este noul favorit cu cota de 8/5 şi pe bună dreptate.

publicul coboară cota lui Princess Sampson la 7/2. calul acesta a câştigat numai 6 curse din 67. cum e şi firesc, publicul e iar înfierbântat.

Princess Sampson obţine timpul cel mai bun într-o cursă strânsă, dar pur şi simplu nu vrea să câştige. publicul e fericit de timpul obţinut. nu îşi dau seama că timpul depinde de ritm şi ritmul e la bunul plac al jocheilor. Într-a opta, Abbemite Win se detaşează dintr-un grup de patru sau cinci cai. a fost o cursă deschisă, iar eu, unul, ar fi trebuit să mă ţin deoparte. Într-a noua, i s-a dat şi publicului satisfacţie. Luella Primrose. calul pierduse constant în cursele strânse şi azi a revenit la ritmul său fără un adversar. 5/2. unul pentru doamne şi cum au ovaţionat. un nume frumos. erau gata să rămână fără chiloţi pe toată durata cursei.

cele mai multe şanse de câştig sunt la fel de rezonabile precum cele descrise până acum, şi s-ar părea că e posibil să-ţi câştigi existenţa la hipodrom în pofida impozitului de 15 la sută. dar factorii din afară te învinge.

de pornire de patru. a câştigat uşor. a treia cursă câştigată de Special Product, un cal care a câştigat detaşat la ultimele patru curse. s-a detaşat şi de data asta, s-a oprit, şi-a adunat puterile şi a reuşit totuşi să îl învingă pe favoritul Golden Bill, cu o cotă de 3/5. un pariu cu şanse dacă eşti în bune relaţii cu Dumnezeu şi Dumnezeu e interesat. zece la unu. În a patra cursă, Hal Richard, un cal bun de 4 ani a câştigat cu trei la unu, întrecându-i pe doi cu cote mai slabe care au avut timp mai bun, dar fără să fie în stare să câştige. un pariu bun. Într-a cincea, Eileen Colby câştigă devansându-i pe Tiny Star şi Marsand, iar mulţimea îl trimite pe April Fool la o cotă de 3/5. April Fool n-a fost în stare să câştige decât patru curse din 32, iar unul din arbitrii îl evaluează ca fiind „mai bun decât aceştia cu cinci lungimi". toate astea pe baza timpului scos în ultima cursă într-o clasă superioară când April Fool câştigă la şapte lungimi. mulţimea e iar înfierbântată.

apoi în a şasea cursă, Mister Honey are în linia de dimineaţă o cotă de 10, dar începe cursa ca al doilea favorit cu o cotă de 5/2 şi câştigă uşor, devansând trei din nouă de o categorie superioară într-o cursă strânsă. Newport Buell, un cal mai slab, porneşte cursa la o cotă echilibrată pentru că la ultima a terminat la o cotă de nouă la unu. un pariu prost. mulţimea nu înţelege. În a şaptea cursă, Bills Snookums, câştigător a şapte din nouă curse în categoria sa şi cu Farrington ca jocheu este noul favorit cu cota de 8/5 şi pe bună dreptate.

publicul coboară cota lui Princess Sampson la 7/2. calul acesta a câştigat numai 6 curse din 67. cum e şi firesc, publicul e iar înfierbântat.

Princess Sampson obţine timpul cel mai bun într-o cursă strânsă, dar pur şi simplu nu vrea să câştige. publicul e fericit de timpul obţinut. nu îşi dau seama că timpul depinde de ritm şi ritmul e la bunul plac al jocheilor. Într-a opta, Abbemite Win se detaşează dintr-un grup de patru sau cinci cai. a fost o cursă deschisă, iar eu, unul, ar fi trebuit să mă ţin deoparte. Într-a noua, i s-a dat şi publicului satisfacţie. Luella Primrose. calul pierduse constant în cursele strânse şi azi a revenit la ritmul său fără un adversar. 5/2. unul pentru doamne şi cum au ovaţionat. un nume frumos. erau gata să rămână fără chiloţi pe toată durata cursei.

cele mai multe şanse de câştig sunt la fel de rezonabile precum cele descrise până acum, şi s-ar părea că e posibil să-ţi câştigi existenţa la hipodrom în pofida impozitului de 15 la sută. dar factorii din afară te învinge.

– baftă, i-am spus.

alesese un cal obligat să piardă, ca de obicei. unul dintre primii favoriți care câștigase numai o cursă din 15 anul acela. pronosticurile din public îl indicau de asemenea pe cal în frunte. calul câștigase 88 000 de dolari anul TRECUT. cea mai propice perioadă. am pariat zece dolari pe Miss Lustytown, care a câștigat de nouă ori anul ăsta. Miss Lustytown avea 4/1. favoritul a ieșit ultimul.

bătrânul și-a făcut apariția, roșu de furie.

– ce dracu`! Glad Rags a avut un timp de 2.01 și o cotă de 1/5 data trecută și e întrecută de o iapă cu 2.02 și 1/5! ar trebui să închidă locul ăsta!

Își sfâșie programul, mârâie la mine. fața îi e atât de roșie încât zici că l-a ars soarele. mă îndepărtez de el, mă duc la geamul casieriei și îmi încasez banii.

când ajung acasă, găsesc o revistă în cutia poștală, *THE SMITH,* în care mi se parodiază stilul în proză, și încă o revistă, *THE SIXTIES,* în care mi se parodiază stilul poetic.

să scrii? ce dracu` e asta? cineva e îngrijorat sau supărat pe scrisul meu. mă uit împrejur și e aproape sigur că există o mașină de scris în cameră. eu sunt un scriitor de un anume fel, acolo există o altă lume de manevre și escrocherii și grupuri și metode.

las apa caldă să curgă, intru în cadă, îmi deschid o bere, deschid formularul de curse. sună telefonul. îl las să sune. pentru mine, poate pentru voi nu, e prea cald ca să mi-o trag sau să ascult vreun poet minor. Hemingway a avut ponturile lui. Dați-mi și mie numele unui cal – numai să ajungă primul.

NAŞTEREA, VIAŢA ŞI MOARTEA UNUI ZIAR UNDERGROUND

La început au fost doar câteva întâlniri acasă la Joe Hyans şi de obicei îmi făceam aparaţia beat, aşa că nu îmi amintise prea multe despre concepere lui *Open Pussy,* ziarul underground, şi doar mai târziu mi s-a spus ce s-a întâmplat. Sau mai bine zis, ce am făcut.

Hyans:

– Ai zis că vrei să cureţi locul şi că o să începi cu tipul din scaunul cu rotile. Pe urmă, el a început să plângă şi lumea a început să plece. Ai lovit un tip în cap cu o sticlă.

Cherry (soţia lui Hyans):

– Ai refuzat să pleci şi ai băut o sticlă întreagă de whisky şi îmi tot spuneai că o să mi-o tragi lângă bibliotecă.

– Şi am făcut-o?

– Nu.

– Bine, atunci data viitoare.

Hyans:

– Ascultă, Bukowski, încercăm să ne organizăm şi tu nu faci decât să vii şi să strici lucrurile. Eşti cel mai enervant beţiv pe care l-am văzut *vreodată!*

– Bine, renunţ. La dracu`. Cui îi pasă de ziare?

– Nu, vrem să ţii o rubrică. Credem că eşti cel mai bun scriitor din Los Angeles.

Am ridicat paharul.

– Asta-i o insultă grosolană! N-am venit aici ca să fiu insultat!

– Bine, atunci probabil că eşti cel mai bun scriitor din California.

– Uite! În continuare mă insulţi!

– Oricum, vrem să ţii o rubrică.

– Sunt poet.

– Care-i diferenţa între poezie şi proză?

– Poezia spune prea multe într-un timp prea scurt; proza spune prea puţin şi durează prea mult.

– Vrem o rubrică pentru tine în *Open Pussy.*

– Toarnă-mi ceva de băut şi o să ai rubrica.

Hyans s-a conformat. Am acceptat. Mi-am terminat paharul şi m-am dus pe strada mea din mahala, gândindu-mă ce greşeală imensă făceam. Aveam aproape cincizeci de ani şi o frecam cu puştii ăştia bărboşi, cu plete. Oh, super, tataie, o, super! Războiul e rahat. Războiul e iad. Fuţi, nu lupţi. Ştiam toate astea de cincizeci de ani. Pentru mine, nu era la fel de palpitant. Oh, şi nu uitaţi iarba, pusă bine. Super, baby!

Am găsit o juma` de litru acasă, am băut-o, plus patru cutii de bere şi am scris prima rubrică. Era despre o târfă de trei sute de kile pe care am avut-o odată în Philadelphia. A ieşit un articol bun. Am corectat greşelile, mi-am luat-o în mână şi m-am dus la culcare...

A început la parterul casei închiriate a lui Hyans, care avea două etaje. Erau nişte voluntari cretini şi chestia era nouă şi toată lumea era entuziasmată în afară de mine. Studiam în continuare femeile pentru tăvăleală, dar toate arătau şi se purtau la fel – aveau toate nouăsprezece ani, vopsite blond-murdar, fundul mic, sânii mici, ocupate, ameţite şi, într-un fel, înfumurate fără să ştie prea bine de ce. Ori de câte ori îmi puneam mâinile mele de beţiv pe ele, erau întotdeauna foarte reci. Foarte.

– Uite ce e, tataie, singurul lucru pe care vrem să vedem că îl ridici e un steag nord-vietnamez!

– Vai, probabil că pizdulicea ta oricum pute!

– Ah, eşti un bătrân jegos! Pe bune, eşti... dezgustător!

După care se cărau mişcându-şi fesele alea delicioase ca nişte mere, înspre mine, ducând în mână – în loc de încântătoare mea sculă purpurie – vreun articol pueril despre cum poliţiştii i-au percheziţionat pe puşti şi i-au

luat la goană cu bastoanele Sunset Strip. Iată-mă, cel mai mare poet în viață după Auden și nu eram în stare nici măcar să i-o trag unui câine.

Ziarul era prea stufos. Sau Cherry a început să se îngrijoreze văzându-mă cum stau tolănit beat pe canapea și rânjesc la fetița ei de cinci ani. Chestia s-a îngroșat când fetița a început să se așeze în poala mea și să mă privească în ochi, foindu-se și spunând:

– Îmi place de tine, Bukowski. Vorbește cu mine. Lasă-mă să îți aduc încă o Bere, Bukowski.

– Fuguța, scumpo!

Cherry:

– Ascultă, Bukowski, obsedat bătrân ce ești...

– Cherry, copiii mă iubesc. N-am ce să fac.

Fetița, Zaza, s-a întors în fugă cu berea și mi s-a așezat iar în poală. Am deschis berea.

– Îmi place de tine, Bukowski, spune-mi o poveste.

– Bine, dragă. Păi, era odată un om bătrân și o fetiță drăguță care s-au rătăcit împreună în pădure...

Cherry:

– Ascultă, Bukowski, obsedat bătrân ce ești...

– St, st, Cherry, cred că îți stă mintea numai la prostii!

Cherry s-a dus în grabă la etaj, căutându-l pe Hyans, care era la budă.

– Joe, Joe, trebuie să mutăm ziarul ăsta de aici! Serios!...

Au găsit o clădire liberă, cu două etaje, și într-o noapte, în timp ce beam vin de porto, i-am ținut lantera lui Joe în timp ce el a deschis cutia telefonului de lângă casă și a rearanjat firele astfel încât să aibă telefon fără să plătească. Celălalt ziar underground din L.A. tocmai îl acuza pe Joe că a furat o copie cu lista lor de adrese poștale. Desigur, știam că Joe avea principii și scrupule și idealuri – din cauza asta a renunțat la slujba de la marele cotidian metropolitan. De aceea n-a mai lucrat la celălalt ziar underground. Joe era un fel de Hristos. Pe bune.

– Ține drept lanterna aia, a zis...

Dimineața, eram la mine acasă și a sunat telefonul. Era prietenul meu, Mongo, Uriașul Înălțimilor Eterne.

– Hank?

– Îhî

– Cherry a exagerat aseară.

– Mda?

– A găsit lista aia cu adrese. S-a enervat rău. M-a pus să o ascund. A zis că Jensen stă la pândă. Am ascuns-o în pivniță, sub un morman de schițe în tuș pe care Jimmy Piticul le-a făcut înainte să moară.

– I-ai tras-o?

– La ce bun? E numai oase. Coastele alea mă taie bucățele în timp ce i-o trag.

– I-ai tras-o lui Jimmy Piticul, care cântărea numai patruzeci și unu de kile.

– El avea suflet.

– Da?

– Da.

Am închis...

Preț de patru sau cinci numere, *Open Pussy* a apărut cu mottouri de genul: „IUBIM PRESA LIBERĂ DIN L.A.“, „O, IUBIM PRESA LIBERĂ DIN L.A.“, „IUBIM, IUBIM, IUBIM, PRESA LIBERĂ DIN L.A.“.

Trebuiau să o iubească. Doar aveau lista lor de adrese poștale.

Într-o seară, Jensen și Joe au luat cina împreună. Joe mi-a spus mai târziu că totul era acum „în regulă“. Nu știu cine cui i-a tras-o sau ce s-a întâmplat sub masă. Și nici nu-mi păsa...

Iar curând am descoperit că mai aveam și alți cititori în afară de homo și bărboși...

Clădirea administrației locale din Los Angeles se înalță impunătoare din sticlă, dementă și modernă, cu încăperile ieșite parcă din romanele lui Kafka, fiecare dotată cu propriul polițist care taie frunze la câini; toate hrănindu-se unele din altele și prosperând cu un fel de viclenie și amabilitate ascunsă. Mi-am plătit cei patruzeci și cinci de cenți pentru o jumătate de oră de parcare sau mai degrabă mi s-a dat un bon pentru suma aia și am intrat în clădirea administrației, care avea pe pereți la parter picturi murale de genul cărora ar fi făcut Diego Rivera dacă i-ar fi fost tăiate nouă zecimi din sensibilitate – marinari americani și indieni și soldați zâmbind pierduți, încercând să pară distinși în vopsele galbene ieftine și în tonuri verzi grețoase și mizere și în tonuri albastre diluate.

Fusesem chemat la oficiul forțelor de muncă. Știam că nu era vorba de vreo promovare. Au luat scrisoarea și am făcut anticameră pe scaunul ăla tare timp de patruzeci și cinci de minute. Asta ținea de vechea fază cu eștiun-gunoi și la-noi-nu-există-rutină. Noroc că, din experiență, știam ce trebuia să fac: am început să mă holbez la țâțe și chestia asta m-a calmat, închipuindu-mi cum fiecare dintre fetele care treceau pe acolo se urcau într-un pat, cu picioarele în sus sau luând-o în gură. Curând aveam ceva uriaș între picioare – în fine, uriaș pentru mine – și a trebuit să mă uit în podea.

Într-un final am fost chemat înăuntru de către o negresă foarte neagră și suplă și bine îmbrăcată și plăcută, cu foarte multă clasă și chiar o fărâmă de suflet, al cărui zâmbet spunea că știa că aveam să fiu regulat, dar care și sugera că n-ar deranja-o să-mi dea ea însăși puțină găurică. Făcea situația mai ușoară. Nu că ar fi contat prea mult.

Așa că am intrat.

– Ia loc.

Bărbat la un birou. Același rahat. M-am așezat.

– Domnul Bukowski?

– Da.

A spus cum îl cheamă. Nu mă interesa.

S-a lăsat pe spate, m-a fixat din scaunul lui care se rotea.

Sunt sigur că se aștepta la cineva mai tânăr și mai arătos, mai atrăgător, cu o față mai inteligentă, mai perfidă... Eu nu eram decât bătrân, obosit, dezinteresat, mahmur. Începuse să încărunțească și era distins, dacă știți la ce tip de distincție mă refer. Din ăla care n-a scos niciodată sfeclă din pământ laolaltă cu o gașcă de imigranți ilegali sau n-a fost în duba poliției de cincișpe sau douăzeci de ori. Sau n-a cules lămâi la șase dimineața fără cămașă pe el, știind că oricum la prânz or să fie 40 de grade. Numai săracii știau ce înseamnă viața; bogații și ăia asigurați trebuia să și-o închipuie. În mod ciudat, am început atunci să mă gândesc la chinezi. Rusia se îmblânzise; era posibil ca numai chinezii să știe, ieșind la suprafață din adâncuri, sătui de atâta îmblânzeală. Dar eu n-aveam convingeri politice, era mai mult opoziție: până la urmă, istoria ne-o trage la toți. Eu eram terminat înainte de vreme – cretin, futut, tras pe sfoară, nu rămăsese nimic.

– Domnule Bukowski?

– Da?

– Ei bine, noi... avem un informator care...

– Mda. Continuați.

– ... Care ne-a scris că nu sunteți căsătorit cu mama copilului dumneavoastră.

La care mi l-am imaginat decorând un pom de Crăciun cu o băutură în mână.

– E adevărat. Nu sunt căsătorit cu mama copilului meu, în vârstă de patru ani.

– Plătiți pensie alimentară?

– Da.

– Cât?

– N-o să vă spun.

S-a lăsat din nou pe spate.

– Trebuie să înțelegeți că noi, cei care lucrăm pentru guvern, trebuie să menținem niște standarde.

Cum nu mă simțeam realmente vinovat de ceva, n-am răspuns.

Am așteptat.

Ah, unde sunteți cu toții, băieți? Kafka, unde ești? Lorca, împușcat în praful drumului, unde ești? Hemingway, pretinzând că era urmărit de C.I.A. fără să-l creadă nimeni, în afară de mine...

Apoi, căruntul în vârstă distins odihnit care-nu-culesese-sfeclă s-a răsucit și a vârât mâna într-un dulăpior bine lustruit din spatele lui și a scos șase sau șapte exemplare din *Open Pussy.*

Le-a aruncat pe birou de parcă erau pline de sifilis și de rahați împuțiți. A bătut în ele cu una din mâinile lui neculegătoare-de-lămâi.

– Înclinăm să credem că DUMNEATA ai scris rubricile astea – „Însemnările unui pervers bătrân."

– Mda.

– Ce ai de spus în legătură cu ele?

– Nimic.

– Asta înseamnă pentru dumneata să scrii?

– Asta știu să fac cel mai bine.

– Ei bine, am doi fii care studiază jurnalismul la cele mai bune colegii, și SPER...

A bătut ziarele, ziarele alea care puteau a rahat, cu dosul mâinii lui cu inele și nemuncite și neduse la închisoare și a zis:

– Sper că fiii mei n-o să ajungă niciodată să scrie ca DUMNEATA!

– N-o să ajungă, i-am făgăduit.

– Domnule Bukowski, cred că interviul s-a terminat.

– Mda, am zis. Mi-am aprins o țigară, m-am ridicat, mi-am scărpinat burdihanul umflat de bere și am ieșit.

Al doilea interviu a avut loc mai devreme decât mă așteptam. Munceam intens – bineînțeles – la una dintre cele mai importante activități ale mele de lacheu, când difuzorul a bubuit:

– Henry Charles Bukowski, prezintă-te în biroul șefului de tură!

Am lăsat baltă importanta mea activitate, am luat un permis de trecere de la supraveghetorul de lângă mine și m-am îndreptat spre birou. Secretarul șefului de tură, un fleșcăit bătrân și cărunt, m-a privit din cap până-n picioare.

– Ești Charles Bukowski? m-a întrebat, vădit dezamăgit.

– Da, nene.

– Te rog să mă urmezi.

L-am urmat. Era o clădire mare. Am coborât câteva scări și am traversat un coridor lung și am intrat apoi într-o încăpere mare și întunecată care dădea într-o altă încăpere mare și foarte întunecată. Acolo stăteau doi bărbați la capătul unei mese care trebuie să fi avut trei metri lungime. Deasupra capetelor lor atârna o lampă. La celălalt capăt al mesei era un singur scaun – pentru mine.

– Poți să intri, a zis secretarul. După care și-a luat tălpășița.

Am intrat. Cei doi bărbați s-au ridicat în picioare. Iată-ne sub o lampă în întuneric. Nu știu de ce, m-am gândit la toate asasinatele.

Pe urmă mi-am zis, aici suntem în America, moșule, Hitler e mort. Sau nu?

– Bukowski?

– Da.

Amândoi au dat mâna cu mine.

– Stai jos.

Super, baby.

– El este domnul... din Washington, a zis celălalt tip, care era unul dintre şefii locali.

N-am spus nimic. Era o lampă frumoasă. Oare era din piele de om?

Domnul Washington a întreţinut conversaţia. Avea o servietă plină cu hârtii.

– Vedeţi, domnule Bukowski...

– Da?

– Aveţi patruzeci şi opt de ani şi lucraţi de unsprezece ani pentru guvernul Statelor Unite.

– Da.

– Aţi fost căsătorit cu prima dumneavoastră soţie timp de doi ani şi jumătate, aţi divorţat şi v-aţi căsătorit cu actuala dumneavoastră soţie când? Am vrea să ştim data.

– Nu e nici o dată. Nu m-am căsătorit.

– Aveţi un copil?

– Da.

– Ce vârstă are?

– Patru ani.

– Şi NU sunteţi căsătorit?

– Nu.

– Plătiţi pensie alimentară?

– Da.

– Cât?

– Suma standard.

Pe urmă s-a lăsat pe spate şi am rămas cu toţii tăcuţi timp de patru sau cinci minute bune.

Apoi a scos la iveală un teanc de exemplare ale ziarului subteran *Open Pussy.*

– Dumneata scrii rubrica asta? „Însemnările unui pervers bătrân?" a întrebat domnul Washington.

– Da.

I-a întins un exemplar domnului Los Angeles.

– Ai văzut asta?

– Nu, n-am văzut.

Deasupra rubricii era desenat un penis cu picioare, un penis uriaş URIAŞ cu picioare. Povestea era despre un amic al meu căruia i-o trăsesem în fund din greşeală, beat fiind, crezând că era una dintre gagicile mele. Mi-a luat două săptămâni ca să îl oblig pe prietenul meu să plece de la mine din casă. Era o poveste adevărată.

– Asta înseamnă pentru dumneata să *scrii?* a întrebat domnul Washington.

– Nu ştiu ce înseamnă să scrii. Dar mi s-a părut o poveste foarte amuzantă. Nu credeţi că are umor?

– Dar... dar ilustraţia asta de la începutul povestirii?

– Penisul care merge?

– Da.

– Nu eu l-am desenat.

– Nu aveţi nici o legătură cu alegerea ilustraţiilor?

– Ziarul se concepe marţi noaptea.

– Şi nu sunteţi acolo marţi noaptea?

– Ar trebui să fiu acolo marţi noaptea.

Au aşteptat o vreme, răsfoind ziarul, uitându-se la rubrica mea.

– Ştiţi, a zis domnul Washington, bătând cu palma teancul de *Open Pussy,* ar fi fost bine dacă aţi fi continuat să scrieţi *poezie,* dar când aţi început să scrieţi chestiile *astea...*

A bătut iar cu palma peste *Open Pussy.*

Am aşteptat două minute şi treizeci de secunde. După care am întrebat:

– Trebuie să-i considerăm pe funcţionarii poştali noii critici literari?

– O, nu, nu, a zis domnul Washington, nu asta am vrut să spunem.

Am rămas acolo, în aşteptare.

– De la angajaţii poştei se aşteaptă o anumită conduită. Sunteţi în Vizorul Public. Ar trebui să fiţi un exemplu de purtare exemplară.

– Mi se pare, am spus, că îmi ameninţaţi libertatea de expresie cu pierderea locului de muncă, în consecinţă. S-ar putea ca A.C.L.U. să fie interesaţi.

– Totuşi, am fi preferat să nu scrieţi rubrica aceea.

– Domnilor, în viaţa fiecărui om vine un moment când trebuie să aleagă între a sta şi a pleca. Eu aleg să rămân.

A fost rândul lor să tacă.

Aşteptare.

Aşteptare.

Frunzăritul ziarului *Open Pussy.*

Apoi domnul Washington:

– Domnule Bukowski?

– Da?

– Aveți de gând să mai scrieți în rubrica dumneavoastră despre oficiul poştal?

Scrisesem un articol despre ei care mi se păruse mai mult amuzant decât înjositor – dar poate că mintea îmi juca feste.

I-am lăsat să aştepte. După care am răspuns:

– Nu, dacă nu mă veți obliga să fac asta.

Apoi a fost rândul *lor* să aştepte. Era un fel de interogatoriu-partidă de şah în care sperai că adversarul va face mişcarea greşită: să-şi trântească pionii, caii, nebunii, regele, regina, mațele. (Iar în timp ce citiți asta, iată cum mi se duce nenorocita de slujbă. Super, baby. Trimiteți banii pentru bere şi coroanele la Fondul pentru Reabilitare Charles Bukowski de la...)

Domnul Washington s-a ridicat în picioare.

Domnul Los Angeles s-a ridicat în picioare.

Domnul Charles Bukowski s-a ridicat în picioare.

Domnul Washington a spus:

Cred că am terminat. Ne-am strâns mâinile ca nişte şerpi bătuți în cap de soare.

– Între timp, să nu săriți de pe vreun pod...

(Ciudat: nici măcar nu-mi trecuse prin cap.)

– ...N-am mai avut un astfel de caz de zece ani.

(De zece ani? Cine oare fusese ultimul fraier?)

– Şi? am întrebat.

– Domnule Bukowski, a zis domnul Los Angeles, vă rog să întocmiți o dare de seamă în care să precizați poziția dumneavoastră.

Nu pot să spun că drumul din labirintul acela subteran kafkian până sus, la etaj, unde se aflau muncitorii a fost complet imperturbabil (sau e oare neperturbabil?), iar când am ajuns, în sfârşit acolo, toți tovarăşii mei retardați (băieți buni cu toții) au început să ciripească spre mine:

– Hei, păpuşa, unde-ai fost?

– Ce-au vrut de la tine, tataie?

– Ai mai prins vreo păsărică neagră la colț, gagiule?

I-am tratat cu Tăcere. Ai ce învăța de la bătrânul unchi Sammy.

Au continuat să ciripească, să-şi frece şi să-şi frământe cururile pe care le aveau în loc de creier. Erau înspăimântați de-a dreptul. Căci eu eram Marele Dur şi dacă Marele Dur putea fi înfrânt, oricare dintre ei putea fi înfrânt.

– Au vrut să mă facă diriginte, le-am zis.

– Şi ce s-a întâmplat, tataie?

– Le-am zis să-şi bage un băț fierbinte în cur.

Cel care supraveghea coridorul a trecut pe lângă noi şi toți s-au aplecat cu umilință, dar eu, Bukowski, mi-am aprins o țigară cu gesturi degajate, am aruncat chibritul pe jos şi m-am holbat la tavan de parcă meditam la nişte lucruri mărețe şi nemaipomenite. Totul era o păcăleală; mintea îmi era goală; tot ce voiam era o juma` de whisky şi şase sau şapte beri mari şi reci...

Rahatul ăla de ziar s-a dezvoltat, sau aşa părea şi s-a mutat într-un sediu de pe Melrose. Totuşi, nu-mi plăcea niciodată să mă duc acolo cu materialul, pentru că toți erau atât de căcăcioşi, atât de căcăcioşi şi de snobi şi de prefăcuți, înțelegeți ce vreau să spun. Nimic nu se schimbase. Povestea cu omul care se trage din maimuță era încă valabilă. Erau la fel ca şi căcănarii ăia de care am dat cu ochii când am intrat prima oară în redacția ziarului L.A. City College în 1939 sau 1940 – toți cretinii ăia cu nasul pe sus care aveau coifuri din ziare pe cap în timp ce scriau articole stupide, răsuflate. Se credeau atât de importanți – nici măcar îndeajuns de umani ca să-ți remarce prezența. Tipii de la ziare erau întotdeauna de cea mai joasă speță; portarii care agățau femei la budă aveau mai mult suflet – desigur.

M-am uitat la fraierii ăia de colegiu, am ieşit, nu m-am mai întors niciodată.

Acum. *Open Pussy.* Douăzeci şi opt de ani mai târziu.

Materialul în mână. Cherry la un birou. Cherry trăncănea la telefon. Era ceva foarte important. Nu putea să vorbească. Sau Cherry nu era la telefon. Scria ceva pe o foaie de hârtie. Nu putea să vorbească. Aceeaşi păcăleală dintotdeauna. Treizeci de ani nu reuşiseră să schimbe nimic. Şi Joe Hyans învârtindu-se pe-acolo, făcând chestii mari, urcând şi coborând scările. Avea un mic birou la etaj. Exclusivist, desigur. Şi un biet fraier într-o

cămăruță dosnică unde Joe îl observa cum pregătește materialele pentru a fi tipărite pe IBM. Îi dădea nenorocitului treizeci și cinci pe săptămână pentru șase ore de muncă pe zi, și nenorocitul era bucuros, își lăsa barbă și afișa niște minunați ochi expresivi și bietul nenorocit introducea tot materialul ăla jalnic, de mâna a treia. Cu Beatles dați la maximum pe stație și cu telefonul sunând întruna, Joe Hyans, redactorul-șef, SE GRĂBEA ÎNTOTDEAUNA SĂ AJUNGĂ UNDEVA, ÎNTR-UN LOC IMPORTANT. Dar când citeai ziarul săptămâna următoare, te întrebai oare unde fugise. Nu se vedea nicăieri.

Open Pussy a mers mai departe, pentru o vreme. Rubrica mea continua să fie bună, dar ziarul în sine era de rahat. Mirosea ca gaura putredă a unui cadavru...

În fiecare vineri seara se ținea o ședință de redacție. Am stricat câteva dintre ele. Și după ce am auzit rezultatele, pur și simplu nu m-am mai dus. Dacă ziarul voia să trăiască, să trăiască. Eu mă țineam deoparte și doar îmi strecuram materialul pe sub ușă într-un plic.

Apoi Hyans m-a prins la telefon:

– Mi-a venit o idee. Vreau să mă ajuți să strângem laolaltă cei mai buni poeți și prozatori pe care îi cunoști și o să scoatem un supliment literar.

Am făcut-o, pentru el. L-a scos. Și polițiștii l-au arestat pentru „obscenitate".

Dar eu eram băiat de treabă. L-am sunat.

– Hyans?

– Da?

– Dat fiind că ai fost arestat pentru chestia aia, o să scriu la rubrica mea gratis. Ăia zece parai pe care mi-i dădeai, îi donez pentru fondul de apărare de la *Open Pussy.*

– Mulțam, a zis el.

Așa că uite-l cum obținea cea mai bună semnătură din America pe nimic...

Apoi Cherry m-a sunat într-o noapte.

– De ce nu mai vii la ședințele de redacție? Ne e foarte dor de tine.

– Ce? Despre ce naiba vorbești, Cherry? Tu în redacție?

– Nu, Hank, cu toții te iubim, pe bune. Vino la următoarea ședință.

– O să mă mai gândesc.

– E groaznic fără tine.
– Şi groaznic cu mine.
– Te vrem aici, bătrâne.
– O să mă gândesc, Cherry.

Aşa că m-am dus. Ideea mi-o dăduse Hyans însuşi – căci, vezi bine cum *Open Pussy* aniversa un an de la apariţie, vinul şi găuricile şi viaţa şi dragostea aveau să curgă din belşug.

Dar venind foarte vesel şi aşteptându-mă să văd orgii pe podea şi râuri de dragoste, tot ce am văzut au fost micile creaturi ale dragostei muncind, foarte preocupate. Şi aşa cocoşate şi posomorâte cum stăteau, mi-au amintit foarte tare de bătrânicile cărora le livram stofă şi care erau plătite la bucată, la care ajungeam urcând cu lifturi legate cu sfori trase de mână, pline de şobolani şi putoare, doamne de o sută de ani, muncind la bucată, mândre şi moarte şi complet nebune, muncind, muncind să facă vreun milionar din cineva... În New York, în Philadelphia, în St. Louis.

Iar ăştia de la *Open Pussy,* ăştia lucrau fără salarii, şi iată-l pe Joe Hyans, un pic dur şi gras, învârtindu-se în jurul lor, cu mâinile la spate, asigurându-se că fiecare voluntar (sau voluntară) îşi făcea treaba bine.

– Hyans! Hyans, muist nenorocit! am strigat intrând în încăpere. Conduci piaţa de sclavi, eşti un pekinez scârbos ca Simon Legree! Zbieri că eşti hărţuit de poliţie şi de Washington DC şi de fapt tu eşti porcul cel mai scârbos dintre toţi! Eşti de o sută de ori mai rău decât Hitler, sclavagist nenorocit! Scrii despre atrocităţi şi dup-aia comiţi tu de trei ori mai multe! Pe cine dracu` crezi că păcăleşti, mă! Cine dracu` te crezi?

Din fericire pentru Hyans, cei din redacţie erau foarte obişnuiţi cu mine şi credeau că orice aş fi spus erau aiureli şi că Hyans Însuşi reprezenta Adevărul.

Hyans Însuşi s-a apropiat de mine şi mi-a pus un exemplar în mână.

– Stai jos, mi-a zis, încercăm să creştem vânzările. Doar stai jos şi lipeşte câte o reclamă dintr-asta verde pe fiecare exemplar. Trimitem surplusul potenţialilor abonaţi...

Dragul de Hyans cel Iubitor de Libertate, folosindu-şi grozavele lui metode de marketing ca să-şi facă porcăria să meargă. Cu creierul complet spălat.

Într-un sfârşit, a venit şi mi-a luat ziarul din mână.

– Nu lipeşti destul de repede.

– Mai du-te-n mă-ta. Trebuia să fie şampanie peste tot. Acum mănânc ziare...

– Hei, Eddie!

A chemat încă un membru al pieței de sclavi – cu obrajii supți, cu brațele scheletice, subnutrit. Sărmanul Eddie murea de foame. Toată lumea murea de foame pentru Cauză. Toată lumea, în afară de Hyans şi de nevastă-sa, care locuiau într-o casă cu două etaje şi îşi trimiteau unul din copii la o şcoală particulară, iar bătrânul locuia în Cleveland, unul dintre mahării de la *Plain Dealer,* care, mai mult decât orice, avea bani.

Aşa că Hyans m-a dat afară pe mine împreună cu un tip care avea o mică elice în vârful unei ciupilici, Drăgălaşul Doc Stanley cred că i se spunea, şi de asemenea şi pe femeia Drăgălaşului Doc Stanley, şi în timp ce ieşeam foarte calmi pe uşa din spate, împărțind o sticlă de vin ieftin, se auzi vocea lui Joe Hyans:

– Ieşiți de-aici şi să nu vă mai întoarceți niciodată, dar nu mă refer la tine, Bukowski!

Amărâtul, ştia ce ținea ziarul în picioare...

Pe urmă poliția i-a mai arestat o dată. De data asta pentru publicarea unei fotografii cu sexul unei femei. Hyans era, ca de obicei, într-o mare încurcătură. Voia să crească vânzările cu orice preț sau să distrugă ziarul şi să iasă din afacere. Era un viciu pe care nu şi-l putea controla şi care devenea tot mai stringent. Doar oamenii care munceau pe nimic sau pentru treizeci şi cinci de dolari pe săptămână păreau să aibă vreun interes pentru ziar. Dar Hyans reuşea să se mai întindă cu vreo două dintre voluntarele mai tinere, aşa că nu-şi pierdea timpul.

– De ce nu-ți laşi slujba ta nasoală şi să vii să lucrezi pentru noi? m-a întrebat Hyans.

– Cât?

– Patruzeci şi cinci de dolari pe săptămână. Asta include rubrica ta. În plus, trebuie să distribui ziarele în cutiile poştale miercuri noaptea, cu maşina ta, eu plătesc benzina şi tu ai nişte atribuții speciale. De la 8 dimineața la 7.30 seara, vinerea şi sâmbăta liber.

– O să mă gândesc.

Bătrânul lui Hyans a venit de la Cleveland. Ne-am îmbătat împreună acasă la Hyans. Hyans şi Cherry păreau foarte supăraţi pe papa. Iar papa putea să bage o tonă de whisky în el. N-avea nevoie de iarbă. Şi eu puteam să bag o tonă de whisky în mine. Am băut toată noaptea.

– Felul în care poţi scăpa de concurenţă e să le dărâmi standurile, să le alergi vânzătorii ambulanţi pe străzi, să baţi câţiva. Asta făceam pe vremuri. Acum am bani. Aş putea să angajez câţiva golani, câţiva tipi răi. L-am putea angaja pe Bukowski.

– La dracu`! a ţipat Hyans cel tânăr. Nu mai vreau să-ţi *ascult porcăriile,* pricepi?

Papa m-a întrebat:

– Ce părere ai de ideea mea, Bukowski?

– Cred că e o idee bună. Pasează-mi şi mie sticla aia.

– Bukowski e dement! a zbierat Joe Hyans.

– Îi publici rubrica, a zis papa.

– E cel mai bun scriitor din California, a replicat Hyans cel tânăr.

– Cel mai bun scriitor dement din California, l-am corectat eu.

– Fiule, a continuat papa, am bani. Vreau să îţi scot ziarul la liman. Tot ce trebuie să facem e să caftim nişte...

– Nu. Nu. Nu! a strigat Joe Hyans. N-o să permit asta! După care a ieşit în fugă din casă. Ce om minunat era Joe Hyans. A ieşit în fugă din casă. M-am întins după încă o sticlă şi i-am zis lui Cherry că voiam să i-o trag pe bibliotecă. Papa a zis că el e al doilea. Cherry ne-a înjurat în timp ce Joe Hyans alerga pe stradă cu tot cu sufletul lui...

Ziarul a mers mai departe, apărând nu ştiu cum o dată pe săptămână. Pe urmă a început procesul legat de fotografia cu sexul.

Avocatul acuzării l-a întrebat pe Hyans:

– Aţi protesta împotriva sexului oral pe treptele de la City Hall?

– Nu, a răspuns Joe, dar probabil că ar bloca traficul.

Oh, Joe, mi-am zis, ai dat-o în bară! Ar fi trebuit să spui: „Aş prefera sexul oral ca să intru *în* City Hall, unde se face de obicei".

Când judecătorul l-a întrebat pe avocatul lui Hyans ce semnifica fotografia cu organul sexual femeiesc, acesta a răspuns:

– Ei bine, e aşa cum e. E aşa cum e, moşule.

Au pierdut procesul, bineînţeles, şi au făcut recurs.

– Asta-i hărțuire, le-a zis Joe Hyans celor câțiva ziariști răspândiți pe-acolo, poliția nu face decât să ne hărțuiască.

Ce minte strălucită avea Joe Hyans...

Data următoare când l-am auzit pe Joe Hyans a fost la telefon:

– Bukowski, tocmai mi-am cumpărat o armă. O sută doisprezece dolari. O piesă frumoasă. Am de gând să omor pe cineva!

– Unde ești?

– La bar, lângă ziar.

– Vin imediat.

Când am ajuns, l-am găsit plimbându-se în sus și-n jos în fața barului.

– Vino, mi-a zis, îți fac cinste cu o bere.

Ne-am așezat. Localul era plin. Hyans vorbea foarte tare. Se auzea până în Santa Monica.

– O să-i împrăștii creierii pe pereți – o să-l omor pe dobitoc!

– Pe cine, copile? De ce vrei să-l omori pe tipul ăsta, copile?

Se uita fix înainte.

– Super, baby. De ce vrei să-l omori pe amărâtul ăsta?

– Pentru că i-o trage lu` nevastă-mea, de-aia!

– Oh.

S-a mai uitat o vreme drept în față. Era ca într-un film. Nici măcar atât de bun ca un film.

– E o armă frumoasă, a zis Joe. Bagi chestia asta mică înăuntru. Trage zece gloanțe. Foc rapid. N-o să mai rămână nimic din nenorocit!

Joe Hyans.

Acel om minunat cu barba mare și roșcată.

Super, baby.

Oricum, l-am întrebat:

– Și cum rămâne cu toate articolele alea antirăzboi pe care le-ai publicat? Cum rămâne cu chestia cu dragostea? Ce s-a întâmplat?

– Ei, haide, Bukowski, doar n-ai crezut în toate rahaturile alea pacifiste, nu?

– Păi, nu știu... Cred că nu.

– L-am avertizat pe tipul ăsta că o să-l omor dacă nu se potolește, mă duc acasă și îl găsesc stând pe canapea în propria mea casă. Tu ce-ai face?

– De parc-ar fi proprietatea ta. Nu înțelegi? Dă-i dracului. Uită. Cară-te. Lasă-i acolo împreună.

– Asta ai face tu?

– După treizeci de ani – întotdeauna. După patruzeci, îți vine mai ușor. Dar când aveam douăzeci de ani, o luam razna. Când te arzi prima dată e cel mai greu.

– O să-l omor pe nenorocitul ăla! O să-i împrăștii creierii!

Tot barul asculta. Dragostea, iubito, dragostea.

– Hai să ne cărăm de-aici, i-am zis.

În fața ușii de la bar, Hyans a căzut în genunchi și a țipat, un țipăt lung, de patru minute, care-ți îngheța sângele în vine. S-a auzit până la Detroit. Pe urmă l-am ridicat și l-am dus la mașină. Când a ajuns în fața portierei, a apucat mânerul, a căzut în genunchi și a mai strigat o dată în megafon până la Detroit. Era înșelat de Cherry, bietul de el. L-am ridicat, l-am așezat pe scaun, m-am așezat la volan, am pornit spre nord, către Sunset, apoi spre est pe lângă Sunset, și la lumina roșie a semaforului în Sunset și Vermont, a scos încă un strigăt. Mi-am aprins un trabuc. Ceilalți șoferi se holbau la barba roșie care zbiera.

Mi-am zis – n-o să se oprească. Va trebui să-i trag una.

Dar tocmai când se făcea verde, s-a oprit și am luat-o din loc. Plângea cu sughițuri. Nu știam ce să spun. Nu era nimic de spus.

M-am gândit – o să-l duc să-l vadă pe Mongo, Uriașul Cerului Etern. Mongo vorbește numai rahaturi. Dar poate-i toarnă niște rahaturi și lui Hyans. Eu, unul, nu mai trăisem cu o femeie de patru ani. Eram prea scos din problemă ca să mai văd lucrurile cum trebuie.

Data viitoare când mai zbiară, mi-am zis, o să-l las lat. Nu mai suport încă un zbierăt.

– Hei! Unde mergem?

– La Mongo.

– O, nu! Nu la Mongo! Îl urăsc! O să-și bată joc de mine! Nenorocitul ăla n-are nici un pic de milă!

Avea dreptate. Mongo era un tip deștept, dar plin de cinism. N-avea nici un rost să mergem acolo. Iar eu nu știam ce să fac. Am continuat să mergem.

– Ascultă, a zis Hyans, am o prietenă prin zona asta. La două străzi spre nord. Lasă-mă acolo. Ea mă înțelege.

Am luat-o spre nord.

– Fii atent, i-am spus, să nu-l împuști pe tip.

– De ce?

– Pentru că tu ești singurul care îmi publică rubrica.

M-am dus la casa tipei, l-am lăsat, am așteptat până când s-a deschis ușa, apoi m-am cărat. Poate că o bucățică bună avea să-l liniștească. Și mie îmi trebuia una...

Data viitoare când am vorbit cu Hyans mi-a zis că s-a mutat de-acasă.

– Nu mai suportam. Uite, aseară am făcut un duș, mă pregăteam să i-o trag, să i-o trag ca lumea, dar știi ce?

– Ce?

– Când am intrat la ea în cameră, am văzut că fugise de-acasă. Târfa naibii!

– Ascultă, Hyans, știu care-i povestea. N-o pot vorbi de rău pe Cherry pentru că următorul lucru care se va întâmpla va fi că o să vă împăcați și atunci o să-ți amintești de toate mizeriile pe care le-am spus despre ea.

– N-o să mă mai întorc niciodată.

– Ha, ha.

– M-am hotărât să nu-l împușc pe nenorocit.

– Bun.

– O să-l provoc la un meci de box. Douăsprezece runde. Arbitru, ring, mănuși, tot tacâmul.

– Bine, am zis.

Doi tauri luptându-se pentru o vacă. Și una slăbănoagă, pe deasupra. Dar în America învingătorul primea deseori vaca. Instinct matern? Portofel mai gros? Sula mai lungă? Dumnezeu știe ce...

În vreme ce o lua razna, Hyans a angajat un tip cu pipă și papion ca să se ocupe de ziar. Dar era clar că *Open Pussy* era pe ducă. Dar nimănui nu-i păsa, în afară de oamenii care primeau douăzeci și cinci și treizeci de dolari pe săptămână și de voluntari. Lor le plăcea ziarul. Nu era atât de bun, dar nici atât de rău. Știți, acolo era rubrica mea: „Însemnările unui bătrân pervers."

Iar pipă-şi-papion a scos ziarul la liman. Arăta la fel. Şi între timp, auzeam întruna:

– Joe şi Cherry sunt din nou împreună. Joe şi Cherry s-au certat iar. Joe şi Cherry sunt din nou împreună. Joe şi Cherry...

Apoi, într-o seară albastră şi friguroasă de miercuri am ieşit şi m-am dus la un stand de ziare ca să cumpăr *Open Pussy.* Scrisesem unul din cele mai bune articole ale mele şi voiam să văd dacă avuseseră destul curaj să-l publice. La stand aveau ediţia din *Open Pussy* din săptămâna anterioară. Am mirosit primejdia în aer: jocul se terminase. Am cumpărat două bacsuri înalte, cu câte şase cutii de Schlitz şi m-am întors acasă să jelesc. Fiind tot timpul pregătit pentru sfârşit, n-am fost pregătit când s-a întâmplat. M-am apropiat de perete, am smuls afişul şi l-am aruncat la gunoi: „*OPEN PUSSY*. REVISTĂ SĂPTĂMÂNALĂ DESPRE RENAŞTEREA DIN LOS ANGELES."

Statul n-avea de ce să-şi mai facă griji. Eram din nou un cetăţean model.

Tiraj de douăzeci de mii. Dacă am fi putut scoate şaizeci – fără probleme familiale, fără să fim hărţuiţi de poliţie – am fi reuşit. Dar nu reuşiserăm.

Am sunat la redacţie a doua zi. Fata care mi-a răspuns plângea.

– Am încercat să dăm de tine aseară, Bukowski, dar nimeni nu ştia unde locuieşti. E groaznic. S-a terminat. Gata. Telefonul sună întruna. Doar eu sunt aici. O să ţinem o şedinţă de redacţie săptămâna viitoare, marţi seară, ca să vedem dacă mai putem scoate ziarul. Dar Hyans a luat totul – toate materialele, lista de adrese şi imprimanta, care nici nu era a lui. E gol pe-aici. N-a mai rămas nimic.

„Ah, ai un glas dulce, iubito, un glăscior atât de trist şi de dulce, mi-ar plăcea să ţi-o trag", mi-am zis.

– Ne gândim să pornim un ziar hippie. Chestiile subversive sunt moarte. Te rog, vino acasă la Lonny joi seară.

– O să încerc, am zis, ştiind că n-o să mă duc. Aşadar, asta era – aproape doi ani. Se terminase. Poliţaii câştigaseră, oraşul câştigase, statul câştigase. Decenţa era iar pe străzi. Poate că poliţaii o să înceteze să-mi dea amenzi

[1] Precursoarea serviciului sanitar modern

de câte ori îmi văd mașina. Iar Cleaver n-o să ne mai trimită bilețele din ascunzătoarea lui. Și puteai să cumperi *LA Times* de peste tot. Iisuse Hristoase, Fecioară Marie, Viața era Tristă.

Dar i-am dat fetei adresa și numărul meu de telefon, gândindu-mă că am fi putut-o face pe loc. (Harriet, n-ai mai ajuns niciodată.)

Dar Barney Palmer, scriitorul politic, a ajuns. L-am poftit înăuntru și am deschis berile.

– Hyans, mi-a povestit el, și-a pus arma în gură și a apăsat pe trăgaci.

– Și ce s-a întâmplat?

– S-a blocat. Așa că a vândut arma.

– Ar fi putut să mai încerce o dată.

– Îți trebuie mult curaj ca să încerci și numai o dată.

– Ai dreptate. Iartă-mă. Cumplită experiență.

– Vrei să auzi ce s-a întâmplat?

– Da, sigur. E vorba și de moartea mea.

– Ei bine, era marți seara, încercam să terminăm ziarul. Primiserăm articolul tău și slavă Domnului că era lung fiindcă nu aveam destule materiale. Se părea că n-aveam să terminăm paginile. A apărut Hyans, cu ochii sticloși, beat. El și Cherry se despărțiseră din nou.

– Îh.

– Da. Oricum, nu puteam face paginile. Iar Hyans ne tot stătea în drum. Până la urmă s-a dus sus, s-a trântit pe canapea și a adormit. În clipa în care a plecat, ziarul a început să se închege. L-am terminat și ne-au mai rămas patruzeci și cinci de minute ca să ajungem la tipografie. M-am oferit să conduc eu până acolo. Pe urmă știi ce s-a întâmplat?

– Hyans s-a trezit.

– De unde-ai știut?

– Am știut, pur și simplu.

– Ei bine, a insistat să ducă el ziarul la tipografie. L-a aruncat în mașină, dar n-a mai ajuns niciodată la tipografie. A doua zi am venit la redacție și am găsit biletul pe care îl lăsase, iar locul era gol – imprimanta, lista de adrese, tot...

– Am auzit. Ei bine, hai să privim altfel: el a început toată povestea, așa că el avea dreptul s-o termine.

– Dar imprimanta nu era a lui. Ar putea să aibă necazuri din cauza asta.

– Hyans e obişnuit să intre în bucluc. Se hrăneşte din asta. Îi dă senzaţii tari. Ar trebui să-l auzi cum zbiară.

– Dar e vorba de toţii oamenii ăia mărunţi, Buk, tipii cu douăzeci şi cinci de parai pe săptămână care au renunţat la tot ca să pună umărul. Tipii care au carton în pantofi. Tipii care dorm pe jos.

– Tipii mărunţi o iau întotdeauna în barbă, Palmer. Chestia asta se ştie de când e lumea.

– Parc-ai fi Mongo.

– Mongo are de obicei dreptate, chiar dacă e un ticălos.

Am mai vorbit puţin, dup-aia am lăsat-o baltă.

Un negrotei mătăhălos cu care lucram s-a apropiat de mine în seara aia.

– Hei, frate, am auzit că ziarul tău a dat faliment.

– Aşa e, frate, dar unde ai auzit?

– Scrie în *LA Times,* pe prima pagină din secţiunea a doua. Cred că jubilează.

– Probabil.

– Ne plăcea ziarul vostru, omule. Şi rubrica ta. O chestie tare.

– Mulţam, frate.

La ora prânzului (10.24 pm) am ieşit şi am cumpărat *LA Times.* Am traversat strada spre barul de vizavi, mi-am cumpărat o halbă de bere de un dolar, mi-am aprins un trabuc şi m-am dus la o masă la lumină:

OPEN PUSSY ÎNSÂNGERAT

Open Pussy, al doilea mare ziar subteran din Los Angeles, şi-a încetat apariţia, au spus redactorii-şefi joi. Ziarul mai avea 10 săptămâni până la aniversarea celui de-al doilea an de apariţie.

„Datorii mari, probleme de distribuţie şi o amendă de 1 000 de dolari pentru o acuzaţie de obscenitate în octombrie – toate acestea au condus la dispariţia săptămânalului", a declarat directorul executiv, Mike Engel. El a estimat tirajul final al ziarului la aproximativ 20 000 de exemplare.

Dar Engel, împreună cu alţi membri din echipa redacţională au spus că *Open Pussy* ar fi putut continua să apară şi că închiderea lui a fost decizia lui Joe Hyans, directorul în vârstă de 35 de ani al publicaţiei.

Când redactorii au sosit la sediul ziarului de pe Melrose Avenue, numărul 4 369, miercuri dimineața, au găsit un bilet de la Hyans, în care scria, printre altele:

„Ziarul și-a îndeplinit deja scopul artistic. Din punct de vedere politic însă, oricum n-a fost niciodată prea eficient. Ceea ce se petrece în ultima vreme în paginile lui nu constituie deloc o îmbunătățire față de ceea ce publicam cu un an în urmă.

În calitate de artist, trebuie să încetez o activitate care nu se dezvoltă... chiar dacă lucrez eu însumi și chiar dacă înseamnă pâinea zilnică (bani)."

Am terminat halba de bere și m-am dus din nou la slujba mea la stat...

Câteva zile mai târziu, am găsit un bilet în cutia poștală:

10.45 am, luni

Hank,

Am găsit azi-dimineață un bilet în cutia poștală de la Cherry Hyans. (Am fost plecat sâmbătă toată ziua și noaptea.) Spune că are copiii cu ea și că e bolnavă și are mari probleme pe... Douglas Street. Nicicum nu pot găsi Douglas pe rahatul ăsta de hartă, dar voiam să știi și tu despre biletul ăsta.

Barney

Câteva zile mai târziu, a sunat telefonul. Nu era vreo femeie în călduri. Era Barney.

– Hei, Joe Hyans e în oraș.

– La fel ca tine și ca mine, am zis eu.

– Joe s-a împăcat cu Cherry.

– Chiar?

– Vor să se mute la San Francisco.

– Așa ar trebui.

– Chestia cu ziarul hippie a căzut.

– Mda. Scuze că n-am participat. Am fost beat.

– E în regulă. Da fii atent, acum trebuie să scriu ceva, dar cum termin vreau să iau legătura cu tine.

– De ce?

– Pentru că am un sponsor care-mi dă cincizeci de mii de parai.

– Cincizeci de mii?

– Da. Bani adevărați. Vrea să-l facă. Vrea să înceapă alt ziar.

– Ținem legătura, Barney. Întotdeauna mi-a plăcut de tine. Îți aduci aminte când am început să bem acasă la mine la 4 dimineața, am vorbit toată noaptea și n-am terminat până a doua zi la 11?

– Da. A fost o noapte cruntă. Pentru un tip bătrân, bagi pe oricine sub masă.

– Da.

– Deci, când termin cu treaba asta, te anunț.

– Da. Păstrăm legătura, Barney.

– Sigur. Între timp, ține-te tare.

– Așa o să fac.

M-am dus la budă și-am tras o căcare cu un damf minunat de bere. Pe urmă m-am băgat în pat, mi-am luat-o la labă și am adormit.

VIAŢĂ ŞI MOARTE ÎN SALONUL DE SPITAL

Ambulanța era plină, dar mi-au găsit un loc peste ăilalți și i-am dat drumul. Borâsem sânge cât cuprinde și mi-era frică să nu vomit pe ăia de sub mine. Înaintam cu sirena pornită. Suna înfundat, ca și cum n-ar fi fost de la ambulanța noastră. Ne îndreptam cu toții spre spitalul de cartier. Săracii. Cazurile sociale. Fiecare aveam altceva, și mulți n-aveau să se mai întoarcă. Singurul lucru comun era sărăcia și nu prea mult noroc. Stăteam claie peste grămadă. Nu-mi imaginasem niciodată că într-o ambulanță puteau încăpea atâția oameni.

– Doamne Dumnezeule, vai, Doamne, auzeam vocea unei negrese care stătea mai jos, n-am crezut niciodată că mi se întâmpla asta MIE! Doamne, n-am crezut că așa ceva...

Eu nu mă simțeam așa. Mă hârjoneam cu moartea de o bucată de vreme. Nu pot spune că eram cei mai buni prieteni, dar eram cunoștințe bune. Se apropiase puțin mai mult și mai repede de mine în noaptea aia. Fuseseră semne de avertizare: dureri ca niște cuțite în stomac, dar le ignorasem. Credeam că sunt un tip rezistent și că pentru mine durerea era ca ghinionul: o puteam ignora. Îmi turnam doar whisky când durerile erau foarte mari și îmi vedeam de treabă. Treaba mea era să mă îmbăt. Whisky-ul a fost de vină; trebuia să fi rămas la vin.

Sângele care vine dinăuntru nu are culoarea aia stacojie pe care o are când, să zicem, te-ai tăiat la deget. Sângele pe care îl scuipi e închis la culoare, violet, aproape negru, și pute, pute mai rău decât rahatul. Toată viața aia care se scurgea putea mai rău decât diareea.

Am simțit încă un spasm de vomă. Era aceeași senzație pe care o ai când vomiți mâncare, iar când iese sângele, te simți mai bine. Dar era doar o iluzie... fiecare șuvoi pe care îl vărsam mă ducea mai aproape de Moarte.

– Vai, Doamne, n-am crezut niciodată...

Sângele mi-a urcat în sus pe gât și l-am ținut în gură. Nu știam ce să fac. De acolo, de pe rândul de sus, mi-aș fi stropit tovarășii din cap până-n picioare. Țineam sângele în gură, încercând să găsesc o soluție. Ambulanța a luat o curbă și sângele a început să-mi picure pe la colțurile gurii. Ei bine, omul trebuie să păstreze o anumită decență chiar și când este pe moarte. Mi-am adunat forțele, am închis ochii și am înghițit sângele la loc. Mi-era greață. Dar cel puțin rezolvasem problema. Speram doar că aveam să ajungem repede undeva unde să pot să-i dau drumul la următorul.

Sincer, nu mă gândeam deloc la moarte; singurele gânduri pe care le aveam nu erau (era) decât unul: e foarte neplăcut, nu mai pot controla ce se întâmplă. Îți reduceau drastic posibilitățile și te călcau în picioare.

Până la urmă ambulanța a ajuns unde trebuia să ajungă, și m-am trezit pe o masă, iar ei îmi puneau întrebări: ce religie aveam? unde m-am născut? datoram statului vreun dolar din vreo excursie anterioară la ei? când m-am născut? părinții trăiau? căsătorit? înțelegeți, tot felul de chestii din astea. Vorbesc cu omul ca și când ar fi întreg; nici măcar nu se prefac că ai fi pe moarte. Și nu se grăbesc deloc. Chestia asta are, într-adevăr, un efect calmant, dar de fapt motivul lor nu e ăsta: pur și simplu sunt plictisiți și nu le pasă dacă mori, zbori sau tragi vânturi. Nu, de fapt, ar prefera să nu dai vânturi.

Pe urmă m-am trezit în lift și ușa s-a deschis spre ceva ce părea o celulă întunecoasă. Am fost împins înăuntru. M-au pus pe un pat și au plecat. Din senin a apărut un îngrijitor și mi-a dat o pastilă mică și albă.

– Ia asta, mi-a zis. Am înghițit pastila, mi-a întins un pahar cu apă, după care a dispărut. Fusese cel mai frumos lucru care mi se întâmplase în ultima vreme. M-am lăsat pe spate și am început să privesc în jur. Erau 8 sau zece paturi, toate ocupate de bărbați americani. Fiecare aveam câte o găletușă cu apă și un pahar pe noptieră. Cearșafurile păreau curate. Era foarte întuneric și frig, aveai senzația că ești într-un bloc format din celule. În tavan atârna un singur bec mic aprins, fără abajur. Lângă mine era un bărbat enorm, bătrân, în jur de 45 de ani, dar enorm; deși enormitatea lui era mai mult

grăsime, era mai degrabă foarte gras, inspira multă forță. Era legat de pat. Se uita fix în sus și vorbea cu tavanul.

– ...și era un băiat așa de drăguț, un băiat așa de drăguț și de sincer, avea nevoie de slujba aia, a zis că are nevoie de slujba aia, și eu i-am zis: „îmi place cum arăți, băiete, avem nevoie de un bucătar bun, care se pricepe la pește, un bucătar priceput și cinstit, îmi dau seama când omul e sincer, îmi dau seama de firea lui, o să lucrezi cu mine și cu nevastă-mea, băiete, o să capeți o slujbă aici pe viață, băiete..." și el a zis „S-a făcut, domnule", chiar așa a zis, și a părut fericit că obține slujba aia și zic: „Martha, avem un băiat bun, un băiat dintr-o bucată, el n-o să-și bage nasu` în banii noștri, cum au făcut toți ticăloșii ceilalți". Ei bine, m-am dus și am cumpărat pui, marfă adevărată. Martha știe să facă multe chestii din pui, parc-ar avea mâna vrăjită când face pui. Colonelul Sanders nu se poate nici pe departe măsură cu ea. Am ieșit și am cumpărat 20 de pui pentru weekendul ăla. Urma să avem un weekend pe cinste, pui special. 20 de pui am ieșit și am luat. Aveam să-l scoatem din joc pe Colonelul Sanders. Într-un weekend bun, poți să scoți 200 de parai profit net. Băiatul ăla ne-a ajutat până și să jumulim și să tranșăm puii ăia, și-a luat din timpul lui. Eu și Martha n-avem copii. Începuse să îmi placă băiatu`. Ei bine, Martha a pregătit puii în spate, s-a ocupat de toți puii ăia... aveam 19 feluri diferite de pui, ne ieșeau pui pe nas. Tot ce trebuia băiatu` să pregătească celelalte feluri, cârnați și fripură și chestii din astea. Puiul a fost gata. Doamne, am avut un weekend pe cinste. Vineri noaptea, sâmbătă și duminică. Băiatul muncea din greu și era și plăcut. Se purta drăguț. Făcea glume drăguțe. Îmi zicea, „colonelul Sanders" și eu îi ziceam „fiule". Colonelul Sanders și Fiul, asta eram. Când am închis, sâmbătă noaptea, eram cu toții obosiți, dar fericiți. Fiecare bucățică de pui se mâncase. Locul era ticsit, oamenii așteptau pe scaune, n-ai mai văzut așa ceva. Am încuiat ușa, am scos o juma` de whisky fin, și am stat acolo, obosiți și fericiți, și am băut câteva pahare. Băiatul a spălat toate vasele și a măturat podeaua. A zis: „Bun, colonele Sanders, la cât trebuie să mă prezint la raport mâine?" Mi-a zâmbit. I-am zis că la 6.30, și-a luat șapca și a plecat. „E bun băiatu`, Martha", am zis și m-am dus la casă ca să număr banii. Casa era GOALĂ! Da, am zis „Casa e GOALĂ!" Și cutia de trabucuri cu profitul de pe alte 2 zile, o găsise și pe aia. Un băiat atât de sincer, dintr-o bucată... Nu pricep... I-am zis că îi dau o slujbă pe viață, asta

i-am zis. 20 de pui... Martha se pricepe bine la pui... Şi băiatul ăla, găinaţu` ăla împuţit, a fugit cu toţi banii, băiatu` ăla...

Pe urmă tipul a zbierat. Am auzit o mulţime de oameni zbierând, dar n-am mai auzit niciodată pe cineva să zbiere în halul ăla. S-a ridicat în curelele alea cu care era legat şi a scos un zbierăt. Ziceai că toate curelele alea o să se rupă. Patul s-a cutremurat, pereţii au mugit. Omul era în agonie. N-a fost un zbierăt scurt. A fost unul lung, parcă nu se mai oprea. Până la urmă a tăcut. Noi, cei 8 sau zece bărbaţi americani, bolnavi, ne-am întins în paturile noastre şi am savurat liniştea.

Pe urmă a început iar să vorbească.

– Era un băiat aşa de drăguţ, îmi plăcea de el. I-am zis că îi dau o slujbă pe viaţă. Făcea glume drăguţe, era plăcut să-l ai prin preajmă. Am ieşit şi am cumpărat 20 de pui. 20 de pui. Într-un weekend bun, poţi să faci 200 profit. Aveam 20 de pui. Băiatu` îmi zicea colonelul Sanders...

M-am aplecat lângă pat şi am vărsat o gură plină de sânge...

A doua zi a venit o soră, m-a ridicat şi m-a ajutat să mă aşez pe o targă. Încă vomitam sânge şi eram foarte slăbit. M-a împins spre lift.

Tehnicianul s-a dus în spatele aparatului. Mi-au vârât o sondă în burtă şi mi-au zis să stau acolo în picioare. Mă simţeam foarte slăbit.

– Sunt prea slăbit să stau în picioare, am zis.

– Stai acolo, a spus tehnicianul.

– Nu cred că pot, am răspuns.

– Stai nemişcat.

Am simţit încet cum încep să cad pe spate.

– Cad, am zis.

– Să nu cazi, a spus el.

– Stai nemişcat, mi-a zis sora.

Am căzut pe spate. Mă simţeam de parcă aş fi fost făcut din cauciuc. N-am simţit nimic când am atins podeaua. Mă simţeam foarte uşor. Pesemne că şi eram.

– Ah, fir-ar să fie! a exclamat tehnicianul.

Sora m-a ajutat să mă ridic şi m-a pus în picioare lângă aparat, cu sonda aia vârâtă în stomac.

– Nu pot să stau în picioare, am zis, cred că sunt pe moarte. Nu pot să stau în picioare. Îmi pare rău, dar nu pot să stau în picioare.

– Nu te mişca, a zis tehnicianul, doar stai acolo.

– Nu te mişca, a spus sora.

Am simţit iar cum mă prăbuşesc. Am căzut pe spate.

– Îmi pare rău, am zis.

– Fir-ai să fii! a ţipat tehnicianul, m-ai făcut să stric două filme! Filmele astea nenorocite costă bani!

– Îmi pare rău, am zis.

– Ia-l de-aici, a zis tehnicianul.

Sora m-a ajutat să mă ridic şi m-a aşezat din nou pe targă. Sora care bombănea m-a dus înapoi la lift, bombănind.

M-au scos din celula aia şi m-au pus într-o cameră mare, o cameră foarte mare. Acolo erau în jur de 40 de oameni pe moarte. Sârmele de la butoane fuseseră tăiate şi uşi mari de lemn, uşi groase de lemn căptuşite cu tăbliţe de metal pe ambele părţi ne separau de asistente şi de doctori. Îmi trăseseră perdelele în jurul patului şi mi s-a cerut să folosesc plosca, dar nu-mi plăcea plosca, mai ales să vomit sânge şi cu atât mai puţin să mă cac în ea. Dacă un om ar inventa vreodată o ploscă folositoare şi confortabilă, ar fi în vecii vecilor urât de doctori şi de asistente.

Voiam să mă cac, dar nu reuşeam. Desigur, tot ce primeam era lapte, iar stomacul îmi era zdrenţe, aşa că nu putea trimite prea multe spre gaura curului. O soră îmi oferise nişte carne de vită prăjită cu morcovi aproape cruzi şi un fel de piure de cartofi. Am refuzat. Ştiam că nu voiau decât încă un pat liber. Oricum, încă îmi doream să mă uşurez. Ciudat. Era a doua sau a treia mea noapte acolo. Eram foarte slăbit. Am reuşit să dau la o parte perdeaua şi să cobor din pat. M-am dus la budă şi m-am aşezat acolo. M-am scremut, am stat acolo şi m-am scremut. Pe urmă m-am ridicat. Nimic. Doar o mică baltă de sânge. Pe urmă în capul meu s-a pornit un montagne-russe, m-am sprijinit cu o mână de perete şi am mai vărsat o gură plină de sânge. Am tras apa şi am ieşit. Pe la jumătatea drumului spre pat, mi-a venit încă o dată să vărs. Am căzut. Apoi, pe podea am mai vărsat o gură de sânge. Nu ştiusem că există atâta sânge în corpul nostru. Am mai scuipat o gură de sânge.

– Idiotule, mi-a strigat un bătrân din patul lui, taci din gură ca să putem şi noi dormi.

– Scuze, amice, am zis, şi am leşinat...

Sora era furioasă.

– Ticălos ce eşti, a zis ea, ţi-am spus să nu dai marginea la o parte. Plimbările tale nenorocite sigur o să-mi facă noaptea un coşmar!

– Gaura ta pute, i-am zis, locul tău e într-un bordel din Tijuana.

Mi-a ridicat capul de păr şi mi-a tras o palmă zdravănă peste obrazul stâng şi apoi una cu dosul palmei peste cel drept.

– Să mai zici o dată! a zbierat ea. O dată să mai zici!

– Florence Nightingale[1], i-am şoptit, te iubesc.

Mi-a pus capul pe pernă şi a ieşit din salon. Era o doamnă cu un suflet adevărat, plină de pasiune; îmi plăcea lucrul ăsta. M-am rostogolit în propriul sânge, simţind cum mă ud. Asta avea să o înveţe minte.

Florence Nightingale s-a întors cu o altă femelă sadică şi împreună m-au pus în scaun şi au împins scaunul de-a curmezişul salonului, spre patul meu.

– Prea multă gălăgie, fir-ar al dracului! a zis bătrânul. Avea dreptate.

M-au băgat înapoi în pat şi Florence a aşezat tăblia la loc.

– Nenorocitule, mi-a zis, stai acolo sau data următoare o să te omor cu mâna mea.

– Suge-mi-o, i-am spus, suge-mi-o înainte să pleci.

S-a aplecat peste marginea de fier şi m-a privit în ochi. Am o faţă foarte tragică. Pe unele femei le atrage. Ochii ei erau mari şi plini de pasiune şi priveau într-ai mei. Am dat la o parte cearşaful şi am luat-o în mână. M-a scuipat în faţă şi s-a cărat...

Pe urmă a venit sora-şefă.

– Domnule Bukowski, a zis ea, nu mai putem să vă dăm sânge. Nu aveţi donatori.

A zâmbit. Îmi aducea la cunoştinţă că urmau să mă lase să mor.

– Bine, am zis.

– Vreţi să vorbiţi cu preotul?

– De ce?

– Pe fişa de internare scrie că sunteţi catolic.

---

[1] Precursoarea serviciului sanitar modern

– Am scris doar aşa.

– De ce?

– Ştiu cum e. Dacă scrii „nici o religie", întotdeauna ţi se pun o mulţime de întrebări.

– Vă avem înregistrat drept catolic, domnule Bukowski.

– Ascultă, mi-e greu să vorbesc. Sunt pe moarte. Bine, bine, sunt catolic, cum vreţi voi.

– Nu vă mai putem da sânge, domnule Bukowski.

– Ascultă, tatăl meu lucrează pentru districtul ăsta. Cred că ei au un program de donaţii. LA County Museum. Un anume domn Henry Bukowski. Mă urăşte.

– O să verificăm.

Mi-au verificat hârtiile în timp ce eram sus, la etaj. N-a mai venit nici un doctor până în a patra zi, şi atunci deja aflaseră că tatăl meu, care mă ura, era un tip în regulă, care avea o slujbă şi care avea un fiu beţiv şi pe moarte, fără slujbă, şi tipul cel bun donase sânge în cadrul progamului de donare, şi aşa că au făcut rost de o sticlă şi au turnat-o în mine. 13 pinte de sânge şi 13 pinte de glucoză nonstop. Asistenta nici nu mai avea unde să înfigă acul...

Odată m-am trezit şi l-am văzut pe preot stând deasupra mea.

– Părinte, am zis, te rog, pleacă. Pot să mor şi fără asta.

– Vrei să plec, fiule?

– Da, părinte.

– Ţi-ai pierdut credinţa?

– Da, mi-am pierdut credinţa.

– Dacă ai fost odată catolic, rămâi catolic toată viaţa, fiule.

– Astea-s rahaturi, părinte.

Un bătrân din patul de alături a murmurat:

– Părinte, părinte, vreau eu să vorbesc cu tine. Vorbeşte cu mine, părinte.

Preotul s-a dus la el. Aşteptam să mor. La naiba, ştiţi foarte bine că n-am murit, altfel nu v-aş mai povesti toate astea acum...

M-au mutat într-un salon împreună cu un tip negru şi cu unul alb. Tipul alb primea în fiecare zi trandafiri proaspeţi. Cultiva trandafiri pe care îi

vindea florăreselor. În momentul ăla, nu mai cultiva nici un trandafir. Negrul avea hemoragie, ca şi mine. Albul suferea de inimă, avea ceva foarte grav. Stăteam în pat, şi tipul cel alb vorbea despre cum să cultivi şi să creşti trandafiri şi ce bine i-ar prinde o ţigară, Doamne Dumnezeule, ce poftă avea de o ţigară! Eu nu mai vomitam sânge. Acum doar mă căcam sânge. Simţeam că mă scap. Tocmai golisem o pintă de sânge şi scoseseră acul.

– O să-ţi aduc nişte ţigări, Harry.

– O, Doamne, mulţam, Hank.

M-am dat jos din pat.

– Dă-mi nişte bani.

Harry mi întinse nişte mărunţiş.

– Dacă trage un fum, moare, a zis Charley. Charley era tipul cel negru.

– Rahat, Charley, două fumuri nu fac nimănui nici un rău.

Am ieşit din salon şi am traversat coridorul. În sala de aşteptare se afla un automat de ţigări. Am luat un pachet şi m-am întors. Pe urmă, eu, Charley şi Harry am stat în pat, fumând. Asta a fost dimineaţa. La prânz, a venit doctorul şi a pus un aparat pe Harry. Maşinăria a început să scuipe, să tragă vânturi şi să huruie.

– Ai fumat, nu-i aşa? l-a întrebat doctorul pe Harry.

– Nu, doctore, pe cuvânt că n-am fumat.

– Care dintre voi i-a cumpărat ţigări?

Charley s-a uitat în tavan. Eu m-am uitat în tavan.

– Una dacă mai fumezi şi eşti mort, a zis doctorul.

Pe urmă şi-a luat aparatul şi a ieşit. Cum a ieşit pe uşă, am şi scos pachetul de sub pernă.

– Mai dă-mi una, a zis Harry.

– Ai auzit ce-a zis doctorul, a zis Charley.

– Mda, am spus, scoţând un cerc de fum albastru de toată frumuseţea, ai auzit ce a zis doctorul: „Una dacă mai fumezi şi eşti mort".

– Mai bine mor fericit decât să trăiesc în suferinţă, a zis Harry.

– Nu vreau să fiu tras la răspundere pentru moartea ta, Harry, am spus, o să-i dau ţigările astea lui Charley şi să-ţi dea el una dacă vrea.

I-am întins ţigările lui Charley, care stătea în patul din mijloc.

– Bine, Charley, a zis Harry, hai să tragem una.

– Nu pot, Harry, nu pot să te omor cu mâna mea.

Charley îmi întinse înapoi țigările.

– Haide, Hank, lasă-mă să trag un fum.

– Nu, Harry.

– Te rog, te implor, omule, doar un fum, un fum!

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

I-am aruncat tot pachetul. Cu mâini tremurătoare a scos o țigară.

– Nu am chibrituri. Cine are nişte chibrituri?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat.

I-am aruncat chibriturile...

Au venit şi m-au legat de încă o sticlă. După vreo zece minute, a sosit tatăl meu. Vicky era cu el, atât de beată că de-abia putea să stea în picioare.

– Iubitule! a strigat ea, iubitul meu băiat!

Se clătina lângă marginea patului.

M-am uitat la bătrân.

– Ticălos ce eşti, i-am zis, nu trebuia să o aduci aici beată.

– Iubitul meu, nu vrei să mă vezi, hî? Hî, iubăreţule?

– Te-am prevenit să nu te încurci cu o femeie ca asta.

– E lefteră. Nenorocitule, i-ai cumpărat whisky, ai îmbătat-o şi ai adus-o aici.

– Ţi-am spus că nu e bună de nimic, Henry. Ţi-am spus că e o femeie stricată.

– Nu mă mai iubeşti, iubăreţule?

– Scoate-o de-aici... ACUM! i-am spus bătrânului.

– Nu, nu, vreau să vezi cu ochii tăi ce fel de femeie ai.

– Ştiu ce fel de femeie am. Acum scoate-o de-aici sau, dacă nu, jur pe numele lui Dumnezeu că o să-mi smulg acul ăsta din mână şi-o să-ţi fac fundul ăla ciur!

Bătrânul a scos-o. M-am prăbuşit înapoi pe pernă.

– E o bucată bună, a zis Harry.

– Ştiu, am spus, ştiu. ...

Nu m-am mai căcat sânge şi mi s-a dat o listă cu ce să mănânc şi mi s-a zis că prima gură de băutură o să mă omoare. Mi-au mai zis că o să mor dacă nu mă operez. M-am certat groaznic cu o doctoriță japoneză în legătură cu operația şi cu moartea mea. I-am zis: „Fără operație“ şi ea a plecat,

fâțâindu-şi curul nervoasă. Harry era încă în viață când am plecat, dosindu-şi cu grijă țigările.

M-am plimbat în lumina soarelui ca să văd cum mă simt. Mă simțeam bine. Maşinile treceau pe lângă mine. Trotuarul era neschimbat. Mă gândeam dacă să iau autobuzul sau să încerc să sun pe cineva să vină să mă ia. M-am dus într-un loc de unde să dau telefon. Mai întâi m-am aşezat şi mi-am aprins o țigară.

A apărut barmanul şi am comandat o bere.

– Ce mai e nou? m-a întrebat.

– Nu prea multe, am răspuns.

S-a cărat. Mi-am turnat berea în pahar, m-am uitat la pahar o vreme, apoi am băut jumătate. Cineva pusese o fisă în tonomat şi aveam şi muzică. Viața părea puțin mai frumoasă. Mi-am terminat paharul, mi-am turnat altul şi m-am întrebat dacă micul meu cocoşel avea să se mai scoale vreodată. M-am uitat în jur: nici o femeie. Am făcut următorul lucru bun: am luat paharul şi l-am dat pe gât.

ZIUA ÎN CARE AM VORBIT DESPRE JAMES THURBER

Norocul mă părăsise sau rămăsesem fără talent. Cred că Huxley, sau unul dintre personajele lui a spus-o, în *Punct Contrapunct:* „Oricine poate fi genial la douăzeci şi cinci: la cincizeci e nevoie de puţină trudă". Ei bine, aveam patruzeci şi nouă, ceea ce nu înseamnă chiar cincizeci – fără câteva luni. Iar descrierile mele nu mai impresionau pe nimeni. Îmi apăruse de curând un mic volum de poeme: *Cerul E Cea Mai Mare Găurice Din Câte Există,* pentru care am primit acum patru luni o sută de dolari, iar acum cartea e articol de colecţie, expusă la douăzeci de dolari la negustorii de cărţi rare. Nu am nici măcar un exemplar din ea. Un prieten mi-a furat-o când eram beat. Un prieten?

Norocul mă părăsise. Mă cunoştea Genet, Henry Miller, Picasso, şi aşa mai departe, şi nu-mi puteam găsi nici măcar o slujbă de spălător de vase. Am încercat într-un loc, dar n-a durat decât o noapte din cauza sticlei mele de vin. O cucoană mare şi grasă, una dintre patroane, a decis: „Cum de omul ăsta nu ştie cum să spele vasele!" După care mi-a arătat cum, într-un compartiment al chiuvetei – avea în el un fel de acid – puneai mai întâi vasele, pe urmă le mutai în compartimentul cu detergent şi apă. M-au concediat în aceeaşi noapte. Dar între timp, băusem două sticle de vin şi mâncasem jumătate de copan de miel, pe care le lăsaseră chiar în spatele meu.

Într-un fel, era groaznic să sfârşesc ca un ratat, dar ce mă durea mai mult era că aveam o fiică de cinci ani la San Francisco, singura persoană din lume pe care o iubeam, care avea nevoie de mine, de pantofi şi de rochii

şi de mâncare şi de dragoste şi de scrisori şi de jucării şi de câte o vizită din când în când.

Eram silit să locuiesc cu un mare poet francez care trăia acum în Venice, California, şi tipul ăsta era bi – adică se regula atât cu bărbaţi, cât şi cu femei, şi se lăsa regulat atât de bărbaţi, cât şi de femei. Arăta bine, avea umor şi inteligenţă. Purta o mică perucă şi peruca asta îi tot aluneca şi în timp ce vorbea cu tine şi-o tot aranja. Ştia şapte limbi, dar trebuia să vorbească în engleză când eram prin preajmă. Şi vorbea fiecare din astea şapte limbi de parcă ar fi fost limba lui maternă.

– A, nu-ţi face griji, Bukowski, îmi zâmbea el, o să am grijă de tine!

Îi atârna o chestie de treizeci de centimetri, şi apăruse în câteva dintre ziarele underground de când sosise la Venice, cu note şi recenzii despre forţa lui poetică (una dintre recenzii fusese scrisă de mine), dar unele dintre ziarele underground publicaseră fotografia marelui poet francez – dezbrăcat. Avea cam 1,50 înălţime şi era plin de păr pe braţe şi pe piept. Era plin de păr de la gât până la boaşe – o masă împuţită, neagră, ca a unui urs – iar acolo, în mijlocul fotografiei, chestia aia monstruoasă îi atârna groasă şi cu capul rotund: o sulă de taur pe o piticanie de om.

Franţuzoiu` era unul dintre cei mai mari poeţi ai secolului. Nu făcea decât să o frece şi să-şi scrie rahaturile lui de poeme nemuritoare şi avea doi sau trei sponsori care îi trimiteau bani. Cine nu i-ar fi trimis:(?): sulă nemuritoare, poeme nemuritoare. Îi cunoscuse pe Corso, Burroughs, Ginsberg, Kaja. Îi ştia pe toţi de pe când erau o gaşcă în acelaşi hotel, locuiau împreună, cheltuiau împreună, se regulau împreună, dar scriau separat. Îi întâlnise până şi pe Miro şi pe Hem mergând pe stradă, Miro ducând mănuşile de box ale lui Hem în timp ce se îndreptau spre câmpul de bătaie unde Hemingway spera să scoată untul din careva. Desigur, se cunoşteau cu toţii şi s-au oprit o clipă să poarte un rahat de discuţie superinteligentă.

Nemuritorul poet francez îl văzuse pe Burroughs târându-se pe podea „beat mort", acasă la B.

– Îmi aminteşte de tine, Bukowski. Nu are nici o limită. Bea până cade, până când îi sticlesc ochii. Şi în noaptea aia se târa pe covor, prea beat ca să poată să se ridice şi s-a uitat în sus la mine, zicându-mi: „Mi-au tras-o! M-au îmbătat! Am semnat contractul. Am vândut toate drepturile de

ecranizare pentru *Naked Lunch* pentru cinci sute de dolari. La dracu`, oricum e prea târziu!"

Bineînțeles, Burroughs avea noroc – contractul a expirat, iar el a primit cei cinci sute de dolari. Am fost ademenit cu băutură pentru cincizeci de parai pentru una din prozele mele de rahat, drepturi cedate pe doi ani şi încă mai am de transpirat optsprezece luni. L-au prins pe Nelson Algren în acelaşi fel – *Man With the Golden Arm;* ei au făcut milioane, Algren a primit mărunțiş. Fusese beat şi nu citise ce scria cu litere mici.

M-au avut şi cu drepturile de ecranizare la *Însemnările Unui Pervers Bătrân.* Eram beat şi mi-au adus o pizdă de optişpe ani cu o fustă până la şolduri, tocuri înalte şi ciorapi lungi. Nu mai avusesem aşa o bucățică de mai mult de doi ani. Şi am semnat cu ochii închişi. Chiar dacă aş fi putut conduce un ditamai camionul prin vaginul ei. Oricum, nici măcar n-am putut verifica.

Aşadar, iată-mă terminat şi pe ducă, cincizeci de ani împliniți, fără noroc şi fără talent, nefiind în stare să-mi găsesc nici măcar o slujbă de vânzător de ziare, portar, spălător de vase, iar la nemuritorul poet francez acasă mereu se întâmpla câte ceva – bărbați tineri şi femei tinere îi băteau mereu la uşă. Şi ce apartament curat avea! Buda lui arăta de parcă nu se căcase nimeni niciodată în ea. Iar faianța strălucea, albă, şi peste tot carpete mici, groase şi pufoase. Canapele noi, scaune noi. Un frigider care strălucea ca un dinte dement şi mărit care fusese frecat până începuse să lucească de curățenie. Totul, totul – atins de o aripă gingaşă – fără durere, fără griji, lumea de afară nu exista. Între timp, toată lumea ştia ce să spună şi ce să facă şi cum să se poarte – exista un cod anume – discret şi fără zgomot: orificii uriaşe, luate în gură şi degete înfipte în anus şi peste tot. Bărbați, femei, şi copii erau toleraţi. Băieți.

Erau acolo Big C. Big H. Şi Hash. Mary. Şi cine vreți voi.

Era un fel de Artă creată în linişte, toată lumea zâmbind cu amabilitate, aşteptând, apoi trecând la treabă. Plecând. Apoi venind înapoi.

Se găsea chiar şi whisky, bere, vin, pentru ratați ca mine – trabucuri şi stupiditatea trecutului.

Nemuritorul poet francez continua să-şi facă diversele lui chestii. Se trezea devreme şi făcea diverse exerciții de yoga, stând în fața oglinzii mari cât el şi privindu-se, frecându-şi pieptul acoperit de sudoare şi apoi

atingându-şi sula mare şi coaiele – lăsând sula şi coaiele la urmă – le ridica, le admira, apoi le lăsa să cadă la loc: PLEOSC.

Cam în momentul ăla mă duceam la baie şi vomitam. După care am ieşeam.

– Sper că n-ai dat pe jos, nu-i aşa, Bukowski?

Nu mă întreba dacă eram pe moarte. Îl interesa doar podeaua lui curată din baie.

– Nu, André, am depozitat toată voma în canalul care trebuie.

– Bun băiat!

Pe urmă, doar ca să se dea în spectacol, deşi ştia că mă simţeam ca naiba, se ducea în colţ, se punea în cap în bermudele lui de rahat, îşi încrucişa picioarele, se uita la mine de jos în sus şi zicea:

– Ştii, Bukowski, dacă ai fi vreodată treaz şi ţi-ai pune un smoching, pun pariu că – dacă te-ai duce undeva îmbrăcat aşa, toate femeile ar leşina.

– Sunt sigur.

Făcea apoi un mic salt şi ateriza în picioare:

– Ce zici de-un mic dejun?

– André, n-am avut chef de mic dejun niciodată în ultimii treizeci şi doi de ani.

Pe urmă se auzea o bătaie în uşă, uşoară, ah, atât de *delicată* ca şi cum ar fi fost naibii vreo pasăre albastră muribundă, ciocănind cu o aripă, ca să ceară puţină apă.

De obicei erau doi sau trei bărbaţi tineri, cu nişte bărbi ca nişte snopi de paie.

De obicei erau bărbaţi, deşi din când în când mai apărea şi câte o fătucă, destul de drăguţă, şi niciodată nu-mi plăcea să plec când era vorba de o fată. Dar el avea chestia aia de doisprezece inci, atârnată, plus nemurirea. Aşa că de fiecare dată îmi ştiam locul.

– Uite, André, mă cam doare capul... cred că mă voi plimba un pic pe faleză.

– Vai, Charles, chiar nu e nevoie!

Şi nici n-ajungeam bine la uşă, că dacă priveam înapoi, ea îi şi desfăcuse prohabul, sau, dacă bermudele nu fuseseră deja azvârlite, atunci sigur erau înfăşurate în jurul gleznelor lui franţuzeşti, şi ea înhăţase deja cei 30 de cm de atârnătură să vadă dacă poate să o învioreze. Iar André îi ridica

deja rochia deasupra şalelor, şi degetul lui trepida, plin de poftă, căutând secretul găuricii dincolo de chiloţeii ei roz, strâmţi, proaspăt spălaţi. Cât despre deget, întotdeauna găsea ceva: aparent melodramatica gaură sau găoază sau, maestru cum era, putea să se strecoare în jurul şi prin rozul acela strâmt, curat, în sus, pregătind pizdulicea aia care avusese doar optsprezece ore la dispoziţie ca să se odihnească.

Aşa că de fiecare dată mă duceam să mă plimb pe faleză. Cum era atât de devreme, nu eram obligat să mă uit la deversarea aia gigantică de corpuri umane, înghesuite unele în altele, făcând bancuri, epave de carne, broaşte râioase. Nu eram obligat să-i văd cum se plimbă sau hoinăresc cu fizicul lor groaznic, cu viaţa lor de doi bani – fără ochi, fără glas, nimic, şi nici măcar nu-şi dădeau seama – doar mizeria aia defecată, o zăngăneală pe cruce.

Dar dimineţile devreme nu erau rele, mai ales în timpul săptămânii. Totul era al meu, şi al pescăruşilor ăia foarte urâţi – care deveneau şi mai urâţi când sacoşele şi resturile de mâncare începeau să dispară cam joi sau vineri – căci ăsta era sfârşitul Vieţii pentru ei. Habar n-aveau că sâmbăta sau duminica mulţimea avea să se întoarcă împreună cu hotdogii şi cu tot felul de sendvişuri. Ei bine, mi-am zis, oare pescăruşii sunt mai răi decât mine? Poate.

Într-o zi André a fost invitat să citească undeva – Chicago, N.Y., Frisco, – într-o zi, aşa că s-a cărat şi am rămas singur în apartament. Aveam ocazia să folosesc maşina de scris. N-a ieşit o chestie prea grozavă din maşina aia de scris. André putea să facă maşina să meargă aproape perfect. Ciudat că el era aşa un mare scriitor, iar eu nu eram. Nu părea să fie o diferenţă atât de mare între noi. Dar era – el ştia cum să aşeze un cuvânt lângă altul. Dar când m-am aşezat la maşina de scris, foaia albă de hârtie doar stătea acolo şi se uita la mine. Toţi îşi duceau propria cruce, dar în chestia asta eu conduceam cu trei lungimi.

Aşa că am băut din ce în ce mai mult vin şi mi-am aşteptat moartea. André era plecat de vreo două zile, când într-o dimineaţă, pe la 10.30, s-a auzit o bătaie în uşă. Am zis: „O clipă", m-am dus la baie, am vomitat, mi-am clătit gura. Apă de gură Lavoris. Mi-am tras nişte pantaloni scurţi pe mine, apoi am îmbrăcat unul din halatele de mătase ale lui André. Am deschis uşa.

Erau un băiat şi o fată. Fata avea o fustă foarte scurtă şi tocuri înalte şi ciorapii ei de nailon îi ajungeau aproape până la fund. Tipul era doar un tip, tânăr, genul efeminat – tricou alb, subţire, cu gură căscată, cu mâinile uşor ridicate ca şi cum era gata să-şi ia zborul.

– André? a întrebat fata.

– Nu. Sunt Hank. Charles. Bukowski.

– Nu-i aşa că glumeşti, André? a zis fata.

– Îhî. Sunt cam glumeţ, am răspuns.

Afară începuse să picure, şi ei stăteau acolo, în prag.

– Păi, haideţi înăuntru, măcar nu mai staţi în ploaie.

– Eşti André! a zis târfa. Te recunosc, ai faţa aia îmbătrânită – de parc-ai avea două sute de ani!

– Bine, bine, am spus. Haideţi înăuntru. Sunt André.

Aduseseră cu ei două sticle de vin. M-am dus la bucătărie după tirbuşon şi pahare. Am turnat în trei pahare. Stăteam în picioare, sorbind din vin, cu ochii la picioarele ei, când el s-a repezit la mine, mi-a desfăcut fermoarul şi a început să mi-o sugă. Gura lui era extrem de zgomotoasă. L-am mângâiat pe cap, după care am întrebat-o pe fată:

– Cum te cheamă?

– Wendy, a răspuns ea, şi ţi-am admirat mereu poeziile, André. Cred că eşti unul dintre cei mai mari poeţi în viaţă.

Tipul îşi vedea de treabă, sugându-mi-o şi înghiţind-o, iar capul i se mişca de parcă ar fi fost o chestie dementă care o luase razna.

– Unul dintre cei mai mari? am întrebat. Cine sunt ceilalţi?

– Celălalt, a zis Wendy. Ezra Pound.

– Ezra întotdeauna m-a plictisit, am spus.

– Chiar?

– Chiar. Îşi dă prea mult silinţa. Prea serios, prea cultivat şi, în final, doar un artizan plicticos.

– De ce semnezi pur şi simplu „Andre"?

– Pentru că aşa am chef.

Băiatul îşi intensificase acţiunea. L-am prins de cap, l-am tras spre mine şi mi-am dat drumul.

Pe urmă mi-am tras fermoarul şi am mai turnat trei pahare.

Şedeam acolo, vorbind şi golind pahare. Nu ştiu cât a durat chestia asta. Wendy avea picioare frumoase şi glezne fine şi subţiri, pe care şi le tot întorcea şi răsucea de parcă ar fi stat pe ghimpi. Se pricepeau la literatură. Am vorbit despre tot felul de chestii. Sherwood Anderson – Winesburg, şi tot aşa. Dos. Camus. Crane, Dickey, surorile Brontë; Balzac, Thurber, şi aşa mai departe...

Am terminat ambele sticle şi am mai găsit ceva în frigider. L-am terminat şi pe ăla. Mai departe, nu mai ştiu. Probabil că am luat-o razna şi am început să mă agăţ de rochia ei – atâta câtă era. Am zărit un pic din jupă şi chiloţi; pe urmă am sfâşiat rochia de sus, am rupt sutienul. Am ajuns la o ţâţă. Era plină. Am sărutat-o şi am supt-o. Pe urmă am strâns-o în mână până când tipa a ţipat şi în timp ce ţipa, mi-am lipit gura de a ei, înghiţindu-i ţipetele.

Am rupt rochia la spate – nailon, nailon, picioare genunchi carne. Am ridicat-o de pe scaun şi i-am sfâşiat chiloţeii aia de rahat, şi i-am băgat-o în hogeac.

– André, făcu ea. Oh, *André!*

M-am uitat la tip, care ne privea, frecându-şi-o în scaun.

I-o trăgeam în picioare, dar eram peste tot prin cameră. Eu o împingeam şi ne loveam de scaune, şi spărgeam lămpi. La un moment dat, am întins-o pe măsuţa de cafea, dar am simţit cum masa cedează sub amândoi, aşa că am ridicat-o înainte ca masa să se prăbuşească pe podea.

– Ah, *André!*

Şi s-a cutremurat o dată, apoi încă o dată, de parcă ar fi fost sacrificată pe un altar. Apoi, văzând-o moale şi nu întru totul conştientă, pur şi simplu mi-am abandonat chestia cu totul în ea ca un cârlig, ţinând-o nemişcată, ca pe un peşte marin înnebunit, prins în undiţă pentru totdeauna. În jumătate de secol, învăţasem câteva şmecherii. Era fără cunoştinţă. Apoi am luat-o pe la spate şi i-am tras-o, şi i-am tras-o, şi i-am tras-o. Pe urmă m-am lăsat pe spate şi i-am dat, i-am dat, i-am dat la buci, capul ei clătinându-se ca la o marionetă nebună, şi fundul la fel, şi-a mai terminat o dată în acelaşi timp cu mine, şi când s-a întâmplat asta aproape că am murit. Amândoi aproape că am murit.

Ca să poţi să i-o tragi cuiva stând în picioare, trebuie să existe o legătură între mărimea ta şi mărimea celuilalt. Îmi amintesc că odată era să mor într-o cameră de hotel din Detroit. Am încercat din picioare şi n-a prea mers.

Vreau să spun că şi-a ridicat picioarele de pe podea şi şi le-a înfăşurat în jurul meu. Ceea ce însemna că susţineam doi oameni pe două picioare. Ceea ce e rău. Am vrut să renunţ. N-o ţineam decât în două lucruri: mâinile, de fund şi-n sulă.

Dar ea nu înceta să repete:

– Doamne, ce picioare puternice! Doamne, ce picioare frumoase şi puternice!

Ceea ce e adevărat. Restul din mine e, în cea mai mare parte, rahat, inclusiv mintea şi toate celelalte. Dar cineva mi-a ataşat picioarele astea uriaşe şi puternice. Fără vrăjeală. Dar aproape m-a omorât – futaiul ăla în hotelul din Detroit – pentru că propteaua ta, mişcarea membrului tău înainte şi înapoi în chestie, necesită o anumită deplasare din acea poziţie. Susţii greutatea a două corpuri. Toată mişcarea trebuie, aşadar, transferată şirei spinării şi coordonată din şale. E o manevră dificilă şi criminală. Până la urmă am terminat amândoi şi n-am făcut decât s-o înghesui undeva. S-o arunc.

Dar în cazul partidei de la André, fata şi-a ţinut picioarele pe podea, lucru care mi-a permis să fac câteva acrobaţii – rotire, prinderea peştelui, încetinire, creşterea vitezei şi alte diverse chestii.

Până la urmă am terminat-o. Stăteam într-o poziţie proastă – chiloţii şi şortul îmi căzuseră în jurul pantofilor. Pur şi simplu i-am dat drumul lui Wendy. Nu ştiu unde naiba a căzut, nici nu mi-a păsat. Chiar în timp ce mă aplecam să-mi ridic şortul şi chiloţii, tipul, puştiul s-a apropiat de mine şi mi-a înfipt degetul mijlociu de la mâna dreaptă drept şi tare în gaura fundului. Am scos un ţipăt, m-am răsucit şi i-am tras una peste gură. Şi-a luat zborul.

Pe urmă mi-am ridicat şortul şi chiloţii şi m-am aşezat într-un scaun, bând vin şi bere, încruntat, fără să spun nimic. În cele din urmă, s-au adunat.

– Noapte bună, André, a zis el.

– Noapte bună, André, a zis ea.

– Aveţi grijă la scări, le-am spus. Alunecă foarte tare când plouă.

– Mulţumim, André, a zis el.

– O să avem grijă, André, a zis ea.

– Iubire! am spus.

– Iubire! au răspuns ei la unison.

Am închis uşa. Doamne, era aşa de bine să fii un poet francez nemuritor!

M-am dus la bucătărie, am găsit o sticlă mare de vin franţuzesc, nişte anşoa şi nişte măsline umplute. Le-am scos pe toate şi le-am aşezat pe măsuţa de cafea care se clătina.

Mi-am turnat un pahar mare de vin. Pe urmă m-am apropiat de fereastră, care dădea spre lume şi spre ocean. Oceanul ăla era frumos: făcea ce făcea de obicei. Mi-am terminat paharul, mi-am mai turnat unul, am mâncat oareşce, apoi mi-am dat seama că eram obosit. Mi-am scos hainele şi m-am urcat în mijlocul patului lui André. Am tras un vânt, m-am uitat spre soare, am ascultat marea.

– Mulţumesc, André, am spus. La urma urmei, chiar că eşti un tip de treabă.

Iar talentul meu încă nu se epuizase.

TOŢI MARII SCRIITORI

Mason vorbea cu ea la telefon.

– bine, bine, uite ce e, eram beat. Nu-mi amintesc CE ți-am spus! poate că era adevărat sau poate că nu era! nu, NU-mi pare rău, m-am săturat să-mi pară rău... poftim? nu vrei? atunci du-te dracului!

Henry Manson a trântit telefonul. iar ploua. chiar şi când ploua, erau probleme cu femeile, întotdeauna erau probleme cu...

s-a auzit interfonul. a ridicat receptorul.

– e aici un anume domn Burkett, James Burkett...

– vrei să-l anunți că manuscrisul i-a fost returnat? l-am trimis prin poştă ieri. ne pare atât de rău, însă asta e.

– dar insistă să vă vadă personal.

– nu poți să-l trimiți la plimbare?

– nu.

– bine, atunci trimite-l la mine.

o adunătură de extrovertiți nenorociți. erau mai răi decât vânzătorii de haine, decât vânzătorii de perii, erau mai răi decât...

a intrat James Burkett.

– stai jos, Jimmy.

– doar prietenii îmi spun Jimmy.

– luați loc, domnule Burkett.

puteai să-ți dai seama doar uitându-te la Burkett că era nebun. o mare iubire de sine îl învăluia ca o vopsea fosforescentă. n-aveai cum s-o înlături. nici adevărul nu putea să o facă. ei nu ştiau ce e adevărul.

– uite ce-i, a început Burkett, aprinzându-şi o ţigară şi rânjind ca o târfă temperamentală şi dementă, cum de nu ţi-au plăcut chestiile mele? secretara ta zice că mi le-ai trimis înapoi! cum adică mi le-ai trimis înapoi, omule, hî? cum adică le-ai trimis înapoi?

pe urmă domnul Burkett i-a aruncat privirea directă, privirea aia atât de directă drept în faţă, prefăcându-se foarte SENSIBIL. trebuia să ÎŢI PLACĂ să tragi pe sfoară, să-ţi dai toată silinţa, dar numai domnul Burkett nu-şi dădea seama de asta.

– pur şi simplu nu erau bune de nimic, Burkett. asta-i tot.

Burkett a scuturat scrumul de la ţigară. după care a strivit ţigara în scrumieră, strâmbând-o şi apăsând-o cu putere. apoi şi-a aprins încă una şi, ţinând chibritul pâlpâind în faţa lui, a zis:

– uite ce-i, omule, nu mă lua pe mine cu RAHATURI de-astea!

– proza era groaznică, Jimmy.

– am zis că numai PRIETENII îmi spun Jimmy!

– era o proză sub orice critică, domnule Burkett, desigur, doar în opinia noastră.

– ascultă, măi, ŞTIU jocul ăsta al vostru! LINGEŢI ÎN FUND pe cine trebuie şi v-aţi făcut! da` trebuie să LINGEŢI! pe când eu nu LING ÎN FUND, omule! opera mea rezistă singură!

– sunt convins, domnule Burkett.

– dacă aş fi evreu sau poponar sau comunist sau negru totul s-ar rezolva, omule, m-aş scoate.

– deunăzi a venit un scriitor negru care mi-a zis că dacă pielea lui ar fi albă ar fi milionar.

– în fine, dar poponarii?

– unii poponari scriu foarte bine.

– cum ar fi Genet, nu?

– cum ar fi Genet.

– trebuie să o iau sus, nu? trebuie să scriu cum o iau sus, nu?

– n-am spus asta.

– uite ce-i, omule, tot ce îmi trebuie e puţină promovare. puţină promovare şi mă car. oamenii o să mă IUBEASCĂ! tot ce trebuie e să îmi VADĂ marfa!

– ascultă, domnule Burkett, asta e o afacere. dacă am fi publicat fiecare scriitor care ne-a cerut s-o facem doar pentru că marfa lui e grozavă, n-am

mai fi fost de mult aici. trebuie să luăm decizii. dacă ne înşelăm de prea multe ori, suntem terminaţi. asta-i tot. tipărim chestii bune care se vând şi chestii proaste care se vând. depindem de piaţă. nu suntem o organizaţie de caritate şi, sincer, nici nu ne prea pasă să salvăm suflete sau să facem lumea mai bună.

– dar marfa mea se va vinde, Henry...

– Domnule Mason, vă rog! doar prietenii...

– ce naiba, ÎŢI BAŢI JOC de mine?

– ascultă, Burkett, ştii să fuţi oamenii la cap. eşti foarte bun la asta. de ce nu vinzi mopuri sau asigurări sau ceva de genul ăsta?

– ce au textele mele?

– nu poţi să fuţi şi să scrii în acelaşi timp. numai Hemingway a fost în stare să facă asta. şi după aceea până şi el a uitat cum se scrie.

– ascultă, omule, ce-ai cu textele mele? adică, fii EXPLICIT! nu mă lua pe mine cu *Hemingway!*

– 1955.

– 1955? Ce dracu-i asta?

– ai fost bun atunci, dar chestia e perimată. tu încă scrii ca în 1955 iar şi iar.

– hei, viaţa-i viaţă şi eu scriu încă tot despre VIAŢĂ, omule! *nu există* altceva! ce naiba vrei să zici?

Henry Mason a scos un oftat lung şi s-a lăsat pe spate. artiştii erau incredibil de obtuzi. şi înguşti. dacă aveau succes, îşi dădeau enorm de multă importanţă, indiferent cât de slabi erau. dacă n-aveau, tot îşi dădeau importanţă, indiferent cât de slabi erau. dacă n-aveau succes, atunci era vina *altcuiva.* şi în nici un caz pentru că n-ar fi avut talent; nu conta cât de jalnici erau, întotdeauna continuau să creadă cu tărie în geniul lor. Îi dădeau mereu exemplu pe Van Gogh sau pe Mozart sau încă două duzini din cei care ajunseseră în mormânt înainte ca micul lor fund să fie lustruit de Glorie. dar pentru fiecare Mozart existau 50 000 de idioţi încăpăţânaţi care continuau să scuipe texte jalnice. doar cei buni abandonau jocul – ca Rimbaud sau Rossini.

Burkett şi-a aprins încă o ţigară, ţinând din nou chibritul aprins în mână în timp ce vorbea:

– uite ce-i, îl publicaţi pe Bukowski, care şi-a ieşit din mână. ştiţi că şi-a ieşit. haide, omule, recunoaşte-o! nu-i aşa că şi-a ieşit din mână?

– da, şi?

– scrie PORCĂRII!

– dacă porcăriile se vând, atunci le vindem. ascultă, domnule Burkett, nu suntem singura editură din lume. de ce nu încerci altundeva? nu trebuie să fii de acord cu noi.

Burkett se ridică în picioare.

– la ce dracu` să mă mai zbat? sunteţi toţi la fel! nu ştiţi să folosiţi nişte texte bune! lumea n-are nevoie de texte ADEVĂRATE! nu ştiţi să deosebiţi o fiinţă omenească de o muscă! pentru că sunteţi morţi! MORŢI, auzi? NENOROCIŢILOR, SUNTEŢI MORŢI CU TOŢII! DRACU` SĂ VĂ IA! DRACU` SĂ VĂ IA! PE TOŢI!

Burkett şi-a aruncat ţigara aprinsă pe covor, s-a răsucit pe călcâie, s-a îndreptat spre uşă, a TRÂNTIT-O şi dus a fost.

Henry Mason s-a ridicat, a luat ţigara, a pus-o în scrumieră, s-a aşezat la loc, şi-a aprins şi el una. „imposibil să te laşi de fumat cu o slujbă ca asta", şi-a zis. s-a lăsat pe spate şi a tras adânc în piept, atât de bucuros că Burkett plecase – tipii de genul ăla erau periculoşi – complet nebuni şi violenţi – mai ales ăia care scriau tot timpul despre DRAGOSTE sau SEX sau despre O LUME MAI BUNĂ. Doamne, Doamne. a suflat fumul afară. interfonul sună iar.

ridică receptorul.

– un anume domn Ainsworth Hockley doreşte să vă vadă.

– ce mai vrea? i-am trimis banii pentru *CHEFLII ŞI ORGII ÎN CAMPUS*.

– zice că are o poveste nouă.

– bine. spune-i să o lase la tine.

– zice că încă nu a scris-o.

– în regulă, spune-i să lase titlul. o să verific.

– spune că încă nu are un titlu.

– atunci ce vrea?

– vrea să vă vadă personal.

– nu poţi scăpa de el?

– nu, nu face decât să stea şi să se holbeze la picioarele mele şi să rânjească.

– atunci, pentru Dumnezeu, trage-ţi rochia aia în jos!

– e prea scurtă.

– bine, trimite-l înăuntru.

a intrat Ainsworth Hockley.

– ia loc, i-a spus el.

Hockley s-a aşezat. pe urmă a sărit în picioare. şi-a aprins un trabuc. Hockley avea la el o mulţime de trabucuri. se temea să nu fie homosexual. adică, nu ştia dacă era sau nu homosexual, aşa că fuma trabucuri pentru că îşi închipuia că e o chestie bărbătească şi dinamică în acelaşi timp, dar tot nu era sigur în ce ape se scălda. i se părea, de asemenea, că îi plac şi femeile. era un amestec.

– uite ce-i, a început Hockley, tocmai am luat sus o CHESTIE de-un metru! gigantică!

– ascultă, Hockley, asta e o afacere. tocmai am scăpat de un nebun. ce vrei de la mine?

– ţi-o vreau PE-A TA, omule! ASTA vreau!

– aş prefera să n-o vrei.

Încăperea era deja învăluită în ceaţă din cauza fumului de trabuc. Hockley chiar că o luase razna. sărea de de scaun. se învârtea prin cameră. se aşeza. iar sărea din scaun. iar se învârtea prin cameră.

– cred că am să-nnebunesc, a zis Ainsworth Hockley. mă gândesc întruna la sule. ştii că stăteam cu puştiul ăla de 14 ani. avea una IMENSĂ! Doamne, IMENSĂ! odată şi-a luat-o la frecat chiar în faţa mea, n-am s-o uit niciodată! iar la colegiu, toţi tipii ăia care se plimbau goi prin vestiare, erau atât de mişto, ştii? uau, un tip avea nişte BOAŞE lungi până la GENUNCHI, pe bune! îi ziceam HARRY MINGE DE RUGBY. când HARRY MINGE DE RUGBY îşi dădea drumul, mamăă, era JALE! ca un furtun de grădină care împrăştie smântână! iar când chestia aia se usca... ei bine, omule, dimineaţa trebuia să-şi bată cearşafurile cu o bâtă de baseball ca să scuture fulgii întăriţi de pe ele înainte să le trimită la spălătorie...

– eşti nebun, Ainsworth.

– ştiu, ştiu, şi tocmai de-asta îţi povestesc! ia un trabuc!

Hockley şi-a vârât un trabuc în gură.

– nu, nu, mulţumesc.

– poate ai vrea să MI-O iei sus?

– n-am nici cea mai vagă dorinţă să o fac. acum, ce vrei de fapt?

– am o idee pentru o povestire, omule.

– bine, scrie-o.

– nu, vreau s-o auzi.

Mason nu i-a răspuns.

– bine, a spus Hockley, uite despre ce-i vorba.

a început să străbată încăperea în sus şi-n jos, pufăind din trabuc.

– o navă spaţială, pricepi? 2 tipi, 4 femei şi un computer. călătoresc prin spaţiu, pricepi? trec zile, săptămâni. 2 tipi, 4 femei, computerul. femeile se înfierbântă. o vor, pricepi? te-ai prins?

– m-am prins.

– dar ştii ce se întâmplă?

– nu.

– cei doi tipi îşi dau seama că sunt homosexuali şi încep să se pipăie. le ignoră complet pe femei.

– mda, e destul de haioasă, scrie-o.

– aşteaptă. Încă n-am terminat. tipii ăştia doi se pipăie. e dezgustător. nu. nu e dezgustător! oricum, femeile se duc spre computer şi deschid uşile. şi înăuntrul acestui computer se găsesc 4 sule şi boaşe IMENSE.

– e o nebunie. scrie-o.

– aşteaptă. aşteaptă. dar înainte să poată să pună mâna pe sule, maşina începe să producă funduri şi guri, maşina aia dată naibii începe o adevărată orgie cu EA ÎNSĂŞI. la dracu`, poţi să-ţi închipui aşa ceva?

– bine. scrie-o. cred că o putem folosi.

Ainsworth şi-a mai aprins un trabuc, învârtindu-se prin cameră.

– dar ce zici de un avans?

– e un tip care ne datorează deja 5 povestiri şi 2 romane. rămâne tot mai mult în urmă. dacă merge aşa în continuare, o să ajungă patronul companiei.

– atunci dă-mi jumătate, ce naiba. jumătate de penis e mai bine decât nimic.

– când ne poţi trimite povestirea?

– într-o săptămână.

Mason a completat un cec de 75 de dolari.

– mersi, scumpule, a zis Hockley, eşti absolut sigur că nu vrei să ne-o luăm sus unul altuia?

– sunt sigur.

pe urmă Hockley s-a cărat. Mason a ieşit şi s-a dus la secretară. o chema Francine.

Mason s-a uitat la picioarele ei.

– rochia aia e foarte scurtă, Francine.

a continuat să se uite.

– așa se poartă, domnule Mason.

– spune-mi Henry. nu cred că am mai văzut vreodată o rochie așa de scurtă.

– le fac tot mai scurte.

– îi scoți din minți pe toți cei care vin aici. pe urmă intră la mine în birou și vorbesc numai aiureli.

– fii serios, Henry.

– și pe mine mă scoți din minți, Francine.

ea a chicotit.

– hai să luăm prânzul împreună, a propus el.

– dar nu m-ai mai invitat niciodată la prânz.

– o, ai pe altcineva?

– vai, nu. dar e doar 10.30 dimineața.

– și cui naiba îi pasă? mi s-a făcut brusc foame. foarte foame.

– bine. o clipă.

Francine s-a dus la oglindă, s-a aranjat puțin. pe urmă au ieșit și s-au îndreptat spre lift. erau singuri. În timp ce liftul cobora, a prins pe Francine și a sărutat-o. avea gust de zmeură, cu o tentă ușoară de halenă. i-a pus chiar și mâna pe fund. ea s-a prefăcut că-l respinge, împingându-l ușor.

– Henry! nu știu ce-ai pățit! a chicotit ea.

– la urma urmei, sunt doar un bărbat.

în holul clădirii era un chioșc unde se vindeau dulciuri, ziare, reviste, țigări, trabucuri...

– așteaptă o clipă, Francine.

Mason a cumpărat 5 trabucuri uriașe. și-a aprins unul și a scos un nor imens de fum. au ieșit din clădire, căutând un loc unde să mănânce. ploaia se oprise.

– de obicei fumezi înainte de prânz? a întrebat ea.

– înainte, după și în timpul.

Henry Mason se simțea de parcă începea să o ia puțin razna. toți scriitorii ăia. ce naiba era cu ei?

– uite un loc!

i-a ținut ușa deschisă și Francine a pășit înăuntru. o urmă.

– Francine, pe bune că îmi place rochia aia!

– chiar? vai, mulțumesc! mai am o duzină la fel.

– mai ai?

– hi, hi.

i-a tras scaunul și s-a uitat la picioarele ei în timp ce ea se așeza. Mason a luat și el loc.

– Doamne, ce foame îmi e. nu mă gândesc decât la scoici. mă întreb oare de ce.

– cred că vrei să mi-o tragi.

– POFTIM?

– am zis – cred că vrei să mi-o tragi.

– oh.

– o să te las. cred că ești un om foarte drăguț, foarte drăguț, sincer.

a apărut chelnerul și a risipit fumul cu listele de bucate. i-a întins una lui Francine și una lui Mason. și a așteptat. și l-au apucat dracii. cum se făcea că unii tipi aveau păpuși frumoase ca asta, iar el trebuia să și-o facă singur? chelnerul le-a luat comanda, a trecut prin ușile batante, a întins bucătarului comanda.

– hei, a zis bucătarul, ce naiba ai acolo?

– cum adică?

– adică, uite, ți s-a sculat! acolo, în față! nu te apropia de MINE cu chestia aia!

– a, nu-i nimic.

– nimic? o să omori pe cineva cu aia! du-te și aruncă-ți niște apă rece pe ea! nu e frumos!

chelnerul a intrat la bărbați. unii le au pe toate. era scriitor. avea un dulap plin de manuscrise. 4 romane, 40 de povestiri. 500 de poeme. nimic publicat. o lume împuțită. nu știau să recunoască un talent autentic. disprețuiau talentul. trebuia să ai „relații", la asta se reducea tot. o lume de rahat. să aștepți după oameni stupizi toată ziua.

chelnerul și-a scos-o, a pus-o în chiuvetă și a început să arunce cu apă rece pe ea.

SIRENA COPULANTĂ DIN VENICE, CALIFORNIA

Barul se închisese, şi mai trebuiau să ajungă şi pe jos până la pensiune când iată – furgoneta de la morgă oprise peste drum, unde se afla Spitalul de Boli Interne.

– Cred că asta-i NOAPTEA noastră, zise Tony, vorbesc serios – o simt în sânge!

– Noaptea noastră? a întrebat Bill.

– Fii atent, a zis Tony, ştim deja cum operează. Hai să luăm unul! Ce dracu`! Ai tupeu?

– Ce-i cu tine? Crezi că sunt un laş pentru că m-a bătut marinarul ăla împuţit?

– N-am spus asta, Bill.

– Laş eşti *tu!* Pot să te bat lejer...

– Îhî. ştiu. nu la *asta* mă referеam. uite ce zic eu: hai să furăm un cadavru doar aşa, ca să ne distrăm.

– Rahat! Hai să furăm ZECE cadavre!

– Stai puţin. Acum eşti beat. Hai să aşteptăm. Ştim cum decurg lucrurile. Şi care sunt etapele. Doar i-am urmărit în fiecare noapte.

– Şi tu nu eşti beat, nu? Altfel ai FACE PE TINE de frică!

– Taci! Uite-i, vin! Au un cadavru. Un nenorocit. Uită-te la cearşaful ăla pe care i l-au tras peste faţă. E trist.

– Mă uit. Şi e trist...

– Bun. Cunoaştem procedeul: dacă e doar un cadavru, îl înghesuie înăuntru, îşi aprind ţigările şi pornesc. Dar dacă sunt două cadavre, le e lene să deschidă uşa de două ori. Chiar că sunt tari. Da` asta e rutina lor. Dar dacă sunt două cadavre, îl lasă pe primul pe targă, în spatele furgonetei, şi se duc după celălalt, şi-i înghesuie apoi împreună. De câte nopţi ne uităm la ei?

– Habar n-am, a zis Bill, pe puţin de şaizeci.

– Bun, acum apare primul cadavru. Dacă se duc înăuntru să aducă încă unul – cadavrul ăla e al nostru. *Eşti gata să mergem şi să-l şterpelim dacă se duc înăuntru după altul?*

– Sunt gata! Am de zece ori mai mult tupeu decât tine!

– Bun, atunci, fii atent. O să ştim imediat... Ups, uite-i că se duc! Se duc după alt cadavru! a zis Tony. Eşti gata?

– Sunt, a răspuns Bill.

Au traversat în viteză strada şi au apucat cadavrul de cap şi de picioare. Tony l-a prins de cap, de capul acela trist înfăşurat atât de strâns în cearşaf, în timp ce Bill l-a apucat de picioare.

Au venit în fugă înapoi, cearşaful ăla alb imaculat fluturând în vânt – puteai zări când o gleznă, când un cot, când carnea unei coapse, apoi s-a îndreptat în goană către treptele din faţă ale pensiunii, au ajuns la uşă, iar Bill a zis:

– O, Doamne, cine are cheile? Să ştii că mi-e tare frică!

– N-avem mult timp la dispoziţie! Ticăloşii ăia o să iasă curând cu celălalt cadavru! Aruncă-l în hamac! Repede! Trebuie să găsim naibii cheia aia!

Au înghesuit cadavrul în hamac. Se legăna înainte şi înapoi în lumina lunii.

– Nu putem duce cadavrul înapoi? a întrebat Bill. Isuse Hristoase, Fecioară Marie, nu-l putem duce înapoi?

– Nu mai avem timp! E prea târziu! O să ne vadă. HEI! AŞTEAPTĂ! zbieră Tony. Am găsit cheia!

– SLAVĂ DOMNULUI!

Au descuiat uşa, au apucat chestia din hamac şi au luat la fugă în sus pe scări cu ea. Camera lui Tony se afla cel mai aproape. Etajul al doilea. S-au poticnit puţin pe scări, izbind cadavrul de perete şi de balustradă.

Pe urmă au ajuns în faţa uşii lui Tony şi l-au întins pe jos în timp ce Tony îşi căuta cheia. Au deschis uşa, au trântit cadavrul pe pat, s-au dus la frigider şi au scos sticla de 4 litri de muscat ieftin a lui Tony, şi-a umplut câte o jumătate de pahar, pe urmă şi-a turnat din nou, s-au întors în dormitor, s-au aşezat şi s-au uitat la cadavru.

– Crezi că ne-a văzut cineva? a întrebat Bill.

– Dacă ne-ar fi văzut, cred că poliţaii ar fi trebuit să fie aici până acum.

– Crezi că o să caute prin vecini?

– Cum să caute? Să se ducă să bată la uşi la ora asta şi să întrebe: „Aveţi cumva un cadavru?"

– La dracu`, cred că ai dreptate.

– Sigur că am dreptate, a zis Tony, totuşi, nu mă pot abţine să nu mă întreb cum s-au simţit ăia doi când s-au întors şi au văzut că le-a dispărut cadavrul. Cred că a fost destul de distractiv.

– Mda, a zis Bill, probabil că a fost.

– Ei bine, distractiv sau nu, avem cadavrul. Uite-l, chiar pe pat.

S-au uitat fiecare la chestia de sub cearşaf, au mai luat câte o înghiţitură.

– Mă întreb de cât timp o fi murit.

– Cred că nu de prea mult.

– Oare când încep să înţepenească? Şi să pută?

– Rigor mortis se instalează puţin mai târziu, au zis Tony. Dar probabil că o să înceapă să pută destul de repede. E exact ca mizeria lăsată în chiuvetă. Nu cred că îi golesc de sânge înainte să îi duc la morgă.

Aşadar, cei doi beţivi au continuat să bea muscat; din când în când chiar uitau de cadavru şi vorbeau despre alte lucruri vagi şi importante, abia reuşind să articuleze cuvintele. Pe urmă reveneau la cadavru.

Cadavrul era tot acolo.

– Ce facem cu el? a întrebat Bill.

– Îl băgăm în dulap după ce înţepeneşte. Părea destul de dezmembrat când l-am cărat. Probabil că a murit acum vreo jumătate de oră.

– Bun, deci îl băgăm în dulap. Şi pe urmă, când începe să pută, ce facem?

– La partea asta nu m-am gândit deloc, a zis Tony.

– Gândeşte-te acum, l-a îndemnat Bill, umplându-şi paharul.

Tony a încercat să gândească.

– Ştii, am putea ajunge la pârnaie. Dacă ne prind.

– Bineînţeles. Şi?

– Păi, cred că am făcut o greşeală, dar e prea târziu.

– Prea târziu, repetă Bill.

– Deci, zise Tony, turnându-şi în paharul înalt, dacă tot suntem legaţi de cadavrul ăsta, am putea măcar să aruncăm o privire, să vedem cum arată.

– Să ne uităm la el?

– Da, să ne uităm la el.

– Ai curaj? a întrebat Bill.

– Nu`ş dacă.

– Ţi-e frică?

– Normal. N-am experienţă în faze de-astea, a recunoscut Tony.

– Bine. Trage cearşaful, a zis Bill, dar mai întâi umple-mi paharul. Umple-mi paharul şi dup-aia trage cearşaful.

– Bine, zise Tony.

A umplut paharul lui Bill. Pe urmă s-a apropiat de cadavru.

– Bun, a zis Tony, DĂ-I DRUMU`!

A tras cearşaful, dezvelind cadavrul. Ţinea ochii închişi.

– Doamne DUMNEZEULE! a zis Bill, e o femeie! O femeie *tânără!*

Tony a deschis ochii.

– Mda. *A fost* tânără. Doamne, uită-te la părul ăla lung şi blond, îi trece peste fund. Dar e MOARTĂ! Definitiv şi îngrozitor de moartă, pe vecie. Ce păcat! Nu înţeleg.

– Câţi ani crezi că avea?

– Mie nu mi se pare moartă, zise Bill.

– Dar e.

– Uită-te la sânii ăia! La coapsele alea! La *păsărica* aia! Păsărica aia: încă pare vie!

– Mda, a zis Tony, ştii cum se zice: păsărica e primul lucru care vine şi ultimul care moare.

Tony s-a apropiat de păsărică, a atins-o. Pe urmă a ridicat un sân şi a sărutat carnea aia moartă.

– E atât de trist, totul e atât de trist – că ne trăim vieţile ca nişte idioţi şi în final ne ducem cu toţii în pământ.

– N-ar trebui să atingi cadavrul, a zis Bill.

– E frumoasă, a spus Tony, chiar şi moartă, e frumoasă.

– Da, dar dacă ar fi vie, nici nu s-ar uita la un ratat ca tine. Ştii asta, nu?

– Sigur! Tocmai asta e faza! Acum nu poate să spună: „NU!"

– Ce dracu` vrei să spui?

– Vreau să spun, a zis Tony, că mi s-a sculat. FOARTE TARE!

Tony s-a dus şi şi-a turnat un pahar plin din carafă. L-a dat pe gât.

Pe urmă s-a apropiat de pat, a început să sărute sânii, trecându-şi mâna prin părul ei lung şi în final *a sărutat* gura aia moartă, un sărut între morţi şi vii. Pe urmă a încălecat-o.

Era BIIINE. Tony a început să se mişte. O călăreală cum nu mai avusese vreodată! Şi-a dat drumul. S-a prăvălit apoi pe-o parte şi s-a şters cu cearşaful.

Bill urmărise toată scena, ridicând carafa de muscat în lumina slabă a lămpii.

– Doamne, Bill, a fost minunat, minunat!

– Eşti nebun! Tocmai ai regulat o femeie moartă!

– Pe când *tu* ai regulat femei moarte toată viaţa ta – femei moarte cu suflete moarte şi cu găurici moarte – doar că n-ai ştiut-o! Îmi pare rău, Bill, tipa se regulează minunat. Nu mi-e deloc ruşine.

– A fost chiar atât de bine? întrebă Bill.

– N-ai idee cât de bine.

Tony s-a dus la baie să urineze.

Când s-a întors, Bill călărea cadavrul. Bill se descurca bine. Gemea şi mormăia uşor. S-a întins apoi, a sărutat gura aia moartă, şi şi-a dat drumul.

S-a rostogolit, a apucat marginea cearşafului, s-a curăţat.

– Ai dreptate. Cea mai tare partidă pe care am avut-o *vreodată!*

S-au aşezat apoi în scaune şi s-au uitat la ea.

– Mă întreb cum o fi chemat-o, a zis Tony. M-am îndrăgostit.

Bill a râs.

– Acum *ştiu* că eşti beat! Doar un prost se îndrăgosteşte de o femeie vie; iar acum eşti nebun după una moartă.

– Da, sunt nebun după ea, a zis Tony.

– Bine, eşti nebun, a spus Bill, dar ce facem acum?

– O scoatem naibii de aici! a răspuns Tony.

– Cum?

– La fel cum am adus-o – pe scări.

– Şi dup-aia?

– Dup-aia o băgăm în maşina ta. O ducem la Venice Beach şi o aruncăm în ocean.

– Apa e rece.

– N-o să simtă cum nu ţi-a simţit nici cocoşelul tău.

– Că pe-al tău l-o fi simţit, făcu Bill.

– Nici pe-al meu nu l-a simţit, a răspuns Tony.

Era acolo, de două ori regulată, zăcând moartă pe cearşafuri.

– La treabă, băiete! a ţipat Tony.

Tony a apucat picioarele şi a aşteptat. Bill a prins capul. În timp ce ieşeau în fugă din camera lui Tony, uşa a rămas deschisă. Tony i-a dat una cu piciorul stâng, după care a pornit spre scări; cearşaful nu mai stătea înfăşurat în jurul cadavrului, ci, mai mult sau mai puţin, fâlfâia deasupra lui. Ca o cârpă udă de vase deasupra chiuvetei. Şi de data asta i-au izbit capul şi coapsele şi curul mare de pereţi şi de balustradă.

Au aruncat-o pe bancheta din spate a maşinii lui Bill.

– Stai, stai, băiete! a urlat Tony.

– De ce?

– Bidonul de vin, idiotule!

– Ai dreptate.

Bill s-a urcat în maşină şi a aşteptat lângă găurica moartă pe bancheta din spate.

Tony era un bărbat de cuvânt. A venit în fugă cu bidonul de muscat.

Au luat-o pe autostradă, pasându-şi bidonul din faţă în spate, trăgând de fiecare dată câte o duşcă zdravenă. Era o noapte caldă şi frumoasă, cu lună plină, desigur. Dar nu mai era chiar noapte. Era 4.15 dimineaţa. Oricum, o oră potrivită.

Au parcat. A mai tras câte o duşcă de muscat, au scos cadavrul şi l-au târât de-a lungul aleii nisipoase care ducea către ocean. Au ajuns la porţiunea aia de plajă udată de valuri, la porţiunea aia umedă, plină de mici crabi de mare şi găuri de aer. Au lăsat cadavrul jos şi au sorbit din sticlă. Din când în când, un val mai mare se rostogolea pe ţărm, stropindu-i pe toţi trei: pe Bill, pe Tony şi pe Găurica moartă.

Bill a trebuit să se ridice ca să urineze, şi, cunoscând bunele maniere de secol XIX, s-a îndepărtat puţin pe ţărm. În timpul ăsta Tony a tras cearşaful şi s-a uitat la faţa aia moartă învăluită de algele care se răsuceau şi se învârteau în aerul sărat al dimineţii. Tony privea faţa aia în timp ce Bill se uşura mai departe de ţărm. O faţă minunată, care inspira bunătate, cu nasul puţin prea ascuţit, dar cu o gură foarte frumoasă; şi apoi, fiindcă era tot mai ţeapănă, Tony se aplecă şi o sărută tandru pe gură, şoptind:

– Te iubesc, târfă moartă ce eşti.

După care a acoperit-o cu cearşaful.

Uşurat, Bill s-a întors.

– Mai vreau un gât.

– Dă-i drumul. O să mai beau şi eu.

Tony a zis:

– O voi duce în larg.

– Ştii să înoţi?

– Nu prea bine.

– Eu sunt un înotător bun. O s-o duc eu.

– NU! NU! a ţipat Tony.

– La naiba, nu mai ţipa!

– Eu o duc în larg!

– Bine! Bine!

Tony a mai tras o duşcă, a acoperit-o cu cearşaful, a ridicat-o şi a cărat-o pas cu pas spre valuri. Era mai beat decât îşi închipuise. De câteva ori, valurile mari i-au dărâmat pe amândoi, i-au tras-o din braţe, şi a trebuit să se ridice, să alerge, să înoate, chinuindu-se să o găsească. Privindu-i părul lung, a înţeles: arăta exact ca o sirenă. Poate că era într-adevăr o sirenă. În cele din urmă, Tony a ridicat-o deasupra valurilor. Era linişte. Ziua se îngâna cu noaptea. A plutit împreună cu ea câteva clipe. Era foarte linişte. Un timp înăuntrul unui timp şi un timp dincolo de timp.

Într-un sfârşit, a împins cadavrul puţin mai încolo. Ea a plutit, jumătate sub apă, cu părul acela lung învăluindu-i trupul. Era tot frumoasă, moartă sau cum o fi fost.

A început să se îndepărteze de el, prinsă într-un curent. Oceanul a înghiţit-o.

Pe urmă, Tony s-a răsucit brusc şi a încercat să înoate înapoi spre ţărm. Părea foarte departe. A reuşit să ajungă cu o ultimă zvâcnire din braţe, rostogolindu-se odată cu ultimul val. S-a ridicat în picioare, a căzut, s-a ridicat iar, a mers mai departe, s-a aşezat lângă Bill.

– Ei bine, s-a dus, a zis Bill.

– Da. Hrană pentru rechini.

– Crezi că o să ne prindă vreodată?

– Nu. Dă-mi să beau.

– Mai încet. E pe terminate.

– Bine.

S-au întors la maşină. Bill s-a aşezat la volan. În drum spre casă, s-au certat pentru ultimele înghiţituri, pe urmă Tony şi-a adus aminte de sirenă. Şi-a lăsat capul în mâini şi a început să plângă.

– Întotdeauna ai fost un rahat, a zis Bill, întotdeauna.

S-au întors la pensiune.

Bill s-a dus în camera lui, iar Tony a făcut la fel. Soarele începea să răsară. Lumea se trezea la viaţă. Unii se trezeau mahmuri. Alţii se trezeau cu gândul să meargă la biserică. Majoritatea încă dormeau. O dimineaţă de duminică. Iar sirena, sirena aia cu coada moartă şi frumoasă, era departe, în larg. În timp ce undeva un pelican plonja în apă şi ieşea, ţinând în cioc un peşte strălucitor, în formă de liră.

NECAZURI CU O BATERIE

i-am luat ceva de băut, şi apoi încă ceva, după care am urcat pe scara din spatele barului. sus erau câteva camere mari. eram încins. tot scotea limba la mine. şi ne-am tot giugiulit în timp ce urcam scările. prima oară am făcut-o stând în picioare, lângă uşă. îşi lasese pur şi simplu chiloţii să alunece şi i-am pus-o.

pe urmă ne-am dus în dormitor, erau două paturi, şi într-unul din ele stătea un puşti, care ne-a zis:

– bună.

– el e fratele meu, m-a lămurit ea.

puştiul părea a fi slab şi vicios, dar aproape toată lumea pare vicioasă, dacă te gândeşti mai bine.

la capul patului se înşirau câteva sticle de vin. au deschis o sticlă, şi-am aşteptat până au băut amândoi, după care am luat şi eu o gură.

am aruncat o bancnotă de zece pe noptieră.

puştiul le trăgea bine la măsea.

– fratele lui mai mare e celebrul toreador, Jaime Bravo.

– am auzit de Jaime Bravo, nu prea luptă prin zonă, şi n-ai de ce să-mi vinzi mie rahaturi de-astea.

– bine, a zis ea, fără rahaturi.

am băut şi am mai stat de vorbă un pic. simplă trăncăneală. după care ea a stins lumina şi, cu fratele ei acolo, în patul celălalt, am făcut-o din nou. Îmi ascunsesem portofelul sub perna ei.

după ce am terminat, aprinse lumina şi s-a dus la baie, în timp ce eu şi cu fratele ei ne-am pasat unul altuia sticla. când fratele nu s-a uitat, m-am şters pe cearşaf.

tipa a ieşit de la baie şi încă arăta bine, vreau să zic după două partide, încă arăta bine. avea sânii mici, dar fermi; obraznici. şi un fund mare, suficient de mare.

– cum ai ajuns aici? m-a întrebat, apropiindu-se de pat. s-a strecurat lângă mine, a tras cearşaful peste ea, a sorbit din sticlă.

– a trebuit să-mi încarc bateria peste drum.

– după asta, a făcut ea, chiar o să trebuiască să o încarci.

am râs cu toţii. chiar şi fratele a râs. pe urmă s-a uitat la ea:

– el e în regulă?

– bineînţeles că e în regulă, a răspuns ea.

– ce naiba vreţi să spuneţi? am întrebat.

– trebuie să avem grijă.

– nu pricep.

– una din fete aproape a fost omorâtă aici anul trecut. un tip i-a pus căluş ca să nu poată ţipa, a luat un briceag şi a tăiat-o pe tot corpul. era să moară de cât sânge a pierdut.

fratele s-a îmbrăcat foarte încet, apoi s-a cărat. i-am dat tipei o bancnotă de cinci. a aruncat-o pe noptieră, lângă cea de zece.

mi-a întins vinul. era un vin bun, franţuzesc. nu ţi se făcea rău de la el.

şi-a lipit piciorul de al meu. stăteam amândoi în capul oaselor în pat. era foarte plăcut.

– câţi ani ai? m-a întrebat.

– aproape o juma` de secol.

– se poate, dar pari foarte rablagit.

– îmi pare rău. nu sunt prea arătos.

– oh, nu, cred că eşti un bărbat frumos. nu ţi-a spus nimeni niciodată?

– pun pariu că spui chestia asta tuturor bărbaţilor cu care ţi-o tragi.

– nu-i adevărat.

am stat acolo o vreme, trecându-ne sticla de la unul la altul. era foarte linişte, se auzea doar puţină muzică venind de la barul de jos. m-a cuprins un fel de stare de visare.

– HEI! a ţipat ea. Îmi vârî o unghie ascuţită în buric.

– au! la dracu`!

– UITĂ-TE la mine!

m-am răsucit şi m-am uitat la ea.

– ce vezi?

– o mexicano-indiancă frumoasă.

– cum de vezi?

– poftim?

– cum de vezi? nu deschizi ochii. Îţi ţii ochii mijiţi. de ce?

era o întrebare rezonabilă. am tras o duşcă zdravănă din sticla de vin franţuzesc.

– nu ştiu. poate că mi-e frică. frică de toate. vreau să spun, de oameni, de clădiri, de lucruri, de tot. mai ales de oameni.

– şi mie mi-e frică, zise ea.

– dar tu stai cu ochii deschişi. Îmi plac ochii tăi.

trăgea tare la măsea. tare. ştiam cum sunt mexicancele alea. aşteptam să izbucnească.

s-a auzit apoi un bubuit în uşă; am sărit ca ars. uşa s-a deschis violent, în stil american şi iată-l pe barman – banală brută roşcovană.

– încă n-ai terminat cu nenorocitul ăsta?

– cred că mai vrea, a răspuns ea.

– mai vrei? a întrebat domnul Banal.

– cred că da, am răspuns.

barmanul a aruncat o privire de vultur spre banii de pe noptieră şi a trântit uşa. o lume a banilor. li se părea extraordinară.

– ăsta a fost bărbatu-meu, un fel de, mi-a mărturisit ea.

– nu cred c-o s-o mai fac o dată, am zis.

– de ce nu?

– în primul rând, am 48 de ani. În al doilea, parcă ne-am regula în staţia de aşteptare de la autobuz.

ea a râs.

– sunt ceea ce voi, bărbaţii, numiţi o „târfă". trebuie să mi-o trag cu 8 sau zece tipi pe săptămână, cel puţin.

– asta în mod sigur nu mă încălzeşte cu nimic.

– mă încălzeşte pe mine.

– mda.

ne-am trecut sticla de la unul la altul.

– îți place să ți-o tragi cu femei?

– de-asta sunt aici.

– dar cu bărbați?

– nu mi-o trag cu bărbați.

a luat o înghițitură. cred că a băut un sfert din sticlă.

– poate ai vrea s-o faci în cur? poate ți-ar plăcea să te reguleze un bărbat în cur?

– acum vorbești prostii.

privea drept înainte. pe peretele îndepărtat se afla un mic Hristos de argint. se tot uita la micul Hristos de pe cruce. era foarte frumos.

– poate că ți-e frică să recunoști. poate că vrei să te reguleze cineva în cur.

– bine, cum zici tu – poate că asta vreau de fapt.

am luat tirbușonul și am deschis încă o sticlă de vin franțuzesc, rupând o bucată din dopul de plută, care a căzut în sticlă – așa cum mi se întâmpla mereu. doar un chelner din filme poate să deschidă o sticlă de vin franțuzesc fără să i se întâmple asta.

am luat prima înghițitură zdravănă. cu plută cu tot. i-am întins sticla. piciorul îi alunecase într-o parte. avea o privire de pește. a tras o duşcă.

i-am luat sticla înapoi. micile bucăți de plută păreau că nu știu unde să meargă. am scăpat de câteva dintre ele.

– vrei să ți-o trag eu în cur? m-a întrebat ea.

– POFTIM?

– Pot s-o FAC!

s-a dat jos din pat și s-a dus spre sertarul de sus al noptierei, și-a prins cureaua aia în jurul taliei și s-a întors cu fața spre mine – și acolo, uitându-se la mine, era penisul ăla MARE din celuloid.

– douăzeci de centimetri! a râs ea, împingându-și burta înafară, arătând cu chestia aia spre mine: nu se blegește și nu se strică niciodată!

– îmi plăceai mai mult înainte.

– nu crezi că fratele meu mai mare este Jaime Bravo, marele toreador?

stătea acolo, cu sula aia de celuloid sculată, întrebându-mă despre Jaime Bravo.

– nu cred că Bravo ar face față în Spania, am spus.

– tu ai face față în Spania?

– la dracu`, eu nu pot face față în Los Angeles. acum, te rog, dă-ți jos penisul ăla artificial și ridicol de pe tine...

și-a desfăcut chestia și a pus-o înapoi în sertarul de sus al noptierei.

m-am dat jos din pat și m-am așezat într-un scaun cu spătarul drept, bând vin. ea a găsit alt scaun și am rămas amândoi așezați unul în fața celuilalt, dezbrăcați, trecându-ne sticla de vin de la unul la celălalt.

– asta îmi aduce într-un fel aminte de un film vechi cu Leslie Howard, deși nu voiau să filmeze partea asta. nu era Howard în filmul ăla după Somerset Maugham? DESPRE UMILINȚA OMENEASCĂ?

– nu-i cunosc pe oamenii ăștia.

– ai dreptate. ești prea tânără.

– și ți-au plăcut Howard sau Maugham ăsta?

– amândoi au avut stil. mult stil. dar cumva, în cazul amândurora, după ore, zile sau ani în cele din urmă simți că ai fost păcălit.

– dar au avut chestia asta pe care o numești „stil"?

– da, stilul e important. mulți oameni urlă adevărul, dar dacă nu ai stil, e inutil.

– Bravo are stil, eu am stil, tu ai stil.

– începi să înveți.

pe urmă m-am dus înapoi în pat. a venit și ea. am încercat din nou. n-am reușit.

– o iei sus? am întrebat.

– sigur.

mi-a luat-o sus și m-a făcut să termin.

i-am mai dat cinci dolari, m-am îmbrăcat, am mai luat o gură de vin, și am coborât scările, am traversat strada spre benzinărie. bateria era încărcată. i-am plătit mecanicului, pe urmă am dat cu spatele, și am luat-o pe 8th avenue. un polițai pe motocicletă m-a urmărit 3 sau 4 kilometri. În torpedou era un pachet de CLORETS, l-am scos și am luat 3 sau 4. polițaiul de pe motocicletă a renunțat într-un final și s-a luat după un japonez care a făcut brusc la stânga fără să semnalizeze pe Wilshire boulevard. se meritau unul pe celălalt.

când am ajuns acasă, femeia dormea și fetița a vrut să-i citesc dintr-o carte care se numea *PUIUL LUI BABY SUSAN*. era groaznică. Bobby a

găsit o cutie de carton ca să doarmă puii în ea. o aşează într-un colţ în spatele sobei din bucătărie. a pus nişte cereale de la Baby Susan într-o farfurioară şi a aşezat-o cu grijă în cutie, pentru ca micii puişori să aibă de mâncare la cină. iar Baby Susan a râs şi a bătut din palmele ei mici şi grăsuţe.

se dovedeşte mai târziu că alţi 2 puişori sunt cocoşei, iar Baby Susan e o găină, o găină care face un ou magnific. trebuie să recunosc.

am pus fetiţa la culcare, m-am dus la baie şi am dat drumul la apă fierbinte în vană. pe urmă am intrat în vană, şi mi-am zis că data viitoare când o să mi se termine bateria o să mă duc la un film. pe urmă m-am întins în apa fierbinte şi am uitat de toate. aproape.

卐

Preşedintele Statelor Unite ale Americii se urcă în maşina lui, înconjurat de agenţi. Se aşează pe bancheta din spate. Era o dimineaţă întunecată şi banală. Nimeni nu vorbea. Alergau pe şosea şi se auzea cum roţile atingeau carosabilul încă umed de la ploaia care căzuse în timpul nopţii. Tăcerea era mai neobişnuită decât de obicei.

Mai merseră o vreme şi apoi preşedintele spuse:

– Hei, ăsta nu e drumul spre aeroport.

Agenţii lui nu-i răspunseră. Fusese planificată o vacanţă. Două săptămâni la reşedinţa sa particulară. Avionul său îl aştepta la aeroport.

Începu să burniţeze. Se părea că ploaia avea să înceapă iarăşi. Bărbaţii, inclusiv preşedintele, erau îmbrăcaţi în trenciuri; cu pălării; asta făcea ca maşina să pară plină. Afară, vântul rece se întetea.

– Şofer, spuse preşedintele, cred că ai greşit drumul.

Şoferul nu răspunse. Ceilalţi agenţi se uitau drept înainte.

– Uite ce e, continuă preşedintele, îi spune cineva omului care e drumul spre aeroport?

– Nu mergem la aeroport, zise agentul din stânga preşedintelui.

– Nu mergem la aeroport? întrebă preşedintele.

Agenţii stăteau din nou tăcuţi. Burniţa se transformă în ploaie. Şoferul porni ştergătoarele de parbriz.

– Hei, ce se întâmplă? întrebă președintele. Ce se întâmplă aici?

– Plouă de săptămâni întregi, răspunse agentul de lângă șofer. E deprimant. Eu sigur o să fiu încântat să văd puțin soare.

– Da, și eu, zise șoferul.

– Ceva nu e în regulă aici, spuse președintele. Vă cer să-mi...

– Nu mai sunteți în poziția de a putea să cereți, replică agentul din dreapta președintelui.

– Ce vrei să spui?

– Ce vrem să spunem, precizează același agent.

– Va avea loc un asasinat? întrebă președintele.

– Slabe șanse. E depășit.

– Atunci ce...

– Vă rog. Avem ordine precise să nu discutăm nimic.

Continuară să meargă preț de câteva ore. Ploaia nu se oprea. Nimeni nu vorbea.

– Acum, zise agentul din stânga președintelui, mai dă un ocol și intră înăuntru. Nu suntem urmăriți. Ploaia ne-a fost de foarte mare ajutor.

Mașina înconjură zona, apoi o porni pe un drumeag desfundat. Era plin de noroi și din când în când cauciucurile se învârteau în gol, alunecau, apoi reluau contactul cu solul și mașina mergea mai departe. Un bărbat într-o pelerină galbenă de ploaie ținea o lanternă și îi îndrumă către un garaj deschis. Era o zonă izolată, cu mulți copaci. O mică fermă se afla în stânga garajului. Agenții deschiseră ușile mașinii.

– Ieșiți, îi spuseră președintelui. Președintele se conformă. Agenții îl escortară cu grijă pe președinte, deși pe kilometri întregi nu se zărea nici țipenie de om, în afară de bărbatul cu lanternă și cu pelerină galbenă de ploaie.

– Nu înțeleg de ce n-am fi putut face toată chestia aici, zise bărbatul cu pelerină galbenă. Dincolo pare mult mai riscant.

– Astea sunt ordinele, răspunse unul dintre agenți. Știi cum e. Se bazează întotdeauna foarte mult pe intuiție. Așa face și acum, mai mult ca niciodată.

– E foarte frig. Aveți timp pentru o ceașcă de cafea? E făcută.

– Eşti amabil. A fost o călătorie lungă. Presupun că maşina cealaltă e gata de plecare, nu?

– Desigur. A fost verificată de nenumărate ori. De fapt, suntem cu zece minute înaintea programului stabilit. De aceea v-am oferit o cafea. Ştiţi cât de mult ţine la punctualitate.

– Bine, atunci haideţi să intrăm.

Flancându-l pe preşedinte cu grijă, intrară în casă.

– Staţi aici, îi spuse unul dintre agenţii preşedintelui.

– Cafeaua e bună, zise bărbatul cu pelerină galbenă, măcinată manual.

Merse pe la fiecare cu ibricul. Îşi turnă şi lui una, pe urmă se aşeză, fără să-şi scoată pelerina galbenă, îşi aruncă doar gluga pe sobă.

– Mm, ce bună e, zise unul dintre agenţi.

– Frişcă şi zahăr? îl întrebă unul dintre agenţi pe preşedinte.

– Da, răspunse acesta...

Maşina cea veche nu era prea încăpătoare, dar izbutiră să intre cu toţii în ea, preşedintele din nou pe bancheta din spate... Şi maşina cea veche derapă în noroi şi în şanţuri, dar reuşi să revină la loc pe drum. Din nou, călătoriră în tăcere aproape tot drumul. Apoi, unul dintre agenţi îşi aprinse o ţigară.

– Fir-ar să fie, nu mă pot lăsa de fumat!

– Păi, fiindcă e foarte greu, de-asta. Nu-ţi face griji.

– Nu-mi fac griji. Doar că mi-e scârbă de mine.

– Ei bine, uită de asta. E o zi mare, Istorică.

– Aşa zic şi eu! răspunse cel cu ţigara.

Apoi trase un fum...

Parcară lângă o veche pensiune. Continua să plouă. Rămaseră acolo câteva clipe.

– Acum, zise agentul de lângă şofer, scoateţi-l afară. E pustiu. Nu e nimeni pe stradă.

Escortându-l pe preşedinte, intrară pe uşa din faţă, apoi urcară trei rânduri de trepte, ţinându-l pe preşedinte mereu între ei. Se opriră şi ciocăniră la 306. Semnalul: o bătaie, pauză, 3 bătăi, pauză, două bătăi...

Uşa fu deschisă şi bărbaţii îl împinseră iute pe preşedinte înăuntru. Apoi uşa fu încuiată şi baricadată. Înăuntru aşteptau trei bărbaţi. Doi aveau peste patruzeci de ani. Celălalt avea o ţinută alcătuită dintr-o cămaşă veche de muncitor, o pereche de pantaloni la mâna a doua care erau prea largi şi nişte pantofi de zece dolari, ponosiţi şi nelustruiţi. Stătea într-un balansoar în mijlocul încăperii. Avea peste 70 de ani, dar zâmbea... şi ochii îi rămăseseră la fel; nasul, bărbia, fruntea nu se schimbaseră prea mult.

– Bine aţi venit, domnule preşedinte. Am aşteptat atâta timp Istoria şi Ştiinţa şi pe Dumneavoastră, şi toate au sosit, conform planului, astăzi...

Preşedintele se uită la bătrânul din balansoar:

– Doamne Dumnezeule! Eşti... eşti...

– M-ai recunoscut! Alţi cetăţeni de-ai dumitale au făcut glume pe seama asemănării izbitoare! Sunt prea proşti ca să-şi dea măcar seama că am fost...

– Dar s-a dovedit că...

– Bineînţeles, s-a dovedit. Buncărele: 30 aprilie, 1945. Noi am vrut aşa. Am avut răbdare. Ştiinţa a ţinut cu noi, dar din când în când a trebuit să grăbesc Istoria. Am vrut un om potrivit. Tu eşti omul potrivit. Ceilalţi nu mergeau deloc – prea diferiţi de filozofia mea politică... Tu eşti de departe mai bun. Cu ajutorul tău, va fi mult mai uşor. Dar cum am spus, a trebuit să învârt puţin mai tare roata Istoriei... la vârsta mea... a trebuit să...

– Vrei să spui că...?

– Da. Am pus să fie asasinat preşedintele vostru, Kennedy. Şi apoi, fratele lui...

– Dar de ce a fost nevoie de al 2-lea asasinat?

– Am avut informaţii conform cărora tânărul acela ar fi câştigat alegerile prezidenţiale.

– Dar ce ai de gând să faci cu mine? Mi s-a spus că nu voi fi asasinat...

– Pot să ţi-i prezint pe doctorii Graf şi Voelker?

Cei doi bărbaţi înclinară din cap spre preşedinte şi zâmbiră.

– Dar ce se va întâmpla? întrebă preşedintele.

– Vă rog. Doar o clipă. Trebuie să-i chestionez pe oamenii mei. Karl, cum a mers cu Dublura?

– Bine. Am telefonat de la fermă. Dublura a ajuns la aeroport la timp. Dublura a anunţat că, din cauza condiţiilor meteo, îşi anulează zborul până

mâine. Apoi Dublura a anunțat că va face o călătorie de plăcere... că îi face plăcere să călătorească prin ploaie...

– Și restul? întrebă bătrânul.

– Dublura a murit.

– Bine. Hai să trecem mai departe. Istoria și Știința au ajuns la Timp.

Agenții porniră să-l conducă pe președinte către una dintre cele două mese de operații. Îl rugară să se dezbrace. Bătrânul se îndreptă spre cealaltă masă. Doctorii Graf și Voelker își puseră halatele, pregătindu-se să înceapă treaba...

Cel care părea mai tânăr dintre cei 2 bărbați se ridică de pe masa de operație. Se îmbrăcă în hainele președintelui, apoi se îndreptă spre oglinda mare de pe peretele nordic. Rămase acolo 5 minute. Pe urmă se întoarse.

– E o minune! Nici măcar o cicatrice... nici o perioadă de recuperare. Felicitări, domnilor! Cum ați făcut-o?

– Ei bine, Adolf, răspunse unul dintre cei doi doctori, ne-a trebuit mult să...

– AȘTEPTAȚI! Nu trebuie să-mi mai spuneți niciodată „Adolf"... până nu va veni timpul, până nu vă voi spune eu! Până atunci, nu se va mai vorbi deloc în germană... Acum sunt președintele Statelor Unite ale Americii!

– Da, domnule președinte!

Pe urmă bărbatul își atinse pielea de deasupra buzei superioare:

– Dar îmi lipsește vechea mea mustață!

Zâmbiră.

Apoi continuă:

– Și bătrânul?

– L-am așezat în pat. Nu se va trezi decât peste 24 de ore. În acest moment... totul... toate urmele operației au fost distruse, dizolvate. Tot ce avem nevoie este să ieșim de-aici, spuse doctorul Graf. Dar... domnule președinte, eu vă sugerez că acest om ar trebui...

– Nu, crede-mă, e neajutorat! Lasă-l să sufere așa cum am suferit și eu!

Se apropie de pat și se uită la bărbat. Un bătrân cu părul alb, trecut de 70 de ani.

– Mâine o să mă aflu în reședința lui particulară. Mă întreb cum o să-i placă soției lui stilul meu de a face dragoste? spuse bărbatul, scoțând un hohot mic de râs.

– Sunt sigur, mein Führer... mă scuzați! Vă rog! Sunt sigur, domnule președinte, că îi va plăcea foarte mult stilul dumneavoastră de a face dragoste.

– Atunci hai să plecăm de-aici. Mai întâi doctorii, să meargă în treaba lor. Apoi noi, ceilalți... unul sau doi odată... schimbăm mașinile și apoi o noapte bună de somn la Casa Albă.

Bătrânul cu părul alb se trezi. Era singur în cameră. Putea să scape. Se ridică din pat, căutându-și hainele, și, în timp ce traversa încăperea, văzu un bătrân într-o oglindă mare.

„Nu, își zise el, o, Doamne, nu!"

Ridică un braț. Bătrânul din oglindă ridică un braț. Făcu un pas înainte. Bătrânul din oglindă se mări. Își privi mâinile – zbârcite, și nu erau mâinile lui! Își privi picioarele! Nu erau picioarele lui! Nu era trupul lui!

– Doamne, zise el cu voce tare, DOAMNE DUMNEZEULE!

Apoi își auzi vocea. Nu era nici măcar vocea lui. Îi schimbaseră și laringele. Își pipăi gâtul, capul cu degetele. Nici o cicatrice! Nicăieri nici o cicatrice. Îmbrăcă hainele bătrânului și o luă la fugă pe scări. Ciocăni la prima ușă, pe care scria „Proprietăreasa".

Ușa se deschise. O femeie bătrână.

– Da, domnule Tilson? întrebă ea.

– Domnule Tilson? Doamnă, eu sunt președintele Statelor Unite ale Americii! E o urgență!

– Vai, domnule Tilson, sunteți atât de amuzant!

– Ascultă, unde e telefonul?

– Exact unde e dintotdeauna, domnule Tilson. Chiar în stânga ușii de la intrare.

Își pipăi buzunarele. Îi lăsaseră mărunțiș. Se uită în portofel. 18 dolari. Introduse o monedă de 10 cenți în aparat.

– Doamnă, ce adresă e aici?

– Haideți, domnule Tilson, doar știți adresa. Locuiți aici de ani de zile! Astăzi vă purtați foarte ciudat, domnule Tilson. Și vreau să vă mai spun ceva!

– Da, da... ce este?

– Vreau să vă aduc aminte că astăzi trebuie să plătiți chiria!

– Ah, doamnă, spune-mi adresa de aici!

– De parcă n-ați ști! E 2435 Shoreham Drive.

– Da, vorbi el în receptor, taxi? Vreau un taxi pe 2435 Shoreham Drive. O să aştept la primul etaj. Cum mă numesc? Cum mă numesc? Ei bine, mă numesc Tilson...

„N-are nici un rost să mă duc la Casa Albă, îşi zise, au acoperit zona... O să mă duc la cel mai mare ziar. O să la povestesc. O să-i povestesc redactorului-şef totul, tot ce s-a întâmplat..."

Ceilalți pacienți râseră de el.

– Îl vedeți pe tipul ăla? Ăla care arată ca dictatorul ăla, cum îl cheamă, doar un pic mai bătrân. Oricum, când a venit aici, acum o lună, pretindea că e preşedintele Statelor Unite ale Americii. Asta a fost acum o lună. Acum nu prea mai zice. Dar îi place la nebunie să citească ziarele. N-am mai văzut niciodată un tip atât de nerăbdător să citească ziarul. Totuşi, ştie o groază despre politică. Cred că asta i-a luat mințile. Prea multă politică.

Clopoțelul care anunța cina sună. Toți pacienții reacționară. Cu excepția unuia.

Un infirmier se apropie de el.

– Domnule Tilson?

Nu veni nici un răspuns.

– DOMNULE TILSON!

– A... da?

– E ora mesei, domnule Tilson!

Bătrânul cu păr alb se ridică şi se îndreptă încet către sala de mese.

POLITICA E CA ŞI CUM AI ÎNCERCA SĂ I-O TRAGI ÎN FUND UNEI PISICI

Dragă domnule Bukowski,
De ce nu scrieți niciodată despre politică sau afaceri externe?
M.K.

Dragă domnule M.K.:
La ce bun? Te referi la noutăți? – toată lumea ştie că slănina se prăjeşte.

nebunia noastră începe în foarte mare liniște în timp ce privim țintă perii dintr-un covor – întrebându-ne ce naiba nu a mers cum trebuie când au aruncat în aer troleul plin de bomboane cu posterul cu Popeye Marinarul lipit pe el.

doar asta contează: visul cel bun dus, şi când asta s-a dus, totul s-a dus. restul sunt jocuri împuțite pentru generali şi pentru cei care fac bani. şi vorbind despre asta – văd că încă un bombardier american, plin de bombe cu hidrogen, a căzut iarăşi din cer – de DATA ASTA în mare lângă Islanda. băieții sunt extrem de nepăsători față de păsările lor de hârtie în timp ce, CHIPURILE, îmi protejează mie viața. Departamentul de Stat spune că bombele cu hidrogen erau „nearmate", orice o fi însemnând asta. citim în continuare că una dintre bombele cu hidrogen (pierdute) a crăpat, răspândind rahatul radioactiv peste tot, în timp ce mă proteajau, chipurile, pe mine, deşi eu nici măcar n-am cerut protecție. diferența dintre o democrație şi o dictatură este că într-o democrație mai întâi votezi şi mai târziu îndeplineşti ordinele; într-o dictatură nu mai trebuie să pierzi timpul cu votarea.

Întorcându-ne la dispariția bombei cu hidrogen – cu puțin timp în urmă, același lucru s-a întâmplat lângă coasta SPANIEI. (sunt peste tot, protejându-mă.) din nou bombele s-au rătăcit – jucărioare neatente ce sunteți. le-a luat 3 luni – dacă îmi amintesc bine – să găsească și să ridice ultima bombă de acolo. se poate să fi fost 3 săptămâni, dar oamenilor din orașul acela de coastă probabil că li s-au părut 3 ani. acea ultimă bombă – drăcia dracului s-a înțepenit într-un banc de nisip, undeva în adâncul mării. și de fiecare dată când încercau să agațe chestia, cu mare blândețe, aceasta se desfăcea și se rostogolea și mai jos. Între timp, bieții oameni din orașul acela de coastă se zvârcoleau în paturi noaptea, întrebându-se dacă aveau să sară în aer, grație drapelului american. desigur, Departamentul de Stat al Statelor Unite a dat o declarație în care se spunea că bomba cu hidrogen nu are fitil detonant, dar între timp bogații se căraseră spre alte locuri și marinarii americani și orășenii păreau foarte tulburați. (la urma urmei, dacă lucrurile alea n-ar fi putut exploda, să se învârtă cu ele prin aer? ar fi putut la fel de bine să transporte 2 tone de salam. fitil înseamnă „scânteie" sau „trăgaci", iar „scânteia" poate veni de oriunde, iar „trăgaci" înseamnă „șoc" sau orice acțiune similară care declanșează mecanismul de tragere. ACUM terminologia este „nearmat", care sună mai sigur, dar e de fapt același lucru.) oricum, au tot încercat să agațe bomba, dar cum se spune, chestia părea vie. pe urmă s-au pornit niște furtuni submarine și micuța și drăgălașa noastră bombă s-a rostogolit tot mai jos. marea e afundă, mult mai profundă decât comandanții noștri.

până la urmă, a fost creat un echipament special doar ca să o prindă pe bombă de fund, și așa obiectul a fost trasă afară din mare. Palomares. exact, acolo s-a întâmplat: Palomares. și știți ce a urmat? Marina Americană a organizat un CONCERT în parcul orașului pentru a sărbători găsirea bombei – dacă chestia nu era periculoasă, atunci ar fi lăsat-o moartă. da, iar marinarii cântau și cetățenii spanioli ascultau muzica și s-au unit cu toții, o mare eliberare sexuală și spirituală la unison. ce s-a întâmplat cu bomba pe care au scos-o din mare, habar n-am, și nimeni altcineva (în afară de câteva persoane) nu știe, iar formația a continuat să cânte. În timp ce 1000 de tone de strat arabil spaniol radioactiv a fost transportat spre Aiken, S.C. În containere sigilate. Pun pariu că în Aiken, S.C. chiria e ieftină.

iar acum bombele noastre înoată și se scufundă, înghețate și „nearmate" în jurul Islandei.

aşadar, ce faci când ai direcţionat minţile oamenilor spre ceva nu atât de bun? simplu, le direcţionezi atenţia spre altceva. nu pot să se gândească decât la un lucru o dată. cum ar fi, uite, titlul de pagină din 23 ian. 1968: AVION B-52 TRANSPORTÂND BOMBE CU HIDROGEN SE PRĂBUŞEŞTE ÎN GROENLANDA; DANEZI NEMULŢUMIŢI? danezi nemulţumiţi? o, Doamne Dumnezeule!

oricum, brusc, ştirea din 24 ian.: NORD-COREENII CAPTUREAZĂ O NAVĂ AMERICANĂ.

o, Doamne, patriotismul s-a întors! vai, nenorociţii naibii! am crezut CĂ războiul s-a terminat! aha, înţeleg – ROŞII! marionete coreene!

iar sub fotografia lui A.P., transmisă prin satelit de agenţia de presă scrie ceva de genul ăsta – vasul american de spionaj Pueblo – un fost vas comercial al armatei, acum transformat într-unul dintre vasele de spionaj secrete ale Marinei, dotat cu echipament electronic de monitorizare şi echipament oceanografic a fost forţat să intre în portul Wonsan de pe coasta Coreei de Nord.

nenorociţii ăia Roşii, te-mpiedici de ei peste tot!

dar n-am trecut cu vederea că povestea despre bomba cu hidrogen pierdută a fost înghesuită într-un colţ: „Substanţe radioactive detectate la locul prăbuşirii avionului B-52; cauza ar fi o bombă dezmembrată".

ni se spune că preşedintele a fost trezit între 2 şi 2.30 noaptea şi a fost informat despre capturarea vasului Pueblo.

cred că s-a culcat la loc.

Statele Unite spun că vasul Pueblo s-a aflat în ape internaţionale; coreenii spun că vasul s-a aflat în ape teritoriale. o ţară minte, una nu minte.

pe urmă cineva se întreabă: la ce un vas de spionaj în ape internaţionale? e ca şi cum ai purta o pelerină de ploaie într-o zi însorită.

Şi, pe măsură ce te dumireşti, ţi se aprind beculeţele.

titlu: 26 ian., 1968: STATELE UNITE CHEAMĂ LA ARME 14 700 DE REZERVIŞTI AI FORŢELOR AERIENE.

bomba cu hidrogen pierdută lângă Islanda a dispărut complet din ziare ca şi cum faptul nu s-ar fi produs niciodată.

între timp:

Senatorul John C. Stennis (D.-Miss.) a spus că decizia domnului Johnson (chemarea la arme a forţelor de rezervă aeriene) a fost „necesară şi justificată" şi a adăugat: „Sper că nu va ezita să mobilizeze şi componentele forţelor de rezervă terestre".

Liderul minorităților din Senat, Richard B. Russell (D.-Ga.): „În ultimă analiză, această țară trebuie să recupereze vasul și oamenii care au fost capturați. La urma urmei, toate marile războaie au pornit de la nişte incidente mult mai puțin grave decât acesta".

Purtătorul de cuvânt al Casei Albe, John W. McCormack (D.-Mass.): „Națiunea americană trebuie să se trezească la realitate și să vadă că în continuare comunismul vrea să dețină puterea mondială. Aspectul acesta e tratat cu prea multă indiferență".

cred că dacă Adolf Hitler ar mai fi acum în viață s-ar distra pe cinste văzând scena politică de astăzi.

ce mai poți spune despre politică și afaceri externe? criza Berlinului, criza din Cuba, avioane de spionaj, vase de spionaj, Vietnamul, Coreea, bombe H pierdute, revolte în orașele americane, foamete în India, purificare în China Roșie? există tipi buni și tipi răi? unii care mint mereu, alții care nu mint niciodată? există guverne bune și guverne rele? nu, există guverne rele și guverne și mai rele. oare vom fi trăsniți într-o noapte pe când ne tăvălim, suntem la budă sau citim benzi desenate sau punem timbre valoroase într-un clasor? moartea pe loc nu e o noutate, așa cum nici moartea în masă pe loc nu e o noutate. dar am îmbunătățit produsul; avem toate secolele astea de știință și cultură și descoperiri cu care să lucrăm; bibliotecile sunt burdușite și ticsite și pline de cărți; picturi celebre se vând pentru sute și mii de dolari; știința medicală face transplanturi de cord; nu poți deosebi un nebun de un om nomal pe stradă, și deodată ne trezim că viețile noastre sunt, din nou, pe mâna unor idioți. s-ar putea ca bombele să nu cadă niciodată; bombele ar putea să cadă. ini, mini, mani, mo...

acum, dragi cititori, pe mine vă rog să mă scuzați, o să mă întorc la târfe și la cai și la pileală, cât încă mai este timp. dacă și în toate acestea există moarte, atunci mie mi se pare mult mai puțin agresiv să fii responsabil pentru propria moarte decât în felul celălat, care îți este pus în față împachetat în fraze despre Libertate și Democrație și Umanitate și/sau despre orice alt Rahat de acest gen.

prima veste la 12.30. primul pahar, acum, și târfele vor fi mereu peaici. Clara, Penny, Alice, Jo...

ini, mini, mani, mo...

MAICĂ-MEA CEA LATĂ-N FUND

erau două fete bune, Tito şi Baby. arătau amândouă cam de 60, dar încă nu împliniseră 40. băutura şi grijile. eu aveam 29 şi păream de 50. băutura şi grijile. mai întâi făcusem rost de apartament, şi apoi ele se mutaseră. Îl enervam pe proprietar, care trimitea poliția la cel mai mic zgomot pe care-l făceam. era stresant. mi-era frică să mă piş în mijlocul vasului de toaletă.

cea mai tare fază a fost OGLINDA, mă priveam în ea, cu burta umflată, cu Baby şi Tito, băute şi într-o stare nasoală de zile şi nopți întregi, toți trei, şi radioul ăla ieftin cântând, cu tuburile uzate stând acolo pe covorul ăla uzat, o, Doamne, OGLINDA, şi mă uitam în ea, spunând:

– Tito, e în fundul tău. o simți?

– o, da, o, doamne, da – ÎMPINGE! hei! unde TE DUCI?

– acum, Baby, o ai aici, în față, mmm? o simți? capul mare şi purpuriu, ca un şarpe care cântă arii! îmi simți dragostea?

– oooh, dragule, cred că o să mă... HEI! unde TE DUCI?

– Tito, m-am întors în scaunul tău pliant. te despart în două. n-ai nici o şansă!

– oooh, doamne, oooh, HEI, unde te DUCI? treci înapoi!

– nu`ş ce.

– nu ş ce ce?

– nu`ş cine aş vrea s-o prindă. ce pot să fac? vă vreau pe amândouă, nu vă pot AVEA pe amândouă! şi în timp ce încerc să mă hotărăsc, sunt chinuit de moarte încercând să mi-o țin dreaptă! nu înțelege nimeni cât sufăr?

– nu, dă-mi-o mie!

– nu, mie, mie!

APOI PRIMUL PUMN MARE AL LEGII.

bum! bUm! BUM!

– hei, ce se întâmplă acolo?

– ni`ic.

– nimic? ce tot gemeți și scârțâiți? e 3 jumate dimineața. avem patru etaje de oameni treji de-a-binelea care se întreabă...

– ni`ica nu este. joc șah cu mama și cu sora mea.

– vă rog, plecați. mama are probleme cu inima. o terorizați. și nu mai are decât un pion.

– și TU la fel, amice! în caz că nu știi, ăsta se întâmplă să fie Departamentul de Poliție din Los Angeles...

– doamne, n-aș fi ghicit...

– acum ai ghicit. bun. deschide sau spargem ușa!

Tito și Baby au fugit în colțul îndepărtat al sufrageriei, ghemuite și tremurând, ținându-și cu mâinile și ascunzându-și trupurile lor îmbătrânite și zbârcite și bețivane și demente. erau teribil de drăgălașe.

– deschide odată, amice, am fost chemați aici de patru ori în ultima săptămână și jumătate, cu aceeași plângere. crezi că ne place să ne pierdem vremea aruncând oameni în închisoare doar pentru că așa să ne simțim noi bine?

– îhî

– căpitanul Bradley spune că nu-i pasă dacă ești negru sau alb.

– spuneți-i Căpitanului Bradely că și eu simt la fel.

am tăcut. cele două târfe tremurau și își țineau strâns în brațe corpurile zbârcite în lumina lămpii din colț. tăcerea liniștitoare și blândă a frunzelor de salcie într-o iarnă aspră de rahat.

luaseră cheia de la administrator și ușa se deschisese vreo 10 centimetri, dar lanțul pe care îl pusesem o ținea. unul dintre polițai vorbea cu mine, pe când celălalt împingea cu o șurubelniță, încercând să scoată lanțul din suport. l-am lăsat pe polițai să-l scoată aproape de tot, pe urmă am împins capătul lanțului cu totul la loc. toate astea în timp ce stăteam acolo gol cu chestia sculată.

– îmi violați drepturile. aveți nevoie de un permis de percheziție ca să intrați aici. nu puteți să intrați cu forța doar că așa vreți. ce dracu` e cu voi, băieți.

– care dintre ele zici că e maică-ta?

– aia cu fundul mai mare.

celălalt polițai aproape scosese lanțul. l-am împins la loc cu degetul.

– haide, lasă-ne să intrăm. vrem doar să stăm de vorbă.

– despre ce? despre minunile din Disneyland?

– nu, nu, pari un tip interesant. vrem doar să intrăm și să stăm de vorbă.

– probabil că vă închipuiți că sunt anormal. dacă o să mă dau vreodată în vânt după brățări, o să le cumpăr de la Thrifty`s. și, la naiba, nu sunt vinovat pentru nimic altceva decât o sulă sculată și un radio dat tare și nu mi-ați cerut să le sting pe nici una.

– doar lasă-ne să intrăm. nu vrem decât să stăm de vorbă.

– ascultați, vreți să intrați cu forța, fără permis. uitați ce e, am cel mai bun avocat din oraș...

– avocat? la ce-ți trebuie avocat?

– apelez la el de ani de zile – dezertare, expunere indecentă, viol, băut la volan, tulburarea liniștii, violență și bătăi, foc – toate învinuirile grave.

– și a câștigat toate cazurile astea?

– e cel mai bun. uite ce e, vă dau trei minute. sau încetați să mai forțați ușa și mă lăsați în pace, sau îl sun. n-o să-i placă să fie trezit la ora asta. o să vă ia insignele.

polițaii s-au dat înapoi, și s-au îndepărtat un pic pe hol. am tras cu urechea.

– crezi că știe despre ce vorbește?

– da, cred că știe.

s-au întors.

– mama ta sigur are un fund mare.

– nasol că nu-l puteți avea, nu?

– bine, plecăm, dar faceți liniște. vrem să închideți radioul și să înceteze toate țipetele și gemetele.

– bine, o să închidem radioul.

au plecat. ce plăcere să-i aud plecând. ce plăcut era să ai un avocat bun. ce plăcut era să nu intri la pârnaie.

am închis ușa.

– bun, fetelor, au plecat. 2 băieți drăguți care au greșit locul. și acum priviți!

m-am uitat în jos.

– gata, s-a dus.

– da, s-a dus, a zis Baby. de ce s-a dus? e atât de trist.

– la dracu`, a făcut Tito, arată ca un mic cârnaț vienez mort.

m-am dus și m-am așezat într-un scaun, mi-am turnat un pahar de vin. Baby ne-a făcut 3 țigări.

– cum e vinul? am întrebat.

– mai avem 4 sticle.

– de kil sau bidoane?

– de kil.

– doamne, avem nevoie de noroc.

am luat un ziar vechi de 4 zile. am citit bancurile. pe urmă m-am dus la pagina de sport. În timp ce citeam, Tito s-a apropiat de mine și s-a așezat la picioarele mele. am simțit-o cum se pune pe treabă. avea o gură ca pompele alea de desfundat veceul. mi-am băut vinul și am pufăit din țigară.

erau în stare să-ți sugă creierii dacă le lăsai. cred că și-o făceau una alteia când nu eram prin preajmă.

am ajuns la pagina de curse.

– uite aici, i-am spus lui Tito, calul ăsta a ieșit sub 22, apoi o cincime la sfert, are 44 și 4/5-imi la jumătate, apoi unu și nouă la 1200 de metri, sigur a crezut că este în cursa de 1200 de metri...

hulp hulp hulp

mmmm mmm

huulp hulp huulp hulp

– ...E de o milă și un sfert, încearcă să sprinteze prin exterior, are 6 lungimi avans după ce ia ultima turnantă și se predă, e pe moarte, vrea înapoi în grajd...

huulp huulp huulp

Hulp hulp hulp

– și-acum să vedem jocheul – dacă e Blum, va câștiga la un bot; dacă e Volske o să câștige cu 3/4 de lungime. e Volske. câștigă la 3/4. un pariu pierdut la 12 cu 8. toți banii aparțin grajdurilor. publicul îl urăște pe Volske. Îl urăște pe Volske și pe Harmatz. așa că grajdurile îi folosesc pe tipi ăștia de 2 sau de 3 ori ca momeală, ca să potolească publicul. dacă n-ar fi fost ăștia doi mari călăreți, la momentul potrivit, aș fi acum pe East 5th Street...

– ah, ticălosule! Tito s-a uitat în sus şi a ţipat, smulgându-mi ziarul din mână. pe urmă se puse iar pe treabă. nu ştiam ce să fac. era foarte supărată. pe urmă s-a apropiat Baby. Baby avea nişte picioare foarte mişto şi i-am ridicat fusta purpurie şi m-am uitat la ciorapii de nailon. Baby s-a aplecat şi m-a sărutat, mi-a vârât limba în jos pe gât, i-am pus palma pe coapsă. eram prins în capcană. nu ştiam ce să fac. aveam nevoie de ceva de băut. 3 idioţi închişi împreună. ah gemete şi zborul ultimului sturz în ochiul soarelui, era un joc de copii, un joc stupid.

primul sfert, 22 şi 1/4, jumătatea în 44 şi 1/5, mi-a scos-o din ascunziş, victorie cu un cap, Calif. ploaie pe corpul meu. smochine deschise minunat ca nişte mate roşii mari în soare şi supte de tot în timp ce mama te urăşte şi taică-tu vrea să te omoare şi gardul din spate e verde şi aparţine de Bank of America, Tito mi-a scos-o din ascunziş în timp ce eu o pipăiam pe Baby.

pe urmă ne-am despărţit, fiecare aşteptându-şi rândul la baie ca să-şi şteargă murdăria din toate găurile noastre sexuale. eu eram mereu ultimul. am ieşit, am luat o sticlă de vin, m-am apropiat de fereastră şi am privit afară.

– Baby, mai fă-mi o ţigară.

eram la ultimul etaj, etajul 4, undeva sus, pe un deal. dar te poţi uita la Los Angeles şi nu te alegi cu nimic, cu nimic. toţii oamenii ăia dormind, aşteptând să se trezească şi să se ducă la slujbă. era stupid. stupid, stupid şi groaznic. aşa ne trebuie: ochi, grai, albastru pe verde, privind pierdut câmpurile de fasole, unul într-altul, hai.

Baby mi-a adus ţigara. am tras adânc în piept şi am privit oraşul adormit. am stat şi am aşteptat soarele şi orice ar mai fi apară. nu-mi plăcea lumea, dar existau momente când, dacă erai atent şi te simţeai relaxat, aproape că puteai să o înţelegi.

nu ştiu unde sunt acum Tito şi Baby, dacă au murit sau nu, dar nopţile alea au fost grozave, ciupind picioarele alea în pantofi cu toc înalt, sărutând genunchi în ciorapi de nailon. toată învălmăşeala aia de rochii şi chiloţi colorati şi punând la treabă poliţia din LA ca să-şi merite banii.

Primăvara şi florile şi vara nu vor mai fi niciodată la fel.

O IDILĂ DRĂGĂLAȘĂ

Eram falit – din nou – de data asta însă în Cartierul Francez din New Orleans, iar Joe Blanchard, redactorul-șef al ziarului subteran *OVERTHROW* m-a dus la locul ăsta după colț, una dintre clădirile alea de un alb-murdar cu ferestre duble verzi și scări aproape verticale. Era duminică și așteptam banii de pe niște drepturi de autor, ba nu, un avans pentru o carte porcoasă pe care o scrisesem pentru nemți, dar germanii mă tot duceau cu zăhărelul despre proprietar, tatăl, un bețiv, din cauza căruia erau pe zero, fiindcă bătrânul le retrăsese fondurile de la bancă, nu, le retrăsese ca să le cheltuie pe băutură și pe bairamurile lui împuțite, așa că erau faliți, dar îi dădeau papucii bătrânului și de îndată ce...

Blanchard a sunat la sonerie.

O fată bătrână și grasă a venit la ușă, și cred că avea între 120 și 150 de kilograme. Era înfășurată într-un fel de cearșaf imens pe post de rochie, iar ochii ei erau foarte mici. Cred că erau singurul lucru mic pe care îl avea. Se numea Marie Glaviano și era proprietara unei cafenele în Cartierul Francez, o cafenea foarte mică. Ăsta era încă un lucru nu foarte mare pe care îl avea – cafeneaua. Dar era un local drăguț, cu fețe de masă roșu cu alb, meniuri scumpe și fără clienți. Lângă intrare stătea o păpușă din aia de pe vremuri care înfățișa o doică negresă. Doica negresă simboliza vremurile bune, vremurile trecute, vremurile trecute și bune, dar vremurile trecute și bune erau duse pentru totdeauna. Acum turiștii erau gură-casă. Le plăcea doar să se învârtă și să se uite la lucruri. Nu intrau în cafelnele. Nici măcar nu se îmbătau. Nu mai cheltuiau nimic. Vremurile bune se duseseră. Nimănui nu-i mai păsa și nimeni nu mai avea bani sau, dacă avea, îi păstra. Era o

epocă nouă şi una nu foarte interesantă. Se părea că toată lumea se holba la revoluţionari şi la porcii care se sfâşiau între ei. Era o distracţie pe cinste şi era gratis şi toţi îşi păstrau astfel banii în buzunar, asta dacă aveau bani.

– Bună, Marie. Marie, el este Charley Serkin. Charley, ea e Marie, a făcut Blanchard prezentările.

– Bună, am spus.

– Bună, a zis Marie Glaviano.

– Lasă-ne să intrăm un minut, Marie, a rugat-o Blanchard.

(Sunt doar două lucruri nasoale în legătură cu banii: ori sunt prea mulţi, ori sunt prea puţini. Şi eu ajunsesem iar în faza „prea puţini".)

Am urcat treptele abrupte şi am urmat-o pe unul din coridoarele alea piezişe lungi lungi – vreau să spun care n-au deloc lăţime, ci numai lungime, şi apoi am ajuns în bucătărie, şi ne-am aşezat la masă. Era o vază cu flori. Marie a deschis 3 sticle de bere. S-a aşezat.

– Uite ce-i, Marie, a început Blanchard, Charley e un geniu. I-a ajuns cuţitul la os. Sunt sigur că o să se descurce, dar între timp... Între timp, nu are unde să stea.

Marie s-a uitat la mine.

– Eşti un geniu?

Am luat o înghiţitură zdravănă de bere.

– Păi, sincer să fiu, e greu de spus. Cel mai adesea mă simt cam anormal. Ca golurile astea mari şi albe de aer din capul meu.

– Poate să rămână, a zis Marie.

Era luni, singura zi liberă a lui Marie, iar Blanchard s-a ridicat şi ne-a lăsat în bucătărie. Apoi s-a auzit cum trânteşte uşa de la intrare şi dus a fost.

– Cu ce te ocupi? a întrebat Marie.

– Trăiesc din ce-mi rezervă soarta, am răspuns.

– Îmi aduci aminte de Marty, a spus Marie.

– Marty? am întrebat, gândindu-mă, Doamne, începe. Şi chiar a început.

– Păi, eşti urât, ştii? Adică nu urât, ci vreau să spun hodorogit, ştii? Eşti chiar hodorogit, chiar mai rău decât era Marty. Iar Marty era un luptător. Tu eşti un luptător?

– Asta e una din problemele mele: n-am putut niciodată să mă lupt ca lumea.

– Oricum, arăţi ca şi Marty. Eşti rablagit, dar blând. Ştiu genul tău. Când văd un om, îmi dau seama cum este. Îmi place faţa ta. Ai o faţă bună.

Fiindcă nu eram în stare să spun nimic despre faţa ei, am întrebat:

– Ai cumva nişte ţigări, Marie?

– Sigur, dragă, a zis ea şi a căutat prin cearşaful ăla mare pe post de rochie şi a scos un pachet plin de undeva dintre ţâţe. Ar fi putut ascunde acolo articole de băcănie pentru o săptămână. Era destul de amuzant. Mi-a desfăcut încă o bere.

Am tras o duşcă zdravănă, apoi am spus:

– Probabil că te-aş putea regula până ai începe să plângi.

– Uite ce e, Charley, a zis ea, nu-mi place să vorbeşti aşa. Sunt o fată drăguţă. Mama m-a crescut cum trebuie. Dacă mai vorbeşti aşa, n-o să poţi rămâne.

– Îmi pare rău, Marie, glumeam doar.

– Ei bine, nu-mi place genul ăsta de glume.

– Sigur, înţeleg. Ai cumva nişte whisky?

– Scotch.

– E bun şi scotchul.

A dus o sticlă aproape plină de un litru. 2 pahare de apă. Ne-am servit cu scotch şi apă. Femeia aia era umblată. Se vedea limpede. Probabil că avea cu zece ani mai mult decât mine. Ei bine, vârsta nu e o crimă. Doar că unii oameni îmbătrânesc urât.

– Eşti exact ca Marty, a spus ea din nou.

– Iar tu nu semeni cu nimeni dintre cei pe care îi ştiu, am răspuns.

– Îţi place de mine? a întrebat ea.

– Trebuie, am răspuns, şi ea nu a mai zis nimic. Am băut timp de încă o oră sau două, mai mult bere, dar şi puţin scotch din când în când, şi apoi m-a dus să-mi arate patul. Am trecut pe lângă un loc şi era gata să spună: „Ăsta e patul meu". Era foarte mare. Patul meu se afla lângă altul. Foarte ciudat. Dar nu însemna nimic.

– Poţi să dormi în oricare, a zis Marie, sau în amândouă.

Am simţit în asta ceva ce semăna cu o insultă...

Ei bine, dimineaţa m-am trezit cu o durere de cap şi am auzit-o zdrăngănind în bucătărie, dar m-am făcut că nu aud, aşa cum ar face orice om cu scaun la cap, şi am auzit-o dând drumul la televizor pentru ştirile de dimineaţă, avea televizorul pe masa din colţ din bucătărie, şi am auzit cum pregăteşte cafeaua, mirosea tare bine, dar mirosul de slănină şi de ouă şi de cartofi nu-mi plăcea, nici sunetul ştirilor de dimineaţă nu-mi plăcea, şi îmi venea să mă piş şi mi-era sete, dar nu voiam ca Marie să ştie că eram treaz,

aşa că am aşteptat, uşor iritat (ha-ha, da), dar voiam să fiu singur, voiam să fie a mea toată casa şi ea o tot lungea, o tot lungea şi în cele din urmă am auzit-o păşind repede pe lângă patul meu...

– Tre` să plec, a zis ea, sunt în întârziere.

– Pa, Marie, am răspuns.

După ce uşa s-a trântit, m-am ridicat şi m-am dus la veceu şi am stat acolo şi m-am pişat şi m-am căcat şi am stat acolo în New Orleans, departe de casă, oriunde ar fi fost casa mea, şi pe urmă am văzut un păianjen care stătea pe pânza lui, în colţ şi mă privea. Ştiam că păianjenul se afla acolo de multă vreme. De mult mai multă vreme decât mine. Mai întâi, m-am gândit să-l omor. Dar era atât de gras şi de fericit şi de urât, casa era a lui. Trebuia să mai aştept puţin, până când va veni momentul potrivit. M-am ridicat, m-am şters la fund şi am tras apa. În timp ce ieşeam de la budă, păianjenul mi-a făcut cu ochiul.

Nu voiam să mă lupt cu ceea ce mai rămăsese din sticla de un kil, aşa că am stat în bucătărie, gol, întrebându-mă oare cum puteau oamenii să aibă atâta încredere în mine? Cine eram? Oamenii erau nebuni, oamenii erau naivi. Asta îmi dădea putere. La dracu`, chiar îmi dădea. De zece ani trăiam fără slujbă. Oamenii îmi dădeau bani, mâncare, locuri unde să stau. Indiferent dacă mă credeau un geniu sau un idiot, nu conta. Ştiam ce sunt. Nu eram nici una, nici alta. Ce anume îi făcea pe oameni să-mi dea cadouri, nu mă interesa. Luam cadourile fără vreun sentiment de triumf sau/şi de constrângere. Singura mea premisă era că nu puteam cere nimic. Mai presus de toate, aveam un fonograf mic pe vârful creierului, care se învârtea şi cânta aceeaşi melodie: nu încerca, nu încerca. Părea o idee destul de bună.

Oricum, după ce Marie a plecat, am rămas în bucătărie şi am băut 3 cutii de bere pe care le-am găsit în frigider. Nu-mi prea păsa de mâncare. Auzisem de pasiunea oamenilor pentru mâncare. Dar pe mine mâncarea mă plictisea. Lichidul era în regulă, dar un stomac plin te trăgea în jos. Îmi plăcea rahatul, îmi plăcea să mă cac, îmi plăcea scârna, dar era atât de epuizant să o creezi.

După cele trei cutii de bere, am observat un portofel pe scaunul de lângă mine. Desigur, Marie îşi luase cu ea la lucru un alt portofel. Putea fi atât de proastă sau de generoasă încât să-mi lase bani? Am deschis portofelul. Pe fundul lui era o bancnotă de zece dolari.

Ei bine, Marie mă punea la încercare, şi aveam să trec cu bine testul.

Am luat banii, m-am întors în dormitor şi m-am îmbrăcat. Mă simţeam bine. La urma urmei, ce-i trebuie unui bărbat ca să supravieţuiască? Nimic. Era adevărat. Aveam chiar şi cheia de la locuinţa ei.

Aşa că am ieşit şi am încuiat uşa ca să nu intre hoţii, ha-ha-ha, şi am pornit-o pe străzi, prin Cartierul Francez, şi ce loc stupid era, dar trebuia s-o fac. Totul trebuia să mă ajute, aşa mergeau lucrurile. Aşa că... ah, da, mergeam pe stradă şi problema cu acel Cartier Francez era că nu găseai nici un magazin de băuturi aşa cum se întâmplă în alte părţi decente din lume. Poate că era intenţionat. Trebuia să-ţi dai seama că faptul ăsta le convenea văgăunelor ălora groaznice şi împuţite de la fiecare colţ cărora le ziceau baruri. Primul lucru la care m-am gândit când am intrat într-unul din „ciudatele" baruri din Cartierul Francez a fost să vomit. Şi de obicei o făceam, fugind la vreun pişoar puţind a urină şi dându-mi drumul – tone şi tone de ochiuri prăjite şi cartofi unsuroşi pe jumătate gătiţi. Şi după ce am borât, m-am întors şi m-am uitat la ei: singurul mai însingurat şi mai golit decât clienţii era doar barmanul, mai ales dacă era şi proprietarul locului. Bun, am ieşit şi am pornit mai departe, ştiind că barurile erau reperul, şi ştiţi unde am găsit cele 3 pachete de câte şase? La o mică băcănie cu pâine veche şi tot tacâmul, chiar şi vopsea cojită pe pereţi, şi zâmbetul ăla singuratic pe jumătate dornic de sex... ajută-mă, ajută-mă, ajută-mă... groaznic, da, şi nici măcar nu pot lumina locul, curentul electric costă bani, şi iată-mă pe mine, primul tip care cumpără un pachet de 6 în 17 zile şi primul tip care cumpără trei pachete de câte şase în 18 ani, şi Doamne, aproape că a juisat pe registrul de la casă... Era prea mult. Mi-am înhăţat restul şi cele 18 cutii înalte de bere şi am ieşit în soarele stupid din Cartierul Francez...

Am pus restul de bani înapoi în portofelul de pe masa din colţ şi l-am lăsat deschis ca să-l vadă Marie. Pe urmă m-am aşezat şi mi-am deschis o bere.

Era plăcut să fiu singur. Totuşi, nu eram singur. De fiecare dată când trebuia să mă piş, vedeam păianjenul ăla şi îmi spuneam: „Ei bine, păianjen, trebuie să pleci, în curând. Pur şi simplu nu-mi place să te văd cum stai în colţul ăla întunecat, prinzând gândaci şi ţânţari şi sugându-le sângele. Vezi tu, eşti rău, domnule Păianjen. Iar eu sunt în regulă. Cel puţin, aşa îmi place să cred. Nu eşti nimic altceva decât un nenorocit de rahat negru cu ochi fără creier, asta eşti. Sugi rahat. Ţi-a sunat ceasul".

Am găsit o mătură în debara, m-am întors în baie, l-am tras din pânza lui şi i-am adus pieirea. Bun, era bine, era acolo, undeva, în faţa mea, nu mă putusem abţine. Dar cum putea Marie să-şi aşeze fundul mare pe capacul ăla, să se uşureze şi să se uite la creatura aia? Măcar îl văzuse? Poate că nu.

M-am întors în bucătărie şi am mai băut nişte bere. Pe urmă am deschis televizorul. Oameni de hârtie. Oameni de sticlă. Am simţit că încep să o iau razna şi l-am închis. Am mai băut nişte bere. Pe urmă am fiert 2 ouă şi am prăjit două fâşii de şuncă. Am reuşit să mănânc. Câteodată uiţi de mâncare. Soarele se strecura prin draperii. Am băut toată ziua. Am aruncat cutiile goale la gunoi. Timpul se scurgea. Apoi uşa s-a deschis. S-a trântit de perete. Era Marie.

– Doamne Dumnezeule! strigă ea, ştii ce s-a întâmplat?

– Nu, nu, nu ştiu.

– Ah, fir-ar să fie!

– Ce s-a întâmplat, scumpo?

– Am ars căpşunele!

– Chiar?

Alerga prin bucătărie în cercuri mici, iar curul ăla mare se bălăngănea. Părea scoasă din minţi. Dusă. Sărmana pizdă grasă şi bătrână.

– Pusesem pe foc oala cu căpşuni în bucătărie şi hop, a intrat o turistă, o târfă cu bani, primul client de pe ziua de astăzi, ştii, îi plac pălărioarele pe care le fac... În fine, e destul de drăguţă şi îi stă bine cu toate pălăriile, aşa că nu ştia ce să facă, şi pe urmă ne-am apucat să vorbim despre Detroit, aveam o cunoştinţă comună la Detroit, ştii, şi tot vorbeam şi la un moment dat AM SIMŢIT MIROSUL! CĂPŞUNELE SE ARD! M-am năpustit în bucătărie, dar era prea târziu... ce dezastru! Căpşunele au dat în foc şi s-au împrăştiat peste tot şi put, s-au ars, e trist, şi nimic nu poate fi salvat, nimic! Ce nenorocire!

– Îmi pare rău. Dar i-ai vândut măcar vreo pălărie?

– I-am vândut două. N-a putut să se hotărască.

– Îmi pare rău pentru căpşuni. Iar eu am omorât păianjenul.

– Ce păianjen?

– Eram sigur că habar n-ai.

– Ce să am habar? Ce sunt păianjenii? Sunt doar nişte gângănii.

– Se zice că păianjenul nu e o gânganie. Ceva legat de numărul de picioare... Nu prea ştiu şi nici nu-mi pasă.

– Păianjenul nu e o insectă Da`ce dracu` e?

– Nu e insectă. Aşa se zice. Oricum, am omorât creatura aia nenorocită.
– Mi-ai umblat în portofel.
– Normal. L-ai lăsat acolo. Trebuia să beau nişte bere.
– Tot timpul trebuie să bei bere?
– Da.
– O să fii o pacoste. Ai mâncat ceva?
– 2 ouă, 2 felii de şuncă.
– Ţi-e foame?
– Da. Dar eşti obosită. Relaxează-te. Ia-ţi ceva de băut.
– Să gătesc mă relaxează. Dar mai întâi trebuie să fac o baie fierbinte.
– Dă-i drumul.
– Bine, a zis ea şi s-a întins, a dat drumul la televizor şi apoi s-a dus la baie. A trebuit să ascult ce se spunea la televizor. Un buletin de ştiri. Un nenorocit groaznic de urât. cu 3 nări. Un nenorocit groaznic de urât îmbrăcat ca o mică păpuşă dementă, transpirând şi uitându-se la mine, spunând cuvinte pe care cu greu le înţelegeam şi pe care nu dădeam doi bani. Ştiam că Marie se uita la televizor ore întregi, aşa că trebuia să mă adaptez. Când Marie s-a întors, mă uitam direct la sticlă, ceea ce a făcut să se simtă mai bine. Arătam la fel de nevinovat ca un om cu o tablă de şah şi cu pagina de sport în faţă.

Marie a ieşit de la baie, înţolită altfel. Ar fi putut chiar să pară drăguţă, dar, la naiba, era atât de grasă. În fine, măcar nu dormeam pe o bancă în parc.

– Vrei să gătesc eu, Marie?
– Nu, e în regulă. Acum nu mai sunt chiar atât de obosită.

A început să pregătească mâncarea. Când m-am ridicat să-mi mai iau o bere, am sărutat-o în spatele urechii.

– Eşti o fată bună, Marie.
– Îţi ajunge băutura pentru noaptea asta? m-a întrebat.
– Sigur, scumpo. Şi mai e şi sticla aia de un kil. Totul e bine. Nu vreau decât să stau aici şi să mă uit la tv şi să te ascult. E în regulă?
– Cum să nu, Charley.

M-am aşezat. Pregătea ceva. Mirosea bine. Evident, era o bucătăreasă pricepută. Toţi pereţii erau impregnaţi de mirosul ăsta călduţ de mâncare. Nu era de mirare că era atât de grasă: gătea bine, dar şi mânca zdravăn. Marie făcea o oală de tocană. Din când în când se ridica şi mai adăuga ceva

în mâncare. O ceapă. Puțină varză. Câțiva morcovi. Se pricepea. Iar eu îmi beam berea și mă uitam la fătuca aia mare ca o gelatină sloppy, care stătea acolo și lucra la pălăriile alea fantastice, mâinile ei scotocind într-un coș și scoțând mai întâi o culoare, apoi alta, apoi o bucată de panglică, apoi alta, apoi răsucind-o așa, cosând-o așa, așezând-o pe pălărie, și pălăria aia de paie de 20 de cenți era și mai minunată. Marie crea opere de artă care n-aveau să fie niciodată descoperite – ajungând pe stradă pe capetele târfelor.

În timp ce lucra și avea grijă de tocană, vorbea.

– Nu mai e cum era. Oamenii nu mai au bani. Totul e numai cecuri de călătorie și carnete de cecuri și cărți de credit. Oamenii pur și simplu nu mai au bani. Nu-i mai poartă la ei. Creditul e totul. Un tip primește un cec și asta-i tot. Își ipotechează o viață întreagă pentru o casă. Și dup-aia trebuie să umple casa aia cu rahaturi și trebuie să-și cumpere o mașină. Sunt dependenți de casă, iar oamenii legii știu asta și le iau pielea cu impozitele. Nimeni nu mai are bani. Micile afaceri pur și simplu nu merg.

Am mâncat cu tocană și totul a fost perfect. După cină am scos whisky-ul, iar ea mi-a adus două trabuce, ne-am uitat la televizor și n-am mai prea vorbit. Mă simțeam de parcă aș fi fost acolo de ani de zile. Ea a continuat să împletească pălării, vorbind din când în când, iar eu ziceam, da, așa e, sau chiar? Iar pălăriile continuau să zboare din mâinile ei – adevărate opere de artă.

– Marie, i-am spus, sunt obosit. Trebuie să mă duc la culcare.

Mi-a zis să iau whisky-ul cu mine, și așa am făcut. Dar în loc să mă duc în patul meu, am tras cuvertura de pe patul ei și m-am cuibărit acolo. După ce m-am dezbrăcat, desigur. Salteaua era plăcută. Era un pat plăcut. Era o chestie din-aia de modă veche, cu stâlpi înalți și acoperiș de lemn, sau cum i-o fi zicând. Cred că dacă te regulezi până cade acoperișul, ai reușit. Eu nu eram în stare să dobor acoperișul ăla fără ajutor de la zei.

Marie continua să se uite la tv și să meșterească pălării. Pe urmă am auzit-o cum închide televizorul, stinge lumina de la bucătărie și vine în cameră, apoi a ieșit și nu m-a văzut, și s-a dus direct la budă. A rămas acolo o vreme și apoi am văzut-o cum își scoate hainele și își pune o cămașă de noapte mare și roz. S-a ocupat puțin de fața ei, a lăsat-o baltă, și-a pus câteva bigudiuri, pe urmă s-a întors, a pornit spre pat și m-a văzut.

– Doamne, Charley, nu ești în patul care trebuie.

– Hi, hi.

– Ascultă, dragule, nu sunt o femeie din aia.

– Ah, lasă aiurelile şi urcă în pat!

S-a urcat. Doamne, nu era decât carne. De fapt, îmi era puţin frică. Ce puteai să faci cu toată chestia aia? Ei bine, eram prins în capcană. Partea de pat pe care stătea Marie se lăsă toată în jos.

– Uite ce-i, Charley...

I-am prins capul şi i l-am întors, mi s-a părut că-i venea să plângă, iar pe urmă buzele mele au fost pe buzele ei. Ne-am sărutat. Fir-ar să fie, mi se scula. Doamne Dumnezeule. Ce era asta?

– Charley, a zis ea, nu e nevoie.

I-am luat mâna şi i-am pus-o pe scula mea.

– O, drace, a făcut, o drace!

M-a sărutat apoi ea, cu limba. Avea o limbă mică – cel puţin limba o avea mică – pe care şi-o băga şi o scotea, plină de salivă şi de pasiune. M-am retras.

– Ce e?

– Aşteaptă puţin

M-am întins după sticlă şi am tras o duşcă zdravănă, pe urmă m-am aşezat la loc şi mi-am vârât mâna sub pătură şi am ridicat cămaşa aia de noapte uriaşă. Am simţit ceva şi nu ştiam ce, dar părea să fie aia, foarte mică, totuşi, dar în locul care trebuie. Da, era pizdulicea ei. Am împuns-o cu sfredelul meu. Pe urmă ea mi-a luat-o în mână şi mi-a condus-o. Un alt miracol. Chestia aia era strâmtă. Aproape că mi-a jupuit pielea. Ne-am apucat de treabă. Voiam să dureze mult, dar nu-mi păsa. M-a avut. A fost una dintre cele mai grozave partide din toată viaţa mea. Am gemut şi am strigat, pe urmă am terminat şi m-am rostogolit de pe ea. Incredibil. După ce s-a întors de la baie, am vorbit puţin, pe urmă ea a adormit. Dar sforăia. A trebuit să mă duc în patul meu. Şi m-am trezit a doua zi dimineaţa în timp ce ea se pregătea de muncă.

– Tre` să mă grăbesc, Charley, mi-a zis.

– Sigur, scumpo.

Cum a plecat, m-am dus la bucătărie şi am băut un pahar cu apă. Lăsase un portofel acolo. Zece dolari. Nu i-am luat. M-am întors la baie şi am stat pe budă, fără păiajenul ăla. Pe urmă am făcut o baie. Am încercat să mă spăl pe dinţi, am vomitat puţin. M-am îmbrăcat şi m-am dus la bucătărie. Găsisem o bucată de hârtie şi un pix:

Marie,

Te iubesc. Eşti foarte bună cu mine. Dar trebuie să plec. Şi nu ştiu exact de ce. Probabil că sunt nebun. Cu bine.

Charley

Am sprijinit biletul sus, pe televizor. Mă simţeam rău. Îmi venea să plâng. Acolo era linişte, era linişte aşa cum îmi plăcea mie. Până şi aragazul şi frigiderul păreau fiinţe omeneşti, vreau să spun fiinţe omeneşti bune – parcă aveau braţe şi glasuri şi îmi spuneau, stai locului, băiete, aici e bine, aici poate fi foarte bine. În dormitor am găsit ceea ce mai rămăsese din sticla de whisky. Am băut restul. Am găsit o cutie de bere în frigider. Am băut-o. Pe urmă m-am ridicat şi am început să fac curse prin locul ăla îngust, care părea să aibe kilometri. Am ajuns la uşă şi acolo mi-am adus aminte că aveam cheie. M-am întors şi am lăsat cheia lângă bilet. Pe urmă m-am uitat iar la bancnota de zece dolari din portofel. Am lăsat-o acolo. Am plecat mărşăluit. Când am ajuns la uşă, ştiam că după ce o voi închide nu va mai exista nici o cale de întoarcere. Am închis-o. Se sfârşise. Apoi în jos pe scări. Eram din nou singur şi nimănui nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Am pornit spre sud, apoi am luat-o la dreapta. Am continuat să merg, am tot mers şi am ieşit din Cartierul Francez. Am traversat Canal Street. Am mai străbătut câteva străzi, pe urmă am cotit şi apoi am traversat altă stradă şi am cotit iar. Habar n-aveam unde merg. La un moment dat, am trecut pe lângă o clădire aflată în stânga mea şi un bărbat care stătea în prag m-a întrebat:

– Hei, omule, nu vrei o slujbă?

M-am uitat înăuntru şi am văzut şiruri de bărbaţi aliniaţi la mese de lemn, cu ciocane în mâini şi care loveau nişte scoici, păreau scoici comestibile, şi tipii ăştia le spărgeau şi făceau ceva cu carnea, şi era întuneric acolo înăuntru; aveai impresia că bărbaţii ăia se băteau între ei cu ciocanele şi aruncau resturile, şi atunci i-am răspuns omului:

– Nu, nu vreau o slujbă.

Mergeam cu faţa spre soare.

Aveam 74 de cenţi.

Soarele era cum trebuie.

ŞI TOATE GĂURICILE DIN LUME...

Harry şi Duke. Stăteau cu sticla între ei într-o cameră ieftină de hotel din centrul L.A.-ului. Era sâmbătă noaptea în unul dintre cele mai crude oraşe din lume. Faţa lui Harry era foarte rotundă şi stupidă, cu un nas minuscul ieşind în afară şi îi urai privirea; de fapt, îl urai pe Harry când te uitai la el, aşa că nu te uitai la el. Duke era puţin mai tânăr, un bun ascultător, cu un zâmbet de-abia schiţat când asculta. Îi plăcea să asculte; oamenii erau spectacolul lui cel mai măreţ şi nu aveai nevoie de bilet. Harry era şomer, iar Duke era om de serviciu. Ispăşiseră amândoi o condamnare şi aveau să intre iar la pârnaie. Ştiau asta. Nu conta.

Băuseră cam un sfert din sticlă şi pe jos erau cutii goale de bere. Îşi răsuceau ţigările cu detaşarea aceea a oamenilor care avuseseră un trai greu şi imposibil până la 35 de ani reuşind totuşi să rămână în viaţă. Ştiau că nu era decât o găleată plină de rahat, dar refuzau să se dea bătuţi.

– Vezi tu, spuse Harry, luând o înghiţitură, Pe tine te aleg, omule. În tine pot avea încredere. Tu n-o să te panichezi. Cred că putem s-o facem cu maşina ta. Împărţim pe din două.

– Zi-mi care-i chestia, îl îndemnă Duke.

– N-o să-ţi vină să crezi.

– Zi-mi.

– Păi, uite, acolo e aur, aur în pământ, aur adevărat. Tot ce ai de făcut e să te duci acolo şi să-l culegi. Ştiu că pare o nebunie, dar aurul e acolo, l-am văzut cu ochii mei.

– Care-i şpilu`?

– Păi, e un poligon al armatei. Trag cu tunul toată ziua, şi uneori chiar şi noaptea, ăsta-i şpilu`. Trebuie să ai sânge-n tine. Însă aurul e acolo. Poate că bombele l-au scos din pământ, nu ştiu. Dar de obicei nu trag cu tunul noaptea.

– O să mergem la noapte.

– Corect. Şi-o să culegem aurul. O să fim bogaţi. O să avem orice pizdulice vrem. Ia gândeşte-te – orice pizdulice vrem.

– Sună bine.

– În caz că încep să tragă cu tunul, sărim în prima gaură de obuz. N-o să mai ţintească încă o dată în direcţia aia. Dacă doboară ţinta, sunt mulţumiţi. Dacă nu, vor trage în altă direcţie.

– Pare logic.

Harry turnă nişte whisky.

– Dar mai e un clenci.

– Da?

– Pe-acolo mişună şerpi. De asta e nevoie de doi oameni. Sunt convins că ştii să foloseşti o armă. În timp ce eu culeg aurul, tu trebuie să ai grijă la şerpi şi să le striveşti capul. Sunt şerpi-cu-clopoţei pe-acolo. Cred că tu eşti omul potrivit pentru treaba asta.

– La dracu`, de ce nu?

Fumau şi sorbeau din băutură, gândindu-se.

– Tot aurul ăla, zise Harry, toate pizdulicele.

– Ştii, spuse Duke, se poate ca toate tunurile alea să fi aruncat în aer vreo comoară.

– Orice ar fi, acolo există aur.

Mai rămaseră o vreme pe gânduri.

– De unde ştii, începu Duke, că n-o să-ţi trag un glonţ în cap după ce aduni tot aurul?

– Ei bine, trebuie să-mi asum riscul ăsta.

– Ai încredere în mine?

– N-am încredere în nimeni.

Duke mai deschise o bere şi turnă în pahare.

– La dracu`, n-are nici un rost să mă duc la muncă luni, nu-i aşa?

– Nu acum.

– Deja mă simt bogat.

– Şi eu.

– Tot ce-i trebuie unui bărbat e un fel de schimbare, zise Duke, pe urmă oamenii îl tratează ca pe un domn.

– Mda.

– Şi unde e locul ăsta? întrebă Duke.

– O să vezi când ajungem acolo.

– Împărţim pe din două?

– Împărţim pe din două.

– Şi nu te temi că aş putea să te împuşc?

– De ce tot aduci vorba despre asta, Duke? Şi eu aş putea să te împuşc.

– Doamne, nu m-am gândit niciodată la asta. N-ai trage într-un prieten, nu-i aşa?

– Suntem prieteni?

– Păi, aş zice că suntem, Harry.

– O să fie destul aur şi destule păsărici pentru amândoi. O să fim aranjaţi pe viaţă. Fără ofiţeri supraveghetori. Fără slujbe de doi bani de spălători de vase. Târfele din Beverly Hills o să fie pe urmele noastre. Grijile noastre s-au terminat.

– Eşti sigur că o să dăm lovitura?

– Bineînţeles.

– Sigur există aur acolo?

– Ascultă, omule, doar ţi-am zis că da.

– Bun.

Continuară să bea şi să fumeze o vreme. Nu vorbeau. Se gândeau amândoi la viitor. Era o noapte fierbinte. Unii dintre vecini stăteau cu uşile deschise. Majoritatea aveau o sticlă de vin. Bărbaţii lâncezeau în chiloţi, relaxaţi şi gânditori şi istoviţi. Unii aveau chiar şi femei, nu pe post de neveste, doar cineva care să le fie tovarăş de pahar.

– Ar fi bine să mai luăm o sticlă, zise Duke, înainte să închidă.

– Nu mai am bani.

– Iau eu.

– Bine.

Se ridicară şi ieşiră pe uşă. Cotiră pe hol şi merseră în spate. Magazinul de băuturi era în jos pe alee şi la stânga. În capătul scărilor din spate un bărbat în haine murdare şi boţite era întins de-a curmezişul pe pragul uşii.

– Hei, e vechiul meu amic, Franky Cannon. Chiar c-a făcut-o lată astă-seară. Hai să-l dăm la o parte din drum.

Harry îl apucă de picioare şi îl trase deoparte. Pe urmă se aplecă deasupra lui.

– Mă întreb dacă l-a scotocit deja cineva.

– Habar n-am, zise Duke, verifică.

Duke întoarse pe dos toate buzunarele lui Franky. Îl controlă în cămaşa. Îl deschise la pantaloni, îl controlă la brâu. Tot ce găsi fu o cutie de chibrituri pe care scria:

ÎNVAŢĂ
SĂ LUCREZI
LA DOMICILIU

Te aşteaptă mii
de slujbe
dintre cele mai bine plătite

– Cred că deja a fost curăţat, zise Harry.

Coborâră treptele şi ajunseră pe alee.

– Eşti sigur că aurul e acolo? întrebă Duke.

– Ascultă! făcu Harry. Începi să mă calci pe nervi! Crezi că sunt nebun?

– Nu.

– Ei bine, atunci nu mă mai tot întreba!

Intrară în magazinul de băuturi. Duke ceru o sticlă de whisky şi un bax de bere de malţ. Harry şterpeli o pungă de alune. Duke plăti şi ieşiră. Tocmai când ajunseră pe alee, apăru o tânără femeie; în fine, tânără pentru zona aia, avea în jur de 30 şi o faţă plăcută, dar era nepieptănată şi vorbea cam împleticit.

– Hei, băieţi, ce aveţi în plasa aia?

– Nestemate, zise Duke.

Se lipi de Duke şi pipăi plasa.

– N-am chef să beau vin. N-aveţi whisky?

– Ba da, scumpo, haide.

– Arată-mi sticla.

Lui Duke îi plăcea tipa. Era suplă şi avea o rochie strâmtă, un cur al naibii de tare. Duke scoase sticla.

– Bun, zise ea, să mergem.

O porniră pe alee, cu fata între ei. Şoldul ei se izbea de Harry în timp ce mergeau. Harry o prinse şi o sărută. Ea se desprinse.

– Porc ordinar! ţipă ea, lasă-mă-n pace!

– O să strici tot, Harry! zise Duke. Mai fă asta încă o dată şi-o să-ţi trag una în bot!

– Nu poţi să-mi tragi una în bot.

– Potoleşte-te!

Traversară aleea şi urcară scările, deschiseră uşa. Fata se uită la Franky Cannon care stătea întins acolo, dar nu zise nimic. Urcară în cameră. Fata se aşeză picior peste picior. Avea picioare frumoase.

– Pe mine mă cheamă Ginny, spuse ea.

Duke turnă în pahare.

– Eu sunt Duke. El e Harry.

Ginny zâmbi şi îşi luă paharul.

– Nenorocitul cu care stau mă ţinea dezbrăcată, îmi ţinea hainele închise în dulap. Am stat închisă acolo o săptămână. Am aşteptat până a căzut lat, i-am luat cheia, am pus mâna pe rochia asta şi am fugit.

– E o rochie drăguţă.

– E obişnuită.

– Îţi scoate în valoare ce ai mai frumos.

– Mulţam. Hei, băieţi, da` voi cu ce vă ocupaţi?

– Cu ce ne ocupăm? întrebă Duke.

– Da, adică din ce trăiţi.

– Suntem căutători de aur, zise Harry.

– Lăsaţi-o moartă, nu-mi vindeţi mie gogoşi.

– Ba aşa e, zise Duke, suntem căutători de aur.

– Am dat lovitura. Într-o săptămână o să fim bogaţi, zise Harry.

Pe urmă Harry trebui să ducă să se pişe. Buda era pe hol. După ce Harry plecă, Ginny zise:

– Cu tine vreau să mi-o trag mai întâi, scumpule. Nu prea mă omor după el.

– E în regulă, zise Duke.

Turnă din nou în pahare. Când Harry se întoarse, Duke îi spuse:

– Mai întâi şi-o pune cu mine.

– Cine zice asta?

– Noi, spuse Duke.

– Aşa e, confirmă Ginny.

– Cred că ar trebui să o luăm cu noi, spuse Duke.

– Mai întâi să vedem cum se regulează, făcu Harry.

– Scot bărbaţii din minţi, spuse Ginny. Îi fac să urle. Am găurica cea mai strâmtă din tot statul California!

– Bine, zise Duke, hai să vedem.

– Întâi mai dă-mi ceva de băut, spuse ea, golindu-şi paharul.

Duke i-l umplu din nou.

– Şi eu am ceva, scumpo, ceva care probabil o să te sfâşie în două!

– Doar dacă îţi înfigi piciorul acolo, zise Harry.

Ginny schiţă doar un zâmbet în timp ce sorbea din pahar. Îşi termină băutura.

– Vino, îi spuse ea lui Duke, hai s-o facem.

Ginny se apropie de pat şi îşi scoase rochia. Avea chiloţei albaştri şi un sutien roz decolorat prins la spate cu un ac de siguranţă. Duke trebui să îl desfacă.

– El o să se uite? întrebă Ginny.

– Poate să se uite dacă vrea, răspunse Duke, ce naiba.

– Bine, zise Ginny.

Se băgară în pat. Urmară câteva minute de încălzire şi pipăire în timp ce Harry privea. Pătura era pe podea. Tot ce putea Harry să vadă era mişcare sub un cearşaf cam murdar.

Pe urmă Duke se urcă pe ea. Harry putea să vadă fundul lui Duke fâţâindu-se sub cearşaf.

După care Duke zise:

– Ah, la dracu`!

– Ce e? întrebă Ginny.

– Mi-a ieşit! Parcă ziceai că o ai strâmtă!

– O pun eu la loc! Nici n-am ştiut că eşti înăuntru!

– Eram eu pe undeva! făcu Duke.

Pe urmă fundul lui Duke începu iar să se mişte. „N-ar fi trebuit să-i spun nenorocitului despre aur, îşi zise Harry. Acum ne-a mai căzut pe cap şi târfa asta. Ar putea să se alieze împotriva mea. Desigur, dacă se întâmplă ca el să fie ucis, s-ar putea să-i placă mai mult de mine."

Pe urmă Ginny gemu şi începu să vorbească.

– O, dragule, dragule! Ah, Doamne, dragule, oh, Doamne Dumnezeule!

„Ce rahat", îşi zise Harry.

Se ridică şi se apropie de fereastra care dădea în spate. Partea din spate a hotelului se afla chiar lângă drumul care ducea spre Vermont pe şoseaua spre Hollywood. Privi luminile din spate şi din faţă ale maşinilor. Întotdeauna îl uimise faptul că unii oameni se grăbeau să meargă într-o direcţie, pe când alţii se grăbeau să meargă în alta. Probabil că cineva se înşela, altfel era doar un joc împuţit. Pe urmă auzi vocea lui Ginny:

– Îmi vine! Ah, Doamne, o să TERMIN! Ah, Doamne! O să...

„Rahat", îşi zise şi se întoarse să-i privească. Duke muncea din greu. Ochii lui Ginny păreau de sticlă; privea ţintă în tavan, către un bec fără lustră; cu privirea sticloasă, se uita în sus pe lângă urechea stângă a lui Duke...

„S-ar putea să fiu nevoit să-l împuşc în poligonul ăla de trageri, îşi zise Harry. Mai ales dacă ea o are strâmtă."

aur, tot aurul ăla.

ÎNCEPĂTORUL

Ei bine, am coborât de pe patul de moarte şi am ieşit din spitalul ăla de cartier şi mi-am luat o slujbă de agent de vânzări. Aveam sâmbetele şi duminicile libere, aşa că într-o sâmbătă i-am zis lui Madge:

– Uite, iubito, n-am nici un chef să mă mai întorc în salonul ăla nenorocit de spital. Trebuie să găsesc o cale să mă las de băut. De exemplu, astăzi. Nu e nimic de făcut decât să te îmbeţi. Şi filmele nu-mi plac. La zoo e plictisitor. Nu ne-o putem trage toată ziua. Avem o problemă.

– Ai fost vreodată la curse?

– Ce-s astea?

– Acolo unde se întrec caii. Pariezi pe ei.

– Are loc vreo cursă astăzi?

– Hollywood Park.

– Să mergem.

Madge mi-a arătat drumul. Mai era o oră până la prima cursă şi parcarea era aproape plină. A trebuit să parcăm la vreun kilometru de intrare.

– Se pare că vin mulţi oameni aici, am zis.

– Da, aşa e.

– Şi ce facem când ajungem acolo?

– Pariezi pe un cal.

– Pe care?

– Pe care vrei.

– Şi poţi câştiga bani?

– Uneori.

Am plătit biletul şi iată-i pe toţi vânzătorii de ziare fluturându-şi fiţuicele spre noi:

– Alegeţi-vă câştigătorii! Vă plac banii? Aveţi surprizele aici!

Era o cabină cu 4 oameni în ea. 3 dintre ei îţi vindeau variantele lor cu 50 de cenţi, celălalt cu un dolar. Madge mi-a spus să cumpăr 2 programe şi un formular de curse. În formular, mi-a zis ea, îţi arăta cum se comportau caii. Pe urmă mi-a explicat procedura de pariere şi mi-a arătat pe cartonul de pariuri.

– Servesc bere aici? am întrebat.

– Îhî. Şi au şi baruri.

Când am ajuns înăuntru, am văzut că toate locurile erau ocupate. Am găsit o bancă undeva în spate unde aveau un fel de parc, ne-am luat 2 beri şi am deschis un formular de curse. Era doar o grămadă de numere.

– Eu pariez doar pe numele cailor, a zis ea.

– Trage-ţi fusta în jos. Toată lumea se holbează la fundul tău.

– Ups! Scuze, tati.

– Uite 6 dolari. Ăştia-s banii tăi de pariuri pentru azi.

– Eşti un dulce, Harry, a zis ea.

Ei bine, am tot studiat, de fapt doar eu am studiat, şi am mai luat o bere şi pe urmă am trecut pe sub tribuna centrală spre partea din faţă. Ieşeau caii pentru prima cursă. Pe ei stăteau nişte tipi mici îmbrăcaţi în cămăşi de mătase în culori ţipătoare. Unii dintre admiratori ţipau spre jochei, dar jocheii erau foarte relaxaţi. Îi ignorau pe admiratori şi păreau chiar un pic plictisiţi.

– Ăla e Willie Shoemaker, a zis Madge arătând spre unul din ei. Willie Shoemaker părea pe punctul de a căsca. Şi eu eram plictisit. Erau prea mulţi oameni în jur şi era ceva deprimant legat de oameni.

– Acum pariază, a zis Madge.

I-am spus lui Madge unde urma să ne întâlnim şi m-am aşezat la una din cozile pentru 2 dolari. Toate cozile erau foarte lungi şi aveam senzaţia că oamenii nu voiau să parieze. Nu păreau interesaţi. Mi-am luat biletul tocmai când tipul de la microfon a anunţat:

– Caii sunt la porţi!

Am găsit-o pe Madge. Era cursa de o milă şi noi ne aflam la linia de sosire.

– Am pariat pe GREEN FANG, i-am spus.

– Şi eu, mi-a zis ea.

Simţeam că vom câştiga. Ţinând cont de numele lui şi de ultima cursă la care alergase, se părea că suntem pe drumul cel bun. Şi cu o cotă de 7 la 1.

Caii au ieşit pe poartă şi tipul care anunţa a început să-i strige. Când, destul de târziu, l-a strigat pe GREEN FANG, Madge a scos un ţipăt.

– GREEN FANG! a ţipat ea.

Nu vedeam nimic. Erau oameni peste tot. S-au mai strigat câteva nume de cai, şi pe urmă Madge a început să ţopăie strigând:

– GREEN FANG! GREEN FANG!

Toată lumea ţipa şi sărea. Eu nu ziceam nimic. Pe urmă caii trecură pe lângă noi.

– Cine a câştigat? am întrebat.

– Nu ştiu, a zis Madge. Nu e palpitant?

– Mda.

Pe urmă au afişat numerele. Favoritul cu cota de 7/5 câştigase, al doilea fusese unul cu cota de 9/2 şi al treilea cu 3 la 1.

Ne-am rupt biletele şi ne-am dus în spate la banca noastră.

Am studiat formularul pentru cursa următoare.

– Hai să nu mai stăm lângă linia de sosire ca să putem vedea şi noi ceva data viitoare.

– Bine, a zis Madge.

Ne-am luat două beri.

– Tot jocul ăsta e stupid, am zis. Toţi fraierii ăştia care sar în sus şi zbiară, fiecare strigând un alt cal. Ce s-a întâmplat cu GREEN FANG?

– Nu ştiu. Avea un nume aşa de drăguţ.

– Dar caii ştiu cum îi cheamă? Îi face să alerge altfel?

– Eşti nervos pentru că ai pierdut o cursă. Mai sunt o grămadă de curse.

Avea dreptate. Mai erau.

Şi am tot pierdut. Pe măsură ce timpul trecea, oamenii începeau să arate foarte nefericiţi, disperaţi de-a dreptul. Păreau buimaci, urâţi. Intrau în tine, se izbeau de tine, te călcau pe picioare şi niciodată nu spuneau: „Pardon". Sau „Scuză-mă".

Pariam aproape din inerție, doar pentru că eram acolo. Cei 6 dolari ai lui Madge s-au dus după primele 3 curse și nu i-am mai dat alții. Mi-am dat seama că era foarte greu să câștigi. Orice cal ai fi ales, altul era cel care câștiga. Nici nu mă mai uitam la cote.

La cursa următoare am pariat pe un cal care se numea CLAREMOUNT III. Ultima cursă o câștigase ușor și avea un handicap de 5 kilograme. O adusesem pe Madge lângă ultima turnantă și nu mai aveam prea multe speranțe că o să câștig. M-am uitat pe tabla de afișaj și CLAREMOUNT III avea cota de 25 la 1. Mi-am golit paharul de bere și l-am aruncat. Luară turnanta și crainicul a strigat:

– Iată-l pe CLAREMOUNT III!

Și eu am zis:

– O, nu!

Și Madge a zis:

– L-ai nimerit?

Și eu am zis:

– Da.

CLAREMOUNT i-a depășit pe cei 3 cai din fața lui și a țâșnit cu un avans, se pare, de 6 lungimi. Era singur-singurel.

– Doamne Dumnezeule, am zis, l-am nimerit.

– O, Harry! Harry!

– Hai să luăm de băut, am spus.

Am găsit un bar și am comandat. Nu bere de data asta. Whisky.

– A pariat pe CLAREMOUNT III, i-a zis Madge barmanului.

– Mda, a zis el.

– Îhî, am zis, încercând să mă port ca un veteran. Oricum ar fi arătat unul.

M-am întors să mă uit la tabel. CLAREMOUNT câștigase 52,40.

– Cred că jocul ăsta poate fi câștig, i-am zis lui Madge. Știi, dacă ai pariat pe câștigător, nu e nevoie să câștigi la fiecare cursă. Una sau două lovituri bune, și te-ai scos.

– Așa e, așa e, a zis Madge.

I-am dat doi dolari și am deschis formularul. Mă simțeam încrezător. Am trecut în revistă caii, m-am uitat la tabelă.

– Ăsta e, am zis, LUCKY MAX. În momentul ăsta are 9 la 1. Dacă nu pariezi pe LUCKY MAX, eşti nebun. E clar cel mai bun şi are 9 la 1. Oamenii ăştia sunt proşti.

Ne-am dus să-mi încasez cei 52,40 de dolari.

Pe urmă am pariat pe LUCKY MAX. Doar de distracţie, am pariat de două ori 2 dolari pe el.

Era cursa de o milă şi o şaisprezecime. Şi un final ca o şarjă de cavalerie. Trebuie să fi fost vreo 5 cai la linie. Am aşteptat fotografia. LUCKY MAX era numărul 6. Au afişat calul din frunte:

6.

Isuse Hristoase. LUCKY MAX.

Madge părcă înnebunise, luându-mă în braţe şi sărutându-mă, ţopăind în jurul meu.

Şi ea pariase pe calul ăla. Cota crescuse la 10 la 1. Câştigul era de 22,80 de dolari. I-am arătat lui Madge şi celălalt bilet. A scos un ţipăt. Ne-am întors la bar. Încă mai serveau. Am reuşit să mai luăm 2 băuturi chiar înainte să închidă.

– Hai să lăsăm cozile să se liniştească, am zis, pe urmă o să ne luăm banii.

– Îţi place la curse, Harry?

– Poţi, am răspuns, e clar că poţi să câştigi.

Am rămas acolo cu băuturile reci în mână şi am privit mulţimea adunându-se în tunelul care ducea spre parcare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, i-am spus lui Madge, trage-ţi ciorapii. Arăţi ca o spălătoreasă.

– Ups! Scuze, tati!

În timp ce se apleca, m-am uitat la ea şi mi-am zis: „În curând o să-mi pot permite ceva puţintel mai bun decât atât".

ha-ha.

DEMONUL

Martin Blanchard fusese însurat de două ori, divorțase de două ori, avusese multe concubine. Acum avea patruzeci şi cinci de ani, locuia singur la etajul patru al unei clădiri cu apartamente de închiriat şi tocmai îşi pierduse cea de-a douăzeci şi şaptea slujbă din pricina deselor absențe şi a dezinteresului.

Trăia din cecurile de ajutor de şomaj. Dorințele lui erau simple – îi plăcea să se îmbete cât mai mult posibil, singur, îi plăcea să doarmă mult şi să stea în apartamentul lui, singur. Un alt lucru ciudat legat de Martin Blanchard era că de fapt nu era niciodată singur cu-adevărat. Cu cât stătea mai departe de rasa umană, cu atât se simțea mai bine. Căsniciile, concubinajele, aventurile de o noapte îl făcuseră să simtă că actul sexual nu merita prețul pe care îl cereau femelele. Acum trăia fără nici o femelă şi se masturba frecvent. Educația lui se sfârşise în primul an de liceu şi totuşi, atunci când asculta radioul – legătura lui cea mai strânsă cu lumea – asculta doar muzică simfonică, mai ales Mahler.

Într-o dimineață se trezi cam devreme pentru el – în jur de 10.30 – după o noapte de beție. Adormise în maiou, chiloți, şosete; se dădu jos din patul relativ murdar, se duse la bucătărie şi se uită în frigider. Avea noroc. Mai erau două sticle de vin de Porto, şi nu era un vin ieftin.

Martin se duse la baie, se căcă, se pişă, pe urmă se întoarse în bucătărie şi deschise prima sticlă de vin şi îşi umplu paharul ochi. Pe urmă se aşeză la masă, de unde avea o vedere bună a străzii, spre nord. Era vară, o vară fierbinte şi leneşă. Mai jos era o căsuță în care locuiau doi bătrânei. Acum erau în vacanță. Deşi casa era mică, în fața ei era o pajişte întinsă, bine

întreținută, toată verde. Lui Martin Blanchard îi dădea un ciudat sentiment de liniște.

Fiind vară, copiii erau în vacanță, și în timp ce Martin privea pajiștea verde sorbind din vinul rece și bun, observă o fetiță și doi băieți care se jucau de-a ceva. Păreau să se împuște unul pe celălalt. Pac! Pac! Martin o recunoscu pe fetiță. Locuia în curtea de peste drum împreună cu mama și cu sora ei mai mare. Bărbatul familiei fie plecase, fie murise. Iar fetița, băgase Martin de seamă, era foarte obraznică – mereu scotea limba la oameni și spunea lucruri răutăcioase. Nu știa câți ani putea să aibă. Undeva între șase și nouă ani. O urmărise vag tot începutul verii. Când se întâmpla să treacă pe lângă ea pe stradă, fetița părea întotdeauna să se sperie de el. Martin nu putea cu nici un chip să înțeleagă chestia asta.

În timp ce privea, observă că era îmbrăcată cu un fel de jachetă de marinar, albă, și peste jachetă, prinsă cu bretele avea o fustă roșie, foarte scurtă. Când se târa pe iarbă, fustița roșie i se ridica, scoțând la iveală cei mai interesanți chiloței – roșii, într-o nuanță puțin mai deschisă decât fusta. Iar chiloțeii aveau rânduri mici de dantelă roșie.

Martin se ridică în picioare și își turnă o băutură, neluându-și ochii de la chiloțeii ăia, în timp ce fetița se târa prin iarbă. Penisul i se întări pe loc. Nu știa ce să facă. Ieși din bucătărie, se duse înapoi în camera din față, apoi se trezi iar în bucătărie, privind pe geam. Chiloțeii ăia! Danteluțele alea!

Isuse Hristoase din ceruri, nu putea să mai suporte!

Își turnă încă un pahar plin de vin, îl dădu pe gât dintr-odată, pe urmă privi din nou pe geam. Chiloțeii ăia lăsau să se vadă mai mult ca niciodată! Isuse!

Își scoase scula din chiloți, scuipă în palma dreaptă și începu să și-o frece. Doamne, era minunat! Nici o femeie în toată firea nu îl excitase așa vreodată! Sula lui era mai tare ca niciodată, sângerie și urâtă. Martin se simțea de parcă pătrunsese misterele vieții. Se sprijini de geam, tremurând și gemând, privind în jos la fundul ăla mic și învelit în dantele.

Apoi își dădu drumul.

Pe toată podeaua bucătăriei.

Martin se duse la baie, luă niște hârtie igienică, șterse podeaua, duse chestia lipicioasă la baie și trase apa. Pe urmă se așeză. Își mai turnă niște vin.

„Slavă Domnului, își zise, s-a terminat. Mi-a ieșit din minte. Sunt din nou liber."

Privind în continuare spre nord, putea să vadă observatorul Griffith Park acolo sus, în peisajul albastru-purpuriu de pe Hollywood Hills. Era frumos. Locuia într-o zonă frumoasă. Nimeni nu venea vreodată la uşa lui. Prima lui soţie zicea despre el că e doar nevrotic, nu nebun. Ei bine, la naiba cu prima lui soţie. Cu toate soţiile. Acum plătea chiria şi oamenii îl lăsau în pace. Sorbi uşor din pahar.

Privea pe geam în timp ce fetiţa şi cei doi băieţi continuau să se joace. Îşi răsuci o ţigară. Pe urmă îşi zise: „Ei bine, aş putea să mănânc cel puţin două ouă fierte". Dar nu-l interesa mâncarea. Doar foarte rar.

Martin Blanchard privi pe fereastră. Erau încă acolo. Fetiţa se târa pe pământ. Pac! Pac!

Ce joc tâmpit.

Apoi începu din nou să i se scoale.

Martin băgă de seamă că băuse o sticlă întreagă de vin şi că o începuse şi pe-a doua. Chestia îi era curbată de parcă n-ar fi fost a lui

Obrăznicătura. Cu limba scoasă. Obrăznicătura, târându-se pe iarbă.

Martin se îngrijora întotdeauna când mai avea doar o sticlă de vin. Şi avea nevoie de trabucuri. Îi plăcea să-şi răsucească ţigări. Dar nimic nu se compara cu un trabuc bun. Un trabuc bun de 2 dolari şi 27 de cenţi.

Începu să se îmbrace. Îşi privi faţa în oglindă – o barbă de patru zile. Nu conta. Singura dată când se bărbierea era când se ducea să-şi încaseze ajutorul de şomaj. Aşa că îmbrăcă nişte haine murdare, deschise uşa şi se îndreptă spre lift. Ajuns pe trotuar, începu să meargă spre magazinul de băuturi. În timp ce mergea, observă că puştii deschiseseră uşile garajului şi erau înăuntru, ea şi cei doi băieţi: Pac! Pac!

Martin se trezi păşind pe aleea care ducea spre garaj. Erau acolo înăuntru. Intră în garaj şi închise uşile.

Era întuneric. Era acolo înăuntru împreună cu ei. Fetiţa scoase un ţipăt.

– Ţineţi-vă gura şi nimeni n-o să păţească nimic! O vorbă să scoateţi şi vă promit că o păţiţi! zise Martin.

– Ce aveţi de gând să faceţi, domnule? auzi Martin vocea unui băiat.

– Gura! La dracu`, ţi-am zis să-ţi ţii gura!

Aprinse un chibrit. Şi îl văzu – un singur bec cu un fir lung, agăţat de el. Martin trase de fir. Era destulă lumină. Şi apoi, ca în vis, văzu un cârlig mic prins de uşile garajului. Încuie uşile cu cârligul.

Apoi privi de jur împrejur.

– Bun! Voi, băieți, duceți-vă în colțul ăla și n-o să pățiți nimic! Mișcați! Hai, repede!

Martin Blanchard arătă spre colț.

Băieții se duseră.

– Ce vreți să faceți, domnule?

– Ți-am spus să-ți ții gura!

Micuța obrăznicătură cu bluza de marinar și fusta roșie și scurtă și chiloțeii cu danteluță era în alt colț.

Martin se îndreptă spre ea. Fetița alergă spre stânga, apoi spre dreapta. De fiecare dată când se mișca spre ea, o înghesuia tot mai mult în colț.

– Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! Babalâc urât ce ești, lasă-mă-n pace!

– Gura! Dacă țipi, te omor!

– Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace! Lasă-mă-n pace!

În cele din urmă, Martin puse mâna pe ea. Avea părul drept, urât și ciufulit și o față aproape indecentă pentru o fetiță. Îi prinse picioarele într-ale lui, ca într-o menghină, pe urmă se aplecă și își sprijini fața lui mare de fața ei micuță, sărutându-i și sugându-i gura cu sălbăticie în timp ce pumnii ei îl loveau peste față. Chestia îi era la fel de mare ca și corpul. Continuă să o sărute, văzând cum îi alunecă fusta, văzând chiloțeii ăia cu danteluță.

– O sărută! Uite, o sărută! îl auzi Martin spunând pe unul din băieții din colț.

– Îhî, zise celălalt.

Ochii lui Martin priviră în ochii fetiței și avu loc o comunicare între două iaduri – unul al ei, celălalt al lui. O sărută, scos din minți, cuprins de o dorință mai puternică decât mările, cum sărută un păianjen o muscă. Cu mâinile începu să pipăie chiloțeii ăia cu danteluță.

„Doamne, salvează-mă", își zise, nu există nimic mai frumos decât chiloțeii ăia roz cu roșu, și mai mult decât atât – hidoșenia – un boboc de trandafir prins în putregaiul lui. Nu putea să se oprească.

Martin Blanchard îi dădu jos chiloțeii, dar în același timp părea că nu se poate abține să sărute gura aia mică, iar ea leșină, încetă să-l mai lovească față, dar lungimea diferită a corpurilor făceau toată chestia să fie dificilă, foarte stângace, dar, cuprins de pasiune, nu putea gândi. Dar penisul lui era afară – mare, purpuriu și urât, dement ieșit din el însuși și care nu avea unde să se ducă.

Și tot timpul – sub becul acela slab – Martin auzea vocile băieților:

– Uite! Uite! Şi-a scos chestia aia mare şi încearcă să o bage între picioarele ei!

– Am auzit că aşa au oamenii copii.

– O să aibă un copil chiar aici?

– Cred că da.

Băieţii se apropiară, urmărindu-i. Martin continua să sărute faţa aia în timp ce încerca să şi-o vâre înăuntru. Dar numai că nu mergea. Nu putea să gândească. Era doar excitat excitat excitat. Pe urmă văzu un scaun cu spătarul drept, cu o şipcă lipsă. O duse spre scaun, sărutând-o întruna, gândindu-se tot timpul la şuviţele ei urâte, la gura aia lipită de a lui.

Asta era.

Martin ajunse la scaun, se aşeză, sărutând în continuare gura aia mică şi capul ăla mic, iar şi iar, şi pe urmă îi desfăcu picioarele.

Câţi ani avea? Oare o să meargă?

Băieţii erau acum foarte aproape, privind.

– Şi-a băgat partea din faţă înăuntru.

– Îhî. Uite. O să facă un copil?

– Nu ştiu.

– Uite! Şi-a băgat aproape jumătate înăuntru!

– *Un şarpe!*

– *Da! Un şarpe!*

– Uite! Uite! Şi-o mişcă înainte şi înapoi!

– Da. Şi-o bagă şi mai adânc!

– E toată înăuntru!

„E în corpul ei acum," îşi zise Martin. „Doamne, probabil că scula mea e jumate din cât e corpul ei!"

Aplecat peste ea în scaun, în acelaşi timp sărutând şi sfâşiind, nu-i păsa, i-ar fi sfâşiat şi capul într-o clipă.

Pe urmă îşi dădu drumul.

Atârnau împreună pe scaunul ăla sub becu` ăla. Atârnau.

Pe urmă Martin îi puse corpul pe jos. Scoase cârligul de la uşă. Ieşi. Se duse acasă. Chemă liftul. Ajunse la etajul unde stătea, se duse la frigider, scoase o sticlă, îşi turnă un pahar de vin de Porto, se aşeză şi aşteptă, privind.

Curând văzu oameni peste tot. Douăzeci, douăzeci şi cinci, treizeci de oameni. Lângă garaj. În garaj.

Pe urmă apăru o ambulanță pe alee.

Martin îi urmări cum o scot pe o targă. Pe urmă ambulanța dispăru. Şi mai mulți oameni. Şi mai mulți. Îşi goli paharul, îşi umplu încă unul.

„Poate că nu ştiu cine sunt, îşi zise. Ies rar din casă."

Dar nu era aşa. Nu încuiase uşa. Doi polițai intrară înăuntru. Băieți mari, drăguți chiar. Aproape că îi plăcea de ei.

– Aşa deci, *gunoiule!*

Unul dintre ei îi trase una zdravănă peste față. În timp ce Martin se ridică şi întinse mâinile pentru cătuşe, celălalt îşi scoase bastonul şi îl izbi în stomac. Martin căzu pe perdea. Nu mai putea să se mişte, nici să respire. Îl ridicară. Celălalt îl lovi iar peste față.

Erau oameni peste tot. Nu luară liftul, ci merseră pe jos, împingându-l pe scări.

Fețe, fețe, fețe, la uşi, fețe pe stradă.

În dubă era foarte ciudat – erau doi polițai în față şi doi polițai în spate lângă el. Martin avea parte de un tratament special.

– Aş putea să omor un jeg ca tine, zise unul dintre polițaii din spate. L-aş omorî fără măcar să încerc să...

Martin începu să plângă surd, lacrimile curgând în jos ca nişte chestii înnebunite.

– Am o fiică de cinci ani, zise unul dintre polițaii din spate. Te-aş putea omorî fără să clipesc!

– N-am putut să mă abțin, zise Martin, îți jur, Doamne ajută-mă, n-am putut să mă abțin...

Polițaiul începu să-l lovească pe Martin în cap cu bastonul. Nimeni nu-l opri. Martin se prăbuşi înainte, vomită vin şi sânge, polițaiul îl ridică, îl lovi peste față, peste gură, îi rupse aproape toți dinții din față.

Pe urmă îl lăsară în pace o vreme, îndreptându-se spre secție.

CUM A MURIT RAMON VASQUEZ

Sunară la uşă. Doi fraţi, Lincoln, 23 şi Andrew, 17.

Veni chiar el la uşă.

Iată-l. Ramon Vasquez, bătrânul star al filmului mut şi al primelor filme vorbite. Acum avea peste 60 de ani, dar aceeaşi înfăţişare delicată. Pe vremea aceea, pe ecran şi în afara lui, părul îi era dat cu o grămadă de vaselină şi pieptănat pe spate, ţeapăn. Şi cu nasul lui lung şi subţire, cu mustăcioara şi cu felul în care privea adânc în ochii doamnelor, ei bine, era prea mult. Fusese poreclit „Marele Amant". Femeile leşinau când îl vedeau pe ecran. „Leşinau", aşa scriau criticii de film. De fapt, Ramon Vasquez era homosexual. Acum avea mustaţa puţin mai groasă şi părul alb îi dădea o înfăţişare maiestuoasă.

Era o noapte îngheţată, californiană, şi locuinţa lui Ramon era aşezată într-o zonă abruptă, izolată. Băieţii purtau pantaloni de armată şi tricouri albe. Amândoi erau genul musculos şi aveau feţe destul de plăcute, feţe plăcute şi binevoitoare.

Lincoln începu să vorbească.

– Am citit despre dumneavoastră, domnule Vasquez. Ne cerem scuze că vă deranjăm, dar ne interesează foarte mult idolii de la Hollywood şi am aflat unde locuiţi, şi cum treceam prin apropriere, pur şi simplu n-am putut să nu ne abţinem să sunăm la uşa dumneavoastră.

– Nu e frig afară, băieţi?

– Ba da, este.

– Nu vreţi să intraţi o clipă?

– Nu vrem să vă deranjăm, nu vrem să vă întrerupem de la nimic.

– E în regulă. Haideți, intrați. Sunt singur.

Băieții intrară înăuntru. Stăteau în mijlocul încăperii, părând foarte stingheriți și încurcați.

– Ah, vă rog, luați loc! zise Ramon. Arătă spre o canapea. Băieții se apropiară de canapea și se așezară, destul de țepeni. În șemineu ardea un foc mic.

– O să vă aduc ceva să vă încălziți. O clipă, vă rog.

Ramon se întoarse cu niște vin bun franțuzesc, deschise sticla, dispăru din nou, după care se întoarse cu 3 pahare reci. Turnă în toate 3.

– Gustați. E ceva foarte bun.

Lincoln își goli paharul destul de repede. Andrew, privindu-l, făcu la fel. Ramon umplu din nou paharele.

– Sunteți frați?

– Da.

– M-am gândit eu.

– Eu sunt Lincoln. El e fratele meu mai mic, Andrew.

– A, da. Andrew are un chip fascinant și foarte delicat. Un chip gânditor. E și ceva crud în înfățișarea lui. Poate chiar nuanța necesară de cruzime. Hmmm, aș putea să-l lansez în lumea filmului. Știți, mai am încă oareșce trecere.

– Dar ce spuneți despre fața mea, domnule Vasquez? întrebă Lincoln.

– Nu e atât de delicată, și e mai crudă. Atât de crudă, încât are aproape o frumusețe animalică; atât ea, cât și... corpul tău. Iartă-mă, dar ești construit ca un măgar afurisit căruia i-a fost ras aproape tot părul. Dar... îmi placi foarte tare – *radiezi*... oareșce.

– Poate că e din cauza foamei, zise Andrew, vorbind pentru prima oară. Tocmai am ajuns în oraș. Venim din Kansas. Ni s-au dezumflat cauciucurile. Pe urmă am aruncat un nenorocit de piston. Ne-a mâncat toți banii – cauciucurile și reparațiile. Acum am lăsat-o afară – un Plymouth `56 – n-am putut nici măcar să-i vindem piesele pentru zece dolari.

– Vă e foame?

– Și încă cum!

– Păi, stați, pentru Dumnezeu, o să vă aduc ceva, vă pregătesc ceva. Între timp, mai beți ceva!

Ramon se duse la bucătărie.

Lincoln ridică sticla și bău din ea. Bău îndelung. Pe urmă i-o întinse lui Andrew:

– Termin-o.

Andrew tocmai dădea pe gât vinul când Ramon se întoarse cu un platou mare – măsline umplute; brânză, salam, pastramă, uscățele, ceapă verde, șuncă și ouă.

– O, vinul! L-ați terminat! Grozav!

Ramon plecă și se întoarse cu două sticle reci. Le deschise pe amândouă.

Băieții se repeziră la mâncare. Nu dură mult și platoul fu curat.

Pe urmă trecură la vin.

– L-ați cunoscut pe Bogart?

– O, doar puțin.

– Dar pe Garbo?

– Desigur, să fim serioși.

– Dar pe Gable?

– Doar puțin.

– Cagney?

– Nu l-am cunoscut niciodată. Vedeți voi, mulți dintre cei pe care i-ați pomenit veneau din epoci diferite. Uneori cred că vedetele de mai târziu au fost deranjate și sunt deranjate de faptul că mi-am câștigat majoritatea banilor înainte ca impozitele să devină prea mari. Însă ei uită faptul că, în termeni de câștiguri, eu n-am profitat niciodată de inflație. Ceea ce ei învață acum să protejeze la sfatul experților în impozite care le arată toate portițele de scăpare – reinvestițiile și toate celelalte. Totuși, la petreceri, chestiile astea au drept rezultat sentimente amestecate. Ei cred că sunt bogat; eu cred că ei sunt bogați. Toți ne facem prea multe griji pentru bani, glorie și putere. În ceea ce mă privește, am doar atât cât să-mi ajungă să trăiesc confortabil până la sfârșitul zilelor.

– Ne-am informat despre tine, Ramon, zise Lincoln. Un scriitor, nu, doi scriitori pretind că ții mereu ascunse în casă 5 miare, bani gheață. Un fel de bani de buzunar. Și că, într-adevăr, n-ai încredere în bănci și în sistemul bancar.

– Nu știu de unde ați scos asta. Nu e adevărat.

– ECRANUL, zise Lincoln, numărul din septembrie, 1968; VEDETA DE LA HOLLYWOOD, TÂNĂR ȘI BĂTRÂN, numărul din ianuarie, 1969. Avem revistele în mașină.

– Nu e adevărat. Singurii bani pe care îi am în casă sunt ce am în buzunar, și atât. 20 sau 30 de dolari.

– Să vedem.

– Sigur.

Ramon își scoase portofelul. În el erau o bancnotă de douăzeci de dolari și trei de un dolar.

Lincoln îi smulse portofelul din mână.

– Ăsta rămâne la mine!

– Nu știu care-i problema, Lincoln! Dacă vrei să iei banii, n-ai decât. Vreau doar portofelul înapoi. Am actele în el – permisul de conducere, tot felul de chestii de care am nevoie.

– Du-te-n mă-ta!

– Poftim?

– Am zis SĂ TE DUCI ÎN MĂ-TA!

– Uite ce e, băieți, va trebui să vă cer să ieșiți afară. Începeți să vă purtați urât!

– Mai ai vin?

– Da, sigur, mai am vin! Puteți să-l luați pe tot, zece sau douăprezece sticle din cele mai bune vinuri franțuzești! Vă rog, luați-le și plecați! Vă rog frumos!

– Ți-e frică pentru alea 5 miare?

– Vă spun sincer, alea 5 miare nu sunt ascunse nicăieri. Jur pe ce am mai scump că alea 5 miare nu există!

– Poponar mincinos ce ești!

– De ce trebuie să vorbești atât de urât?

– Poponarule! POPONARULE!

– V-am oferit ce-am avut mai bun, m-am purtat frumos cu voi. Și voi sunteți agresivi și răi.

– Tu numești *mâncare* rahatul ăla de platou pe care ni l-ai dat?

– Dar ce avea?

– ERA MÂNCARE DE POPONARI!

– Nu înțeleg.

– Măsline murate... ouă umplute. Bărbații *adevărați* nu mănâncă porcării dintr-astea!

– Dar ați mâncat.

– Aha, mă iei de fraier, POPONARULE?

Lincoln se ridică de pe canapea, se duse spre Ramon care stătea pe scaun și îl plesni zdravăn peste față. De 3 ori. Lincoln avea mâini mari.

Ramon își lăsă capul în piept și începu să plângă.

– Iertați-mă, vă rog, n-am vrut decât să iasă totul bine.

Lincoln se uită la fratele lui.

– Vezi cum face? Ca o muiere proastă! SE SMIORCĂIE CA UN BEBELUȘ! DA` LAS CĂ-L FAC EU SĂ PLÂNGĂ! ÎL FAC EU SĂ PLÂNGĂ PE BUNE DACĂ NU SCUIPĂ ALEA 5 MIARE!

Lincoln alese o sticlă de vin și luă o înghițitură zdravănă.

– Dă-i bice! îi spuse lui Andrew. Avem multă treabă.

Andrew luă și el o înghițitură zdravănă din sticla lui.

Apoi, în timp ce Ramon plângea, se așezară fiecare bându-și vinul, uitându-se unul la altul, punând ceva la cale.

– Știi ce-am de gând să fac? îl întrebă Lincoln pe fratele lui.

– Nu, ce?

– O să-l pun să mi-o sugă!

– De ce?

– Cum de ce? Doar așa, de distracție, *de-aia!*

Lincoln mai luă o înghițitură, apoi se apropie de Ramon, îl apucă de bărbie, ridicându-i capul.

– Hei, mami...

– Cum? O, te rog, TE ROG, LASĂ-MĂ-N PACE!

– O să mi-o iei sus, POPONARULE!

– O, nu, te rog!

– Știm că ești homo. Ești gata, mami?

– NU! TE ROG! TE ROG!

Lincoln își desfăcu fermoarul de la pantaloni.

– DESCHIDE GURA!

– O, nu, te rog!

Lincoln îl lovi iar pe Ramon, cu pumnul strâns de data asta.

– Te iubesc, Ramon: suge-o!

Ramon deschise gura. Lincoln îi băgă vârful sulii între buze.

– Mami, dacă mă muști, TE OMOR!

Ramon începu să sugă, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Lincoln îl plesni peste frunte.

– Vreau mai multă ACȚIUNE! Hai, mai cu viață!

Ramon munci mai cu spor, folosindu-și limba. Apoi, în timp ce simțea că e gata să-și dea drumul, Lincoln îl apucă pe Ramon de ceafă și i-o vârî pe toată în gură. Ramon se sufocă, îi veni să vomite. Lincoln nu și-o scoase până nu termină de tot.

– Acum suge-i-o lu` frate-miu!

– Linc, mai bine nu, zise Andrew.
– Faci pe tine de frică?
– Nu, nu e vorba de asta.
– N-ai sânge-n tine?
– Nu, nici asta...
– Mai bea ceva.
Andrew mai bău ceva. Se gândi o vreme.
– În regulă, poate să mi-o sugă.
– PUNE-L S-O FACĂ!
Andrew se ridică şi-şi desfăcu fermoarul.
– Eşti gata s-o sugi, mami?
Ramon nu zise nimic, continua doar să plângă.
– Ridică-i capul. Îi place.
Andrew îi prinse de cap.
– Nu vreau să te lovesc, bătrâne. Deschide gura. N-o să dureze mult.
Ramon deschise gura.
– Uite, vezi? zise Lincoln. O face fără probleme.
Ramon mişcă din cap, i-o linse, şi Andrew îşi dădu drumul.
Ramon scuipă sperma pe covor.
– Afurisitule! strigă Lincoln, trebuia să o înghiţi!
Se apropie de Ramon şi îl plesni peste faţă. Ramon se oprise din plâns şi arăta de parc-ar fi fost într-un fel de transă.
Cei doi fraţi se aşezară iar, terminându-şi sticlele de vin. Apoi mai găsiră câteva în bucătărie. Le luară, le scoaseră dopul şi începură iar să bea.
Ramon Vasquez arăta deja ca un Star mort din Muzeul Figurilor de Ceară.
– Luăm alea 5 miare şi dup-aia o ştergem, zise Lincoln.
– Da` cică nu-s aici, spuse Andrew.
– Poponarii sunt mincinoşi din naştere. O să scot eu banii de la el. Tu stai aici şi savurează-ţi vinul. Am eu grijă de poponaru` ăsta.
Lincoln îl apucă pe Ramon, îl aruncă peste umăr şi îl duse în dormitor.
Andrew rămase singur, bându-şi vinul. Auzi nişte ţipete venind din dormitor. Pe urmă zări telefonul. Formă un număr din New York, oricum plătea lui Ramon. Acolo era gagica lui. Plecase din Kansas ca să dea lovitura. Dar încă îi scria scrisori. Scrisori lungi. Încă nu dăduse lovitura.
– Cine e?
– Andrew.
– O, Andrew, s-a întâmplat ceva?

– Dormeai?

– Nu, acum voiam să mă duc la culcare.

– Singură?

– Bineînțeles.

– Păi, nu s-a întâmplat nimic. Tipul ăsta o să-mi facă rost de roluri în filme. Zice că am o față delicată.

– Uau, e grozav, Andrew! Ai o față frumoasă și te iubesc, știi asta, nu?

– Sigur. Da` ție cum îți mai merge, pisicuța mea?

– Nu prea bine, Andy. New York e un oraș neprimitor. Toată lumea vrea să ajungă în patul tău, asta-i tot ce vor. Sunt chelneriță, e ca dracu`, da` cred că o să primesc un rol într-o piesă, dar nu pe Broadway.

– Ce fel de piesă?

– O, nu prea știu. Se pare că e ceva lacrimogen. Scrisă de un negru.

– Să n-ai încredere în negrii ăia, iubi.

– N-am. E vorba doar de experiență. Și au și o actriță celebră care joacă pentru ei gratis.

– Păi, asta-i bine. Da` să n-ai încredere în negrii ăia!

– Doar nu-s proastă, Andy. N-am încredere în nimeni. E vorba doar de experiență.

– Cine-i negru` ăla?

– Habar n-am. Un dramaturg. Nu face decât să piardă vremea, să fumeze iarbă și să vorbească despre revoluție. Asta-i moda acum. Tre` să ne ținem și noi după ea și să așteptăm să se schimbe.

– Da` dramaturgul ăla nu ți-o trage, nu?

– Nu fi prost, Andrew. Mă port frumos cu el, da` nu-i decât un țăran, un animal... Și-așa m-am săturat să fiu chelneriță. Toți tipii ăștia care se dau deștepți și te ciupesc de fund fiindcă ți-au lăsat bacșiș. E ca dracu`.

– Mă gândesc tot timpul la tine, iubi.

– Și eu mă gândesc la tine, pisoiașul meu, cocoșelul meu puternic. Și te iubesc.

– Câteodată spui chestii tare haioase, iubi, haioase și adevărate și de-aia te iubesc.

– Stai un pic! Ce e cu ȚIPETELE alea?

– E doar o glumă, iubi. E mare petrecere aici, în Beverly Hills. Știi cum sunt actorii ăștia.

– Da` se aude ca și cum ar omorî pe cineva.

– Stai liniștită, iubi. Doar se distrează. Toată lumea e beată și cineva își exersează replicile. Te iubesc. Te sun sau îți scriu curând.

– Te rog, Andrew, te iubesc.

– Noapte bună, dulceață.

– Noapte bună, Andrew.

Andrew puse telefonul în furcă și se îndreptă spre dormitor. Pași înăuntru. Ramon stătea pe patul mare și dublu și era plin de sânge. Cearșafurile erau pline de sânge.

Lincoln ținea un baston în mână. Era faimosul baston pe care Marele Amant îl folosea în filmele lui. Bastonul era plin de sânge.

– Afurisitul nu vrea să coopereze, zise Lincoln. Mai adu-mi o sticlă de vin.

– Andrew se întoarse cu vinul, îi scoase dopul și Lincoln trase o duşcă.

– Poate că cele 5 miare nu-s aici, zise Andrew.

– Sunt aici. Și avem nevoie de ele. Poponarii sunt mai răi decât evreii. Vreau să spun că evreii mai degrabă ar muri decât să scoată vreun ban. Și poponarii MINT! Pricepi ce vreau să spun?

Lincoln privi din nou corpul din pat.

– Unde ai ascuns miarele, Ramon?

– Îți jur... Îți jur... jur pe sufletul meu că nu le am, jur! Jur!

Lincoln izbi din nou cu bastonul fața Marelui Amant. Încă o rană. Sângele țâșni. Ramon își pierdu cunoștința.

– Nu merge așa, bagă-l sub duș, îi zise Lincoln fratelui său. Trezește-l. Spală-l de sânge. O luăm iar de la capăt. De data asta ne ocupăm și de sulă și de boașe, nu numai de față. Până la urmă o să vorbească. Oricine ar vorbi. Du-te și spală-l până mai beau ceva.

Lincoln ieși din dormitor. Andrew se uită la masa aia însângerată, simți cum îi vine să vomite și vomită pe podea. După aceea se simți mai bine. Ridică trupul ăla și începu să-l care spre baie. Preț de o clipă, Ramon păru să-și vină în simțiri.

– Sfântă Fecioară, Sfântă Fecioară, maica lui Dumnezeu...

Mai zise o dată în drum spre baie: Sfântă Fecioară, Sfântă Fecioară, maica lui Dumnezeu...

După ce reuși să-l vâre în baie, Andrew îi scoase hainele pline de sânge, văzu dușul, îl așeză pe Ramon pe jos și încercă apa până o aduse la temperatura potrivită. Pe urmă își scoase pantofii și ciorapii, pantalonii, chiloții și tricoul și intră sub duș împreună cu Ramon, pe care îl ținu sub jetul de apă. Sângele începu să se ducă. Andrew privi cum apa lipește firele cărunte de păr de capul acestui fost idol al Femeilor. Ramon părea doar un bătrân trist, care-și plângea singur de milă.

Apoi, îi veni dintr-odată o idee şi închise apa caldă, lăsând-o doar pe cea rece să curgă.

Îşi lipi gura de urechea lui Ramon.

– Bătrâne, nu vrem decât alea 5 miare. Dup-aia o ştergem. Dă-ne alea 5 miare, şi te lăsăm în pace, pricepi?

– Sfântă Fecioară... murmură bătrânul.

Andrew îl scoase de sub duş. Îl duse înapoi în dormitor şi îl aşeză în pat. Lincoln îşi adusese altă sticlă de vin. Sorbea întruna din ea.

– Bun, zise el, de data asta o să *vorbească!*

– Nu cred că are miarele. Eu n-aş îndura o bătaie ca asta pentru 5 miare.

– Ba le are! E un împuţit de negrotei evreu şi poponar! De data asta, o să VORBEASCĂ!

Lincoln îi întinse sticla lui Andrew, care bău imediat din ea.

Lincoln puse mâna pe baston.

– Ia să vedem acum, suge-sulă ce eşti! UNDE SUNT ALEA 5 MIARE?

Dinspre omul de pe pat nu veni nici un răspuns. Lincoln prinse invers bastonul, adică îl apucă de capătul drept, şi cu cel curbat se năpusti asupra boaşelor şi sulii lui Ramon.

Bărbatul nu făcea decât să geamă uşor.

Organele sexuale ale lui Ramon fură aproape complet distruse.

Lincoln făcu o scurtă pauză ca să ia o duşcă zdravănă de vin, după care luă iar bastonul şi începu să îl lovească peste tot – peste faţă, peste burtă, peste mâini, peste nas, peste cap, peste tot, fără să-l mai întrebe despre alea 5 miare. Ramon avea gura deschisă şi sângele care îi curgea din nasul spart şi din alte părţi ale feţei îi curgea în gură. Înghiţi, înecându-se cu propriul sânge. Pe urmă rămase nemişcat şi loviturile de baston nu prea mai aveau efect.

– L-ai omorât, zise Andrew, care stătea pe scaun şi privea, şi urma să-mi facă rost de roluri în filme.

– Nu eu l-am omorât, replică Lincoln, tu l-ai omorât! Eu n-am făcut decât să stau acolo şi să mă uit cum îl omori în bătaie cu lui bastonul lui. Bastonul ăla care l-a făcut celebru în filme!

– Pe dracu`, făcu Andrew, chiar că vorbeşti ca unu` căruia băutura i-a luat minţile. Important e să ne cărăm de-aici. O să lămurim restul mai târziu. Tipul ăsta e mort, aşa că hai s-o ştergem!

– Mai întâi, spuse Lincoln, am citit reviste despre chestiile astea. Mai întâi aruncăm totul. Pe urmă ne înmuiem degetele în sângele lui şi scriem diverse chestii pe pereţi, faze de-astea.

– Cum adică?

– Uite, de exemplu: „MUIE LA PORCI! MOARTE PORCILOR!“ Pe urmă scriem un nume la căpătâiul patului, un nume de bărbat, să zicem „Louie“. Bine?

– Bine.

Îşi înmuiară degetele în sângele lui Ramon şi îşi scriseră micile sloganuri. După care ieşiră afară.

Plymouth-ul din 56 o luă din loc. Se îndreptară spre sud, cu cei 23 de dolari ai lui Ramon, plus vinul furat. La Sunset şi Western văzură două tipe cu fuste scurte stând lângă colţul unde se făcea autostopul. Opriră. Urmă un schimb spiritual de replici, după care fetele se urcară în maşină. Maşina avea radio. Asta era tot ce avea. Îl deschiseră. Peste tot se rostogoleau sticle de vin franţuzesc scump.

– Hei, zise una dintre fete, cred că tipii ăştia sunt nişte băieţi de viaţă!

– Hei, făcu Lincoln, haideţi să mergem pe plajă şi să stăm pe nisip şi să bem vinul ăsta şi să vedem răsăritul!

– De acord, zise celaltă fată.

Andrew reuşi să scoată dopul unei sticle, era o treabă destul de grea – trebui să se ajute de briceagul lui cu lamă subţire – îl lăsaseră pe Ramon şi tirbuşonul lui bun în urmă – iar briceagul nu mergea ca un tirbuşon – de fiecare dată când luai o gură de vin înghiţeai şi o bucăţică de plută.

În faţă, Lincoln era mai relaxat, fiindcă trebuia să conducă, aşa că o aburea mai mult în gând pe gagică. Pe bancheta din spate, Andrew îi pipăia deja picioarele, pe urmă îi sfâşie chiloţii, cu greu, şi îşi vârî degetul acolo. Deodată, tipa se trase înapoi, îl împinse de pe ea şi zise:

– Cred că mai întâi ar trebui să ne cunoaştem mai bine.

– Sigur, spuse Andrews, mai avem 20 sau 30 de minute până ajungem la nisip şi ne punem pe treabă. Mă cheamă Harold Anderson, adăugă el.

– Iar pe mine Claire Edwards.

Se luară din nou în braţe.

Marele Amant era mort. Dar aveau să fie alţii. Şi o mulţime nu prea mari. Mai ales din ăia. Aşa mergeau lucrurile. Sau nu mergeau.

TOVARĂŞ DE CRÂŞMĂ

Pe Jeff l-am cunoscut la un depozit de piese auto de pe Flower Street sau era poate Figueroa Street. Întotdeauna le încurc. Oricum, eu eram recepționerul, iar Jeff era, mai mult sau mai puțin, servitorul. Descărca piesele uzate, mătura podeaua, punea hârtie la budă şi aşa mai departe. Avusesem slujbe de servitor prin toată țara, aşa că nu disprețuiam genul ăsta de slujbă. Tocmai ieşisem dintr-o relație nasoală cu o femeie care aproape mă terminase. Nu mai aveam chef de femei o vreme, şi ca să compensez jucam la curse, mi-o luam la labă şi beam. Sincer vorbind, fusesem întotdeauna mai fericit făcând asta şi de fiecare dată când mă apucam îmi ziceam: gata, s-a terminat cu femeile, naiba să le ia pe toate. Bineînțeles, întotdeauna apărea alta – te prindeau în plasă, oricât de indiferent ai fi fost. Cred că tocmai atunci când erai cu adevărat indiferent şi-o trăgeau cu tine, ca să te amărască. Doar femeile pot face asta; oricât ar fi de puternic un bărbat, femeile pot face asta. Cu toate astea, atunci când l-am cunoscut pe Jeff eram în starea asta de tihnă şi libertate – fără femei – şi nu a fost vorba de nimic homosexual în prietenia noastră. Eram doar doi tipi care trăiau din ce pica, doi tipi care hoinăreau şi care se arseseră cu femeile. Îmi aduc aminte cum stăteam odată la o masă în The Green Light, cu o bere în față, citind rezultatele la curse, iar gaşca aia vorbea despre ceva, când, la un moment dat, am auzit pe cineva zicând:

– Mda, Bukowski, s-a fript bine cu micuța Flo. Nu-i așa că te-ai fript bine, Bukowski?

Am ridicat privirea. Oamenii râdeau. Mie nu mi-a venit să râd. Am ridicat doar sticla de bere, am îngăimat un:„Îhî“, am luat o gură și am pus-o la loc pe masă.

Când am ridicat din nou privirea, am văzut o negresă tânără care își adusese berea lângă mine.

– Uite ce e, omule, zise, uite ce e...

– Bună, am spus.

– Uite ce e, omule, n-o lăsa pe micuța Flo asta să te amărască, n-o lăsa să te dea gata, omule. Poți s-o faci.

– Știu că pot s-o fac. N-am de gând să mă dau bătut.

– Bine. Doar că păreai atât de trist, atât. Doar că păreai foarte trist.

– Normal că sunt trist. M-am atașat de ea. Dar o să-mi treacă. Bere?

– Da. Da` fac eu cinste.

În noaptea aia am făcut-o la mine acasă, și astfel mi-am luat rămas-bun de la femei – pentru 14 sau 18 luni. Dacă n-o cauți cu lumânarea, poți să ai parte de perioadele astea de odihnă.

Așa că în fiecare seară, după slujbă, beam la mine acasă și îmi și rămâneau bani ca să mă duc sâmbăta la curse, iar viața era simplă, fără prea multă suferință. Poate fără prea mult temei, dar să scapi de suferință era un țel destul de întemeiat. L-am ghicit pe Jeff imediat. Deși era mai tânăr decât mine, am văzut în el puștiul care fusesem.

– Mamă, puștiule, da` ce mahmur ești, i-am zis într-o dimineață.

– N-am ce face, mi-a răspuns, omul trebuie să uite.

– Da, cred că ai dreptate, i-am zis, o mahmureală e mai bună decât o casă de nebuni.

În seara aia, după slujbă, am aterizat într-un bar din apropiere. Tipul era ca și mine, nu-și bătea capul cu mâncarea, un bărbat nu se gândește niciodată la mâncare. Una peste alta, eram doi dintre cei mai puternici bărbați din fabrică, dar nu meditam niciodată la chestia asta. Să mănânci era pur și simplu plictisitor. În perioada aia eram sătul până peste cap de baruri – toți masculii ăia idioți care stăteau singuri sperând că va apărea vreo femeie și îi va duce în țara minunilor. Adunăturile cele mai scârboase sunt cea de la curse și cea din bar, și mai ales masculii speciei. Ratații care continuau să piardă și

nu reuşeau să-şi adune forţele şi să reziste. Şi iată-mă şi pe mine, chiar în mijlocul lor. Jeff îmi uşura situaţia. Vreau să spun, prin aceea că era o chestie nouă pentru el şi o făcea cu atâta însufleţire, încât părea aproape reală, ca şi cum am fi făcut ceva important în loc să ne aruncăm biata leafă pe băutură şi jocuri de noroc şi camere murdare, sau în loc să pierdem şi să găsim slujbe şi să ne frigem cu femeile întotdeauna nefericiţi şi luând toate astea de la capăt. Toate.

– Aş vrea să-l cunoşti pe amicul meu, Gramercy Edwards, mi-a zis Jeff.

– Gramercy Edwards?

– Îhî, Gram a stat mai mult închis decât liber.

– La pârnaie?

– Da, la pârnaie şi la nebuni.

– E perfect. Spune-i să coboare.

– Tre` să-i găsesc telefonu`. Dacă nu-i prea beat, o să vină...

Gramercy Edwards îşi făcu apariţia o oră mai târziu. Deja mă simţeam în stare să controlez mai bine situaţia, şi ăsta era un lucru bun, fiindcă iată-l pe Gramercy intrând pe uşă – o victimă a şcolilor de corecţie şi a închisorilor. Părea că-şi dă mereu ochii peste cap, ca şi cum ar fi încercat să vadă înăuntrul propriului creier, pentru a înţelege ce anume nu mersese cum trebuie. Era îmbrăcat ca un cerşetor, iar în buzunarul zdrenţuit al pantalonilor înghesuise o sticlă mare de vin. Puţea, şi din gură îi atârna o ţigară de foi. Jeff făcu prezentările. Gram îşi scoase sticla de vin din buzunar şi mi-o întinse. Am tras o duşcă. Apoi am rămas acolo, bând, până la ora închiderii.

Pe urmă am ieşit pe stradă şi am pornit spre hotelul unde stătea Gramercy. Pe vremea aia, înainte ca industrializarea să pătrundă şi acolo, încă mai existau case vechi unde se închiriau camere săracilor, şi într-una din casele astea proprietăreasa avea un buldog pe care îl lăsa afară în fiecare noapte ca să îi păzească preţioasa proprietate. Câinele ăsta era un mare ticălos; mă băgase în sperieţi de multe ori pe când mă întorceam beat acasă până când am învăţat care parte a străzii era a lui şi care era a mea. Am intrat pe partea care nu-l interesa.

– Băieţi, a zis Jeff, deci în noaptea asta o să punem mâna pe ticălos. Uite, Gram, cum zic să facem: eu încerc să-l prind şi, dacă reuşesc, tu îl tai.

– Bine, îl prinzi tu, a spus Gramercy, şi eu am cuţitul. Trebuie doar să-l ascut.

Ne-am continuat drumul. Curând se auzi un mârâit şi am văzut buldogul alergând spre noi. Îi plăcea să muşte de gambe. Era un câine de pază dat dracului. Venea ţopăind spre noi cu mult aplomb. Jeff a aşteptat până când buldogul a fost aproape pe noi, după care s-a întors într-o parte şi a sărit peste el. Câinele s-a oprit brusc, a dat să se întoarcă şi Jeff l-a prins din zbor. L-a prins strâns cu braţele pe sub labele din faţă, după care s-a ridicat în picioare. Buldogul se zbătea neputincios, cu burta la vedere.

– He, he, he, a făcut Gramercy, he, he, he, he!

După care a înfipt cuţitul în burta câinelui şi a tăiat un dreptunghi. Pe care l-a împărţit în 4.

– O, Doamne, a făcut Jeff.

Sângele şiroia peste tot. Jeff a dat drumul câinelui. Nu mai mişca. Ne-am continuat drumul.

– He, he, he, a făcut din nou Gramercy, jigodia aia n-o să mai deranjeze pe nimeni niciodată.

– Sunteţi scârboşi, băieţi, am zis. Am urcat la mine în cameră cu gândul la sărmanul buldog. Am fost supărat pe Jeff 2 sau 3 zile, apoi am uitat...

Nu l-am mai văzut niciodată pe Gramercy, dar am continuat să mă îmbăt împreună cu Jeff. Nu părea să fie altceva de făcut.

Iar în fiecare dimineaţă când ne întorceam la slujbă ne simţeam rău amândoi... era mica noastră glumă. Iar seara ne îmbătam iar. Ce poate face un bărbat amărât? Fetele nu caută muncitori obişnuiţi; fetele caută doctori, oameni de ştiinţă, avocaţi, oameni de afaceri şi aşa mai departe. Noi punem mâna pe fete când ele au terminat-o cu fetele şi nu mai sunt fete – nouă ne rămân trecutele, slutele, bolnavele, nebunele. După o vreme, în loc să le iei la mâna a doua, a treia, a patra, te dai bătut. Sau încerci să te dai bătut. Băutura ajută. Iar lui Jeff îi plăcea la bar, aşa că îl însoţeam. Problema cu Jeff era că atunci când se îmbăta, îi plăcea să se bată. Din fericire, nu cu mine. Se pricepea foarte bine, era un bătăuş agil, un tip puternic, poate cel mai puternic bărbat pe care îl văzusem vreodată. Nu făcea pe gorila, dar după ce lua ceva la bord, părea s-o ia razna. Într-o noapte l-am văzut punând jos 3 tipi într-o încăierare. Îi privise cum stăteau întinşi pe alee, îşi vârâse mâinile în buzunare, apoi se întorsese spre mine:

– Hai să mai bem ceva.

N-a făcut apoi niciodată caz de povestea asta.

Desigur, sâmbăta seara era cel mai bine. Aveam duminica la dispoziție ca să ne dregem. De cele mai multe ori mergeam să mai bem una, dar măcar duminică dimineața nu trebuia să fii într-un depozit de piese auto muncind pentru un salariu de mizerie într-o slujbă din care, până la urmă, ori aveai să fii dat afară, ori o lăsai baltă.

În seara asta de sâmbătă stăteam în Green Light și până la urmă ni s-a făcut foame. Ne-am dus la restaurantul chinezesc, un loc curățel și select. Am urcat la al doilea etaj și ne-am așezat la o masă în fund. Jeff era beat și a dărâmat o lampă cu abajur. S-a spart cu zgomot. Toată lumea s-a uitat la noi. Chelnerul chinez de la o altă masă ne-a aruncat o privire extrem de dezgustată.

– Stai calm, a zis Jeff, trece-o pe nota de plată. O s-o plătesc.

O femeie însărcinată s-a holbat la Jeff. Părea foarte supărată pe Jeff pentru ceea ce făcuse. Nu reușeam să pricep de ce. Mie nu mi se părea ceva atât de groaznic. Chelnerul nu voia să ne servească sau doar ne făcea să așteptăm, iar femeia asta însărcinată se holba în continuare. De parcă Jeff ar fi comis cea mai odioasă crimă.

– Care-i problema, iubita? Vrei un pic de lugu-lugu? Mergem în spate dacă vrei. Ești singurică, dragă?

– O să-l strig pe soțul meu. E jos la toaletă. O să-l strig și-o să-ți arate el!

– Ce-o să-mi arate? a întrebat Jeff, o colecție de timbre? Sau de fluturi?

– Mă duc la el! Acum! a strigat femeia.

– Doamnă, i-am zis, te rog, n-o face. Mai ai nevoie de soțul tău. Te rog, doamnă, n-o face.

– Ba da, strigă femeia, ba da!

S-a ridicat în picioare și a alergat spre scară. Jeff s-a repezit după ea, a prins-o, a răsucit-o spre el și i-a zis:

– Te-ajut eu să te duci!

Și i-a tras una în bărbie și femeia s-a dus rostogolindu-se în jos pe scări. Mi-a venit să vărs. Îmi era tot atât de rău ca în noaptea aia cu câinele.

– O, Doamne, Jeff! Ai împins o femeie gravidă pe scări! Ești laș și idiot! Dacă ai omorât 2 oameni? Ești un monstru, omule, ce naiba încerci să demonstrezi?

– Gura, a făcut Jeff, sau o păţeşti şi tu!

Băutura îi luase mințile – stătea în capul scărilor, fluturând din mână. Jos o ridicau pe femeie. Părea vie, părea întreagă, dar nu ştiam cum era copilul. Speram să fie bine. Apoi soțul a ieşit de la budă şi şi-a văzut soția. I-a explicat ce se întâmplase, apoi a arătat spre Jeff. Jeff s-a răsucit pe călcâie şi a pornit înapoi spre masă. Soțul s-a repezit în sus pe scări. Era un tip masiv, la fel de masiv şi de tânăr ca şi Jeff. Nu-mi prea picase bine ce făcuse Jeff, aşa că nu l-am prevenit. Soțul femeii i-a sărit în spate, încercând să-l sugrume. Jeff s-a sufocat şi fața i s-a făcut stacojie, dar dincolo de toate a rânjit, rânjetul i-a înflorit pe buze. Adora încăierările. Cu o mână l-a apucat pe tip de cap, pe urmă şi-a întins-o în spate pe cealaltă şi l-a pus pe tip la cu podea. Soțul femeii încă îl ținea pe Jeff de gât, în timp ce Jeff îl ducea spre capătul de sus al scării; s-a oprit acolo, apoi a smuls pur şi simplu mâna tipului de pe gâtul lui, l-a ridicat în aer şi l-a aruncat în gol. Când s-a oprit din rostogolit, soțul femeii a rămas nemişcat. Am început să mă gândesc cum să o şterg de-acolo.

Jos se adunau tot mai mulți chinezi. Bucătari, chelneri, patroni. Păreau să se învârtă de colo-colo vorbind unii cu alții. Pe urmă s-au repezit în sus pe scări. Aveam o jumătate de litru în haină şi m-am aşezat la masă ca să urmăresc spectacolul. Jeff i-a întâmpinat în capătul scării şi i-a luat la pumni, trimițându-i înapoi. Veneau tot mai mulți. De unde veneau toți chinezii ăia, habar n-am. Doar forța tuturor adunată la un loc a reuşit să-l dea pe Jeff la o parte din capătul scării, trimițându-l în mijlocul salonului unde a început să țopăie în toate direcțiile, doborându-i pe chinezi la pământ. În mod normal l-aş fi ajutat pe Jeff, dar nu-mi ieşeau din minte bietul câine şi biata femeie gravidă, aşa că nu făceam decât să stau şi să privesc, sorbind din jumatea aia de litru.

În cele din urmă, doi dintre ei l-au încolțit pe Jeff pe la spate, un altul i-a prins un braț, alți doi îi prinseră brațul celălalt, unul l-au apucat de un picior, iar altul de gât. Arăta ca un păianjen doborât de un muşuroi de furnici. După ce l-au pus la pământ, s-au chinuit să-l țină nemişcat. Aşa cum v-am spus, era cel mai puternic bărbat pe care îl văzusem vreodată. Îl puseseră jos, dar nu reuşeau să-l țină acolo. Din când în când, câte un chinez zbura din grămadă de parcă ar fi fost propulsat de o forță invizibilă. Pe urmă se arunca iar în luptă. Pur şi simplu, Jeff nu voia să renunțe. Şi deşi

îl capturaseră, n-aveau ce-i face. Nu se dădea bătut, iar chinezii păreau foarte uluiți și nefericiți că nu vrea să renunțe.

Am mai tras o duşcă, mi-am ascuns sticla în haină, şi m-am ridicat. M-am apropiat.

– Dacă-l țineți nemişcat, le-am spus, îl fac praf. O să mă omoare pentru asta, dar e singura soluție.

Am pătruns în mijlocul cercului şi m-am aşezat pe pieptul lui Jeff.

– Țineți-l nemişcat! Acum ține-ți-i capul nemişcat! Nu pot să-l lovesc dacă se mişcă aşa! Țineți-l nemişcat, fir-ar al dracului să fie! Fir-ar al dracului, sunteți o duzină! Nu puteți să țineți un om să nu se mişte? Țineți-l nemişcat, fir-ar al dracului, țineți-l nemişcat!

Tot nu reuşeau. Jeff se zbătea întruna. Puterile lui păreau să nu secătuiască niciodată. Am lăsat-o baltă şi m-am aşezat iarăşi la masă şi am mai băut ceva. Chestia a mai continuat probabil încă vreo 5 minute.

După care, dintr-odată, Jeff nu s-a mai mişcat. Nu s-a mai zbătut. Chinezii l-au ținut bine, privindu-l. Am auzit un plânset. Jeff plângea! Lacrimile îi curgeau şiroaie pe față. Fața îi strălucea toată ca un lac. Apoi, pe un ton jalnic, a strigat – un singur cuvânt:

– MAMĂ!

În momentul ăla am auzit sirenele. M-am ridicat, am trecut pe lângă ei şi am luat-o în jos pe scări. Pe la jumătatea scărilor am dat nas în nas cu poliția.

– E aici, sus, domnilor! Grăbiți-vă!

Am ieşit încet pe uşa din față. Pe urmă m-am îndreptat spre o alee. Când am ajuns pe alee, am luat-o la fugă. Am ajuns pe o altă stradă în timp ce auzeam ambulanțele sosind. Am urcat în camera mea, am tras toate storurile şi am stins lumina. Am terminat sticla în pat.

Luni Jeff nu a venit la slujbă. Marți Jeff nu a venit la slujbă. Miercuri. Ei bine, nu l-am mai văzut niciodată. Şi nici n-am verificat închisorile.

La puțin timp după aceea, am fost concediat din cauza absențelor repetate şi m-am mutat în partea de vest a oraşului, unde mi-am găsit o slujbă de magazioner la Sears-Roebuck. Magazionerii de la Sears-Roebuck nu erau niciodată mahmuri, erau foarte blânzi şi cu o constituție firavă. Nimic nu părea să-i tulbure. Luam prânzul singur şi nu vorbeam aproape deloc cu ei.

Nu spun că Jeff era o ființă foarte bună. A făcut o mulțime de greșeli, greșeli grave, dar era un tip interesant, destul de interesant. Probabil că acum ispășește vreo condamnare sau l-a omorât cineva. N-o să găsesc niciodată încă un tovarăș de crâșmă ca el. Toți sunt adormiți și normali și cuviincioși. Din când în când, e nevoie de un ticălos adevărat ca el. Dar vorba cântecului – *Where has everybody gone?*

BARBĂ-ALBĂ

Iar Herb făcea cu burghiul o gaură în pepene, după care i-o trăgea pepenelui, după care îl forța pe Talbot, pe micul Talbot să îl mănânce. Ne trezeam la 6.30 dimineața ca să culegem merele și perele, și locul se afla lângă graniță și bombardamentele zguduiau pământul în timp ce înhățai merele și perele, încercând să fii băiat bun, căutându-le doar pe cele coapte și apoi coborând să te pișși – dimineața era frig – și să borăști un pic la budă. Ce sens avea toată chestia, nimeni nu știa. Eram obosiți și nu ne păsa; eram într-o țară străină, la mii de kilometri de casă și nu ne păsa. Era ca și cum ar fi săpat pur și simplu o gaură urâtă în pământ și ne-ar fi aruncat acolo. Lucram doar pentru cazare și mâncare și o leafă de mizerie și ce mai puteam fura. Nici măcar soarele nu funcționa cum trebuie; părea acoperit cu un celofan subțire și roșu, prin care razele nu puteau trece, așa că mereu eram bolnavi, și ne trimiteau la infirmerie unde tot ce știau să facă era să ne îndoape cu puii ăia uriași și reci. Aveau gust de cauciuc și stăteai toată ziua în pat mestecând la puii ăia de cauciuc, unul după altul, cu mucii curgându-ți din nas, în jos pe față, iar infirmierele alea cu curu` mare trăgeau vânturi spre tine. Era atât de rău acolo, încât trebuia pur și simplu să te faci bine și să te întorci la merii și perii ăia stupizi.

Cei mai mulți dintre noi fugiserăm de ceva – femei, facturi, copii, incapacitatea de a coopera. Eram obosiți și în repaus, eram bolnavi și obosiți, eram terminați.

– N-ar trebui să-l pui să mănânce pepenele ăla, am zis.

– Dă-i drumul, mănâncă-l, i-a spus Herb, mănâncă-l sau îți jur că-ți mut capul de pe umeri!

Micul Talbot mușca din pepenele ăla, înghițind semințe și sperma lui Herb, plângând înfundat. Când se plictisesc, oamenilor le place să facă lucruri care să îi împiedice să înnebunească. Sau poate chiar înnebunesc. Micul Talbot predase alegebra la un liceu în State, dar ceva nu mersese cum trebuie și evadase în groapa noastră cu noroi și acum mânca spermă asezonată cu suc de pepene.

Herb era un tip zdravăn, cu mâinile ca niște cupe de excavator, barbă aspră și neagră, și era plin de vânturi ca și infirmierele alea. Purta un cuțit uriaș de vânătoare într-o teacă de piele prinsă la brâu. Da` n-avea nevoie de el, putea să omoare pe toată lumea și fără el.

– Uite ce e, Herb, am zis, de ce nu te duci acolo să termini războiul ăsta de doi bani? M-am săturat de el.

– Nu vreau să stric echilibrul, a răspuns Herb.

Talbot terminase cu pepenele.

– O, dar de ce nu te cauți de niște rahat prin chiloți? l-a întrebat pe Herb.

– Mai scoate un cuvânt și-o să-ți cari găoaza într-un rucsac în spate.

Am ieșit pe stradă, unde erau toți oamenii ăia rahitici în chiloți, cărând arme, nebărbieriți. Chiar și unele dintre femei erau nebărbierite. Peste tot era un vag miros de rahat, iar din când în când – BUUUM! – auzeai cum cad bombele. Al naibii acord de încetare a focului...

Ne-am dus într-un loc undeva sub pământ, ne-am așezat la o masă și am comandat niște vin ieftin. Ședeam la lumina lumânărilor. Niște arabi stăteau pe jos, amețiți și apatici. Unul avea un corb pe umăr și din când în când își ridica palma. În palmă avea una sau două semințe. Corbul le ciugulea cu silă și părea să-i fie greu să le înghită. A naibii încetare a focului. Al naibii corb.

Apoi o puștoaică de 13 sau 14 ani, de origine necunoscută, a venit și s-a așezat la masa noastră. Avea ochii de un albastru lăptos, dacă vă puteți închipui cum arată albastrul lăptos, și sărmana copilă nu avea altă podoabă decât sânii. Era doar un corp – brațele și capul și totul reducea la sânii ăștia. Erau mai imenși decât lumea întreagă, iar lumea ne omora pe noi. Talbot s-a uitat la sânii ei, Herb s-a uitat la sânii ei, eu m-am uitat la sânii ei. Era de parcă am fi fost vizitați de ultima minune, deși știam că toate minunile

se sfârşiseră. M-am întins şi i-am atins un sân. Nu m-am putut abţine. Pe urmă i l-am strâns. Fata a râs şi spuse în engleză:

– Te excită, nu?

Am râs şi eu. Era îmbrăcată într-o chestie galbenă, transparentă. Sutien şi chiloţi mov; pantofi verzi cu toc, cercei mari verzi. Faţa îi strălucea de parcă ar fi fost lustruită, iar culoarea pielii era undeva între maro-deschis şi galben-închis. Cine ştie? Nu sunt pictor. Avea ţâţe. Avea sâni. Ce zi!

Corbul s-a învârtit o dată în jurul camerei, într-un cerc nesigur şi ateriză din nou pe umărul arabului. Stăteam acolo, gândindu-mă la sâni, la Herb şi Talbot de asemenea. La Herb şi la Talbot: care nu pomeneau niciodată ce anume îi adusese acolo şi nici eu nu pomeneam niciodată ce anume mă adusese acolo şi ce rataţi groaznici eram, ascunzându-ne ca proştii, încercând să nu gândim sau să simţim ceva, dar totuşi fără să ne punem ştreangul de gât, târându-ne de pe o zi pe alta. Acolo era locul nostru. Pe urmă o bombă a aterizat pe stradă, şi lumânarea de pe masa noastră a căzut din sfeşnic. Herb a ridicat-o, iar eu am sărutat fata, strivindu-i sânii. Simţeam că o iau razna.

– Vrei să mi-o tragi? m-a întrebat ea.

Când a spus preţul, era prea mare. I-am zis că suntem doar nişte culegători de fructe şi că, atunci când o să se termine cu asta, va trebui să muncim în mină. În minele astea nu te jucai. Ultima oară, mina se aflase undeva în munţi. În loc să săpăm în pământ, aduceam muntele jos din cer. Aurul era în vârful muntelui şi singura cale să-l scoatem de acolo era dinspre fund. Aşa că făceam cu sfredelul nişte găuri în cerc, tăiam dinamita, vâram fitilele înăuntru şi băgam dinamita în cercul ăsta de găuri. Legai toate fitilele într-unul singur care atârna, îl aprindeai şi despicai pământul. Aveai la dispoziţie două minute şi jumătate ca să fugi cât mai departe. Apoi, după explozie, te întorceai, adunai tot rahatul ăla de acolo şi repetai procedeul. Alergai în sus şi-n jos pe scara asta ca o maimuţă. Din când în când mai găseau câte o mână sau un picior şi nimic altceva. Asta însemna că alea 2 minute şi jumătate nu fuseseră de-ajuns. Sau că unul dintre fitile fusese fabricat greşit, şi flacăra se înălţase prea sus. Fabricantul o dăduse în bară, dar oricum era prea departe ca să-i pese. Era într-un fel cam ca săritul cu paraşuta – dacă nu se deschidea, n-aveai unde să faci reclamaţie.

M-am dus sus împreună cu fata. Încăperea n-avea ferestre, şi din nou o lumânare. Pe jos era o rogojină. Ne-am aşezat pe ea. Fata a aprins pipa cu iarbă şi mi-o întinse. Am tras şi i-am întins-o înapoi, uitându-mă iar la sânii ăia. Arăta aproape ridicol legată de chestiile alea două. Era aproape o crimă. Am zis aproape. Şi, la urma urmei, există şi alte chestii pe lângă sâni. De exemplu, chestiile care se potrivesc cu ei. Ei bine, nu mai văzusem niciodată aşa ceva în America. Dar în America, desigur, când era aşa ceva, băieţii bogaţi o luau şi o ascundeau până când se strica sau se schimba, după care ne lăsau şi pe noi, ceilalţi, să avem acces la ea.

Dar uite cum mă plângeam de America pentru că mă terminaseră. Acolo mereu încercau să mă omoare, să mă îngroape. Cunoşteam chiar şi un poet, Larsen Castile, care scrisese poemul ăla lung despre mine, în care la final găsesc un morman de zăpadă într-o dimineaţă, dau zăpada la o parte, şi iată-mă. „Larsen, afurisitule", i-am zis, „ai vrea tu".

Apoi am tăbărât pe sânii ăia, sugând mai întâi unul, apoi pe celălalt. Mă simţeam ca un copilaş. Sau cel puţin mă simţeam aşa cum îmi închipui că se simte un copilaş. Aşa era de bine că îmi venea să plâng. Simţeam că aş fi putut sta acolo sugând sânii ăia la nesfârşit. Fetei nu părea să-i pese. De fapt, a lăsat să-i scape o lacrimă! Era atât de bine, iar lacrimă curgea în jos pe obraz. O lacrimă de bucurie placidă. Croindu-şi drum. O, Doamne, cât mai au bărbaţii de învăţat! Fusesem întotdeauna un tip obsedat de picioare, cu ochii mereu lipiţi de picioare. Femeile care coborau din maşini mă zăpăceau complet. Nu ştiam ce să fac. De parcă, o, Doamne, uite o femeie care coboară dintr-o maşină! Îi văd PICIOARELE! PÂNĂ SUS! Tot nailonul ăla, zorzoanele, toate prostiile alea... PÂNĂ SUS! E prea mult! Nu mai suport! Îndurare! Aruncaţi-mă în groapa cu lei! – Da, era întotdeauna prea mult. – iar acum sugeam sâni. Bravo.

Am cuprins sânii cu mâinile şi i-am ridicat. Tone de carne. Carne fără gură, fără ochi. CARNE CARNE CARNE. Am luat carnea în gură şi am zburat spre ceruri.

Apoi am început s-o sărut şi să-i umblu la chiotii ăia violeţi. Pe urmă m-am urcat pe ea. Vapoare navigau pe lângă noi în noapte. Elefanţi îmi împroşcau sudoare pe spate. Flori albastre se legănau în vânt. Terebentină aprinsă. Evrei arşi. Un tub de cauciuc se rostogolea pe un deal verde. Gata. Nu durase prea mult. La dracu`.

Fata a luat un lighean mic şi m-a spălat, apoi m-am îmbrăcat şi am coborât pe scări. Herb şi Talbot aşteptau. Eterna întrebare:

– Cum a fost?

– Păi, la fel ca întodeauna.

– Adică n-ai regulat sânii?

– La dracu`. Ştiam eu că undeva o dădusem în bară.

– A urcat Herb.

– O să-l omor. O să-l omor la noapte, când doarme. Cu propriul lui cuţit, mi-a zis Talbot.

– Te-ai săturat să mănânci pepeni?

– De fapt, niciodată nu mi-a plăcut să mănânc pepeni.

– O să încerci şi tu fata?

– S-ar putea.

– Pomii sunt aproape goi. Cred că în curând o să ne ducem în mină.

– Cel puţin, Herb n-o să fie acolo împuţind mina cu vânturile lui.

– A, da, uitasem că o să-l omori.

– Da, la noapte, cu propriul lui cuţit. N-o să strici totul, nu?

– Nu-i treaba mea. Eram sigur că o să mă faci părtaş la secretul tău.

– Mulţam.

– Pentru nimic...

Pe urmă a coborât Herb. Treptele se zguduiau când păşea pe ele. Tot locul ăla se zguduia. Nu puteai deosebi bombardamentele de Herb. Apoi a tras el o bombă. O auzeai, PÂÂÂÂRŢ, după care simţeai mirosul peste tot. Un arab care dormea lângă perete s-a trezit, a înjurat şi s-a năpustit în stradă.

– I-am băgat-o între sâni, a zis Herb. O mare de spermă i s-a adunat sub bărbie. Când s-a ridicat, îi atârna acolo ca o barbă albă. I-au trebuit două prosoape ca să se cureţe. Când m-au făcut, nu s-au zgârcit.

– Când te-au făcut, au uitat să tragă apa, a zis Talbot.

Herb doar i-a aruncat un rânjet.

– Ai de gând să încerci fata, şoricelule?

– Nu, m-am răzgândit.

– Ţi-e frică? Se vede de la o poştă.

– Nu, am altceva în cap.

– Probabil să i-o iei vreunuia sus.

– Poate ai dreptate. Mi-ai dat o idee.

– Nu-i nevoie de multă imaginație. Doar bagă-ți-o în gură. Fă ce vrei să faci.

– Nu asta am în cap.

– Mda? Da` ce-ai în cap? Să-ți pui curu` la bătaie atunci?

– O să vezi.

– O să văd, zici? Ce-mi pasă mie ce faci cu sula altora?

La care Talbot a râs.

Şoricelul a luat-o razna. A mâncat prea mulți pepeni.

– Cred că da, am zis.

Am mai luat două rânduri de vin, după care ne-am cărat. Era ziua noastră liberă, da` nu mai aveam bani. Nu era nimic de făcut decât să ne întoarcem, să ne băgăm în pat şi să aşteptăm să adormim. Noaptea era frig şi n-aveai cu ce să te încălzeşti, şi îți dădeau doar două pături subțiri. Pur şi simplu îți îngrămădeai toate hainele peste păturile alea – tunici, cămăşi, chiloți, prosoape, tot. Haine murdare, haine curate, tot. Iar când Herb trăgea câte un vânt, ți le îngrămădeai pe toate în jurul capului. Ne întorceam spre casă, şi eu mă simțeam foarte trist. Nu puteam face nimic. Merelor nu le păsa, perelor la fel. America ne scuipase sau noi fugiserăm. O bombă ateriză pe un autobuz de şcoală două străzi mai încolo. Autobuzul aducea copiii de la un picnic. Când am trecut pe acolo, bucăți din corpurile lor erau împrăştiate peste tot. Sângele acoperea şoseaua.

– Bieții copii, a zis Herb, n-o să şi-o mai pună niciodată.

Mi-am închipuit că şi-o puseseră deja. Am mers mai departe.

FLOC ALB

un bar lângă gară, îşi schimbase proprietarul de 6 ori într-un an. trecuse de la club de striptease la un chinez, la un mexican, apoi la un prăpădit şi tot aşa, când la unul, când la altul, da` ştiam că nu e nimic mai grozav decât să stai acolo şi să te uiţi la ceasul din turn al gării printr-o uşă laterală pe jumătate deschisă. E un bar destul de plăcut – nu e nici o femeie care să te deranjeze. doar o adunătură de mâncători de manioc şi jucători de badminton, care mă lăsau în pace. majoritatea timpului urmăreau un meci plictisitor la tv. e mai bine în camera ta, desigur, dar am învăţat, în atâţia ani de băutură, că dacă o faci singur între 4 pereţi, atunci cei 4 pereţi nu numai că o să te distrugă, dar o să-i ajute şi pe EI să te distrugă. nu e nevoie să le oferi victorii uşoare. să cunoşti echilibrul între solitudine şi aglomeraţie – asta era şmecheria, trucul care te ţinea departe de pereţii capitonaţi.

aşadar, iată-mă stând acolo plictisit, când mexicanul ăsta cu RÂNJETUL PERPETUU se aşează lângă mine.

– îmi trebuie 3 miare, poţi să-mi faci rost?

– băieţii zic „nu" – deocamdată. o grămă` de probleme în ultima vreme.

– dar îmi trebuie neapărat.

– tuturor ne trebuie. ia-mi o bere.

RÂNJETUL MEXICAN PERPETUU îmi cumpără o bere.

1) mă trage-n piept.

2) e nebun.

3) vrea s-o sugă.

4) e poliţai.

5) habar n-are de nimic.

– poate îți fac rost de 3 miare, îi spun.

– sper. mi-am pierdut partenerul. știa cum să ajungă într-un seif, vârând doar o menghină în formă de pană, pe care o tot deschidea până când, sub presiune, partea laterală ceda. Frumos, fără zgomot. acum e la pârnaie. și eu tre` să folosesc acum barosul, să distrug seiful și să dinamitez gaura. o metodă învechită și face prea mult zgomot. da` am nevoie de 3 miare ca să rezist până când dau de-un pont.

îmi spune toate astea foarte încet, stând foarte aproape de mine, ca să nu ne audă nimeni. abia îl aud.

– de când naiba ești polițai? îl întreb.

– m-ai înțeles greșit. sunt student. la seral. acum mă specializez în trigonometrie.

– și tre` să spargi seifuri ca să faci asta?

– normal. Și când o să mă las, o să am propriile seifuri și o casă în Beverly Hills unde răscoalele n-o să mă ajungă.

– prietenii mei spun că termenul e Revoltă, nu Răscoală.

– dar ce fel de prieteni ai?

– de toate felurile, și nici unul. Poate că atunci când o să ajungi la calculele avansate o să înțelegi mai bine ce vreau să spun. Cred că mai ai mult de studiat.

– de-aia îmi trebuie alea 3 miare.

– un împrumut de 3 miare înseamnă 4 miare în 35 de zile.

– și de unde știi că n-o s-o șterg?

– nimeni n-a șters-o vreodată, înțelegi ce vreau să spun.

aterizează încă 2 beri. ne uităm la meci.

– de când naiba ești polițai? îl întreb din nou.

– aș vrea să termini cu asta. te deranjează dacă te întreb EU ceva?

– ha, ha, zic.

– te-am văzut umblând pe stradă într-o noapte, în jur de unu, acum vreo 2 săptămâni și aveai fața plină de sânge. și cămașa. aveai o cămașă albă. Am vrut să te ajut, dar nu păreai să știi unde ești. mi-era și frică de tine: nu te clătinai, dar mergeai ca un somnambul. apoi te-am văzut intrând într-o cabină telefonică și după aceea te-a luat un taxi.

– ha, ha, zic.

– tu erai?

– cred că da.

– ce s-a întâmplat?

– am avut noroc.

– poftim?

– da. doar m-au atins un pic. E DECADA ZGOMOTOASĂ A ASASINILOR. Kennedy. Oswald. Doc King. Che G. Lumumba. sunt sigur că i-am uitat pe câțiva. am avut noroc. n-am fost destul de important ca să mă omoare.

– cine ți-a făcut-o?

– toată lumea.

– toată lumea?

– îhî

– ce crezi despre chestia cu King?

– un scenariu de doi bani, ca orice alt asasinat de la Iulius Cezar încoace.

– crezi că negrii au dreptate?

– nu cred că merit să fiu ucis de mâna unui negru, deşi sunt convins că există câțiva albi cu fantezii bolnave, care CHIAR VOR să moară de mâna unui negru. dar mai cred că unul dintre lucrurile cele mai bune legate de Revoluția Negrilor este că ei ÎNCEARCĂ; cei mai mulți dintre noi, căcăcioşi albi, am uitat cum se face, inclusiv eu. şi ce-are-a face asta cu ălea 3 miare?

– păi, mi s-a zis că ai „relații", şi eu am nevoie de pâine, dar cred că eşti cam țicnit.

– F.B.I.

– poftim?

– eşti de la F.B.I?

– eşti paranoic? face el.

– bineînțeles, ce om normal nu e?

– eşti țicnit! pare iritat, îşi împinge scaunul şi iese. Teddy, noul proprietar, apare cu încă o bere.

– cine era? întreabă.

– unul care voia să-mi vândă nişte rahat.

– mda?

– mda. așa că i-am vândut și eu.

Teddy se cară neimpresionat, dar așa sunt barmanii. îmi termin berea, ies afară și mă duc la barul ăla mexican mare cât un hambar, cu gardul de fier. acolo au vrut să mă omoare. eram un actor prost când mă îmbătam. era bine să fii alb și țicnit și să ți se rupă. apare ea. barmanița. îmi amintesc fața. formația cântă „Happy Days Are Here Again". îmi arată degetul. e mai rău decât lama cuțitului.

– vreau cheile înapoi.

scotocește în buzunarul șorțului (îi stă bine cu șorțul ăla; la femeile le stă întotdeauna bine; într-o zi o să i-o trag unei femei cu nimic altceva decât un șorț. vreau să zic PE EA) și-mi împinge cheile pe tejghea. iată-le – cheile mașinii, cheile de la apart., cheile de la țeasta mea.

aseară ai zis că te întorci.

m-am uitat în jur, 2 sau 3 tipi stăteau pur și simplu întinși pe tejghea. lați. cu niște muște învârtindu-li-se deasupra capului, cu portofelele luate. le puseseră drog în băutură. ei bine, străinii căpeau în plasă, în afară de mine. rar mexicanii sunt șmecheri – noi le furăm pământul, dar tot ei fac muzica, așa că zic:

– am uitat să mă întorc.

– îți fac eu cinste.

– bine, să zicem că sunt Bob Hope spunându-le glume de Crăciun soldaților. dă-mi una cu drog în ea, tare.

ea râde și se duce să pregătească otrava. întorc capul ca să-i fie mai ușor. așază paharul în fața mea.

– îmi place, zice. vreau să ți-o mai trag. știi șmecherii tari pentru un om în vârstă.

– mulțam. e din cauza perucii ăleia albe pe care o porți. sunt un ciudat: îmi plac femeile tinere care pretind că sunt bătrâne și femeile bătrâne care pretind că sunt tinere. îmi plac portjartierele, tocurile înalte, chiloții subțiri și roz, toate zorzoanele alea vulgare.

– am un număr în care îmi vopsesc părul de la păsărică alb.

– e perfect.

– bea-ți otrava.

– a, da, mulțumesc.

– cu plăcere.

îmi beau otrava, dar îi păcălesc, ies afară şi, ce baftă, văd un taxi stând chiar acolo pe Sunset în lumina soarelui, mă urc în el, şi când aproape ajung acasă, de-abia mai sunt în stare să îi plătesc, să deschid uşa, să o închid, după care sunt paralizat. o păsărică albă. da, chiar a vrut să mi-o tragă, foarte bine. ajung până la canapea, după care înţepenesc cu totul, în afară de gânduri, a, da, cele 3 miare, cine n-ar putea să le folosească? la dracu` cu dobânda şi cu pedeapsa cu moartea. 35 de zile. câţi bărbaţi au avut vreodată 35 de zile libere? şi apoi s-a făcut întuneric, aşa că n-am mai putut să-mi răspund la propria întrebare.

ha, ha.